

UDK 233(540)(092)

Versta iš: SANSMARAN
Personal recollections
HAIDAKHANDI SAMAJ
Išspausdinta Indijoje
Pirmasis leidimas: 2010

Nuotraukos – iš Toni Jaman-Singh Waelti (Šveicarija) asmeninio archyvo, publikuojama su jo asmeniniu sutikimu. Toni praleido ne vienerius metus šalia Babadži, daug kartu keliavo, ir turėjo teisę, suteiktą jam paties Babadži, fotografuoti Jį.

Šios knygos autorinės teisės priklauso HAIDAKHANDI SAMADŽ(INDIJA) draugijai. Ši knyga lietuvių kalba publikuojama gavus specialų draugijos leidimą. Draudžiama knyga ar jos dalį dauginti, saugoti, perduoti ar eksponuoti bet kokia forma ir bet kokiomis priemonėmis (elektroninėmis, mechaninėmis ir kt.), kurios žinomos dabar ar bus išrastos vėliau, taip pat kopijuoti, įrašyti ar kitaip saugoti informaciją be raštiško leidėjų sutikimo.

ISBN 978-609-95756-0-5

© Haidakandi Samaj, 2010

© VŠĮ „Kvėpavimo terapijos centras“, 2015

© Vertimas į lietuvių kalbą, Aurelija Kuzmaitė, 2015

TURINYS

Leidėjos Dalios Beatos žodis ... 7

Įvadas ... 11

Stebuklingi išgijimai ... 19

Stebuklai – dideli ir maži ... 33

Visur esantis, visa žinantis, visa galintis ... 55

Norai ... 71

Vedimas kelionėje ... 77

Kaip Baba pakvietė mane. Pirmosios patirtys ... 79

Įvairios Haidakhano istorijos ... 143

Kas yra Babadži? ... 163

Šri Babadži, Šri Muniradži ir Šri Šastridži

Išminties žodžiai ... 167

LEIDĖJOS DALIOS BEATOS IŽANGOS ŽODIS,
TIESIOGINIAI PATYRIMAI BEI IŠGYVENIMAI

Knygą išleisti apie dvasinį Mokytoją ir Nepaprastą Asmenybę BABADŽI iš Haidakhano paskatino sekėjų patyrimai ir asmeninis patyrimas prisilietus prie Jo amžinųjų tiesų. Noras Lietuvos skaitytojui pateikti tikrus išgyvenimus, patyrimus, neįprastus įvykius ir pamokymus – tai tarsi vedimas į besąlygiškos meilės, tiesos ir dvasinės šviesos pajautimą.

Babadži atėjo į mano gyvenimą, kai kažkada nieko nesitikėdama, be jokių lūkesčių, ir net neįsivaizduodama, ar kas iš viso to gali įvykti, – sudėjau į savo žodžius, kaip dabar suprantu, visą kiek tuomet savo širdyje turėjau, atsidavimą, meilę, tyrumą ir paprastumą... nuoširdžiai... kaip vaikas... taip nuoširdžiai, kaip niekada lig tol tikriausiai gyvenime – priešais altorių, ant kurio stovėjo ir JO nedidelė nuotrauka. Kreipdamasi į Jį maldoje, pasakiau: „Babadži, aš atiduodu į TAVO rankas visą savo gyvenimą“... Kitos dienos įvykiai mane pribloškė, ir aš supratau, kad Kažkas Labai Didelis, Šventas, Galingas atsistojo prie mano gyvenimo durų...

Po to sekė kelionė, į kurią buvau Jo pakviesta tokiu aiškiu kaip vaiski Saulė danguje kvietimu. Man rodė, – tai neįmanoma, bet Jam neįmanomų dalykų nėra... Kliūtys ištirpo stebuklingai...

Iš pat pradžių kelionėje jaučiau begalinį rūpestį manimi, šalia manęs visuomet stebuklingu būdu atsirasdavo žmonių, kai man reikėjo pagalbos ar net palaikymo. Visuomet jaučiausi globama ir labai mylima.

Kaip dabar pamenu, kylant džipais į Himalajų priekalnes ir artėjant Haidakhano ašramui, mano krūtinę ėmė draskyti raudos protrūkliai, o po pirmų žingsnių ašramo kieme – ašarų lavina, jausmas – tarsi atvykau namo. Įėjusi į šventyklą ašramo kieme, kritau ant žemės, ir staiga – viską aplink permušantis, akinantis kaip atominis sprogimas besąlyginės Meilės išgyvenimas, ir – rauda, rauda, rauda – kodėl tik dabar, kodėl anksčiau neatvykau čia... Stovėjau tuomet pagrindinėje šventykloje, tamsu, vakaras, raudu, ir protas sako: „Tai negi dabar visą savaitę čia verksi...“ (mūsų grupė planavo būti ašrame savaitę.). Ryte akys buvo siauros siauros – sutinę nuo Meilės veiksmo. Tas jausmas buvo toks – tarsi kažkas mane be galo besąlygiškai myli – nieko nevertinant ir nieko nepaisant – tai buvo totalus besąlyginės meilės srauto išgyvenimas, kuris palietė ir sukretė kiekvieną mano fizinio ir nefizinio kūno ląstelę, o gal net atomą.

Tuomet, aišku, nežinojau, kad po kelių metų sutiksiu nušvitusį Mokytoją, kuriam papasakosiu apie šiuos savo patyrimus, o man bus atsakyta: „Tu ten išgyvenai tai, kas tu iš tiesų esi...“

Beje, ašrame likau ne savaitę, daug daugiau. Po viso to, ką patyriau pirmą vakarą, jau negalėjau palikti ašramo ir vykti su savo grupe ir Mokytoju, nors laukė kelionė per visą Indiją. Likusį kelionės laiką atsiskyrusi nuo grupės praleidau ašrame. Ir tas praleistas laikas kažką manyje negrįžtamai perkeitė... Jis liko manyje lig šiol – nors fiziškai tai buvo nelengvas metas – buvo labai šalta (Indijos šiaurė, asketiški ašramo nešildomi kambarėliai), vaikščiojimas tik basomis po šventą žemę, meditavimas oloje, kurioje Babadži ir buvo pastebėtas ir atrastas vietinių gyventojų, mano fiziniai negalavimai...

Bet jau grįždama į Lietuvą lėktuve pajutau, kad širdyje išsivežu kažką, ko negalima nei atimti, nei pamesti. Kai grįžau namo, kažkas paklausė, kaip sekasi sugrįžus, ar nenoriu atgal, aš atsakiau: „Ne tai svarbu, nes viskas liko viduje, širdyje...“ Bet pajutau, kad manęs nesuprato – kas liko širdyje...

Po to gyvenimas pakrypo nauja vaga, naujas gyvenimas, kuriuo JIS nuolatos mane veda.

Į ašramą Haidakhane po to vykau dar ne kartą, vadovaudama grupėms savo mokinių.

DALIA BEATA KASMAUSKAITĖ

VšĮ „Kvėpavimo terapijos centras“ įkūrėja ir vadovė,

Dvasinio kvėpavimo mokytoja

Įvadas

Sėdėdamas prie kompiuterio ir mėgindamas sudėlioti mintis, kaip parašyti įvadą šiam archyviniam tomui, tiesiog netekau žado. Vyriausioji šios knygos redaktorė ir mano asmeninė draugė Indravati primygtinai paprašė, kad būtinai parašyčiau įvadą. Kodėl? „Todėl, – pasakė ji, – kad esi vienas iš tų laimingųjų, kuriems nusišypsojo laimė jį pažinoti asmeniškai.“ „Pažinoti jį?“ „Asmeniškai?“ Ar kas nors kada nors turėjo drąsos pretenduoti į tokią teisę? Kaip galima pažinoti asmenį, kuris niekaip negali tilpti į žmonėms žinomą stereotipą. Žinoma, galima sąžiningai pareikšti, kad knyga yra VIEN apie Babadžį, ir žmonės tikriausiai yra išgyvenę Jį tokiu lygmeniu, kuriuo aprašė, bet ar tai yra viskas? Ar Jis buvo čia atėjęs vien tik vadinamajai stebuklingai ekskursijai su daugeliu patirčių, kurias kitų didžiųjų mokytojų sekėjai taip pat, be jokios abejonės, išgyventų būdami kartu su savo guru¹?

Manoma, kad ši nepaprasta asmenybė vaikščiojo žeme įvairiais laikotarpiais įvairiomis apraiškomis, sąveikaudama su

¹ Dvasinis mokytojas arba vadovas, kuris padeda mokiniui atskleisti savo dieviškąją prigimtį. (*Šis ir visi kiti paaiškinimai – vertėjos ir leidėjos.*)

visais kūrybos aspektais, tarytum būtų atvykusi tik tam konkrečiam tikslui, priešasčiai ar akstinui, po to vėl išvyko, tarsi niekada nebūtų egzistavusi, ir paliko paskui save nuolat tvyrantį kvapą. Kvapą, kuris mums primena, kad Jis visuomet pasirodydavo reikiamu metu ir kad Jis iš tiesų niekur nebuvo IŠĖJĘS, nes, pagaliau, kur Jis GALĖTŲ EITI? Be pradžios ir pabaigos, Jis buvo išreikštos (ar neišreikštos) egzistencijos esmė. Jis buvo (ar yra) akivaizdus VISAGALIS IR VISAŽINIS. Jo atvaizdas įvairiose Jam dedikuotose šventyklose byloja apie Jo Buvimą taip, kad nedrįstama tuščiai plepėti, ginčytis ar garsiai kalbėti. Rodosi, Jis klausosi ir perspėja mus, kad nedrįstume elgtis kitaip nei tuomet, kai Jis turėjo kūną. Labai gaila, kad daugelis iš mūsų niekada negalėjome tuomet ar dabar suvokti Jo paprastosios tiesos. Jam visai nesvarbu, ar esate tiesioginis Jo ar kieno nors kito sekėjas, ar nesekate jokių mokytojų, esate toli ar šalia, fiziškai su Juo ar niekuomet Jo nematėte savo akimis, niekuomet negirdėjote apie Jį, esate ligotas ar sveikas, linksmas ar liūdnas, moteris ar vyras, ar bet kokio kito poliškumo – kūrinijos dualumo tarpusavyje susijusių priešybių. Žmonės Jį išgyveno pagal jiems būdingus polinkius – kaip Šivos¹ ar Dieviškosios Motinos įsikūnijimą, kaip nemirtingą Mahaavatar² Babadži ar sadhguru³, kaip tėvą ar motiną, kaip vedlį, draugą ar filosofą, kaip lengvabūdišką kompanioną, pratrūkstantį džiaugsmingu juoku dėl menkiausio preteksto, ar kaip rimtą mamą, pamokslaujančią apie ezoterines

¹ Brahmanizme ir hinduizme – Dievų trejybės (Brahma, Višnus ir Šiva) dievybė.

² Dievo inkarnacija.

³ Aukščiausiasis mokytojas.

dvasines tiesas, ar kaip meistrą, iš naujo išradusį senovės Sana-tana Dharma¹ praktikas laikantis visų šalutinių ritualinių apei-gų, ar kaip aukščiausiąjį ir neprilygstamąjį jogą², per dienas be maisto ar vandens panirusį į giliausią meditaciją viršukalnėje. Jis buvo VISA TAI. Tikimasi, kad šie pasakojimai, net jeigu jie parašyti kasdieniška kalba, skaitytojui bent jau leis akivaizdžiai pajusti ir, tikriausiai, kartais netgi žvilgtelėti į tai, koks Jis buvo anapus to, kas yra matoma.

Oficialiai skelbiama, kad Babadži Haidakhane pasirodė vie-ną dieną, maždaug 1970-aisiais, kaip jaunas, apie 16 metų vai-kinas, be vardo, tylus ir nekalbus, mažo kaimelio, vadinamo Haidakhanu, nuošalaus kalvoto Indijos Kumaono regiono ne-didelėje oloje. Jį pastebėjo keli vietos kaimiečiai. Jie pamatė ne-paprastai dailų, tarsi iš kitoniško pasaulio atklydusį jaunuolį, ir pajuto jo trauką, o tai paskatino juos Jam atnešti pieno ir vaisių. Jo apdaras buvo labai minimalus – strėnas juosianti juosta. Atro-dė, kad klimato pasikeitimai jam neturėjo jokio poveikio, o valgė Jis taip, tarsi niekuomet nejustų alkio. Pamažu, labai palengva Jis pradėjo žvalgytis aplinkui ir bendrauti su vietiniais gyventojais. Netrukus šių kuklių žmonių gyvenime pradėjo dėtis nepaprasti įvykiai. Baba persikėlė į Haidakhano kaimą, kuris buvo anks-tesniojo Haidakhano Babos, nusimetusio mirtingą pavidalą dvi-dešimtųjų metų pradžioje, buveinė. Žmonėms, pažinojusiems

¹ Sanskr. „Amžinasis dvasingumas“. Elgesį lemiantis vidinis įstatymas, tvarka, dėsniis, religinė doktrina, teisingumas, dorumas, paprotys.

² Indų asketas, praktikuojantis jogą, gebantis valdyti kūną ir tobulinti psichi-kos galias.

ankstesnįjį asmenį, buvo siunčiama švelnių užuominų, nuorodų ir įrodymų, kad ši nauja išvaizda buvo senojo įsikūnijimo tęsinys, sklandžiai priderintas prie naujos formos. Kaip ir buvo tikėtasi, buvo abejonių ir skepticizmo, bet jie nepastebimai išsisklaidė ir virto tikėjimu bei supratimu.

Vaikinas pradėjo keliauti aplinkui – į Delį (kuriame Jamunos upės pakrantėje kūreno didelį aukurą), Vrindavaną (kur buvo nedidelė šventykla, dedikuota Haidakhano Babai), tada į kitus šalies miestus, burdamas sekėjus, tarsi piemuo rinkdamas savo bandą. Jis atvyko į Čilianolos kaimą, įkurtą įstabiuose Ranikheto kalnuose, ir ten asmeniškai įkūrė dar vieną visavertį (nepaprastą) ašramą¹. Ir tuomet aplinkinių kraštų žmonės gavo pranešimų vykti ten ir įsilieti į šių avelių bandą. Žmonių minios tiesiog plūdo, tad Jo paties kūniška išvaizda pradėjo keistis. Jis priaugo svorio, užsiaugino pilvuką ir ėmė rodytis kaip linksmas, šelmiškas, pasiturintis ir šnekus. (Naujai atvykę po tam tikro laiko pamatę Jo nuotraukas vargiai galėjo patikėti, kad tai buvo tas pats asmuo.) Tačiau išliko viena savybė, kurios Jis niekuomet neprarado – Absoliuti kokybė. Nesvarbu, kaip Jis save pateikdavo, išliko ypatingas bruožas – žavesys ir magnetizmas, be kurių Jo niekas negalėjo įsivaizduoti kaip paprasto mirtingojo.

Jo buvimo žemėje laikas, kaip pats išpranašavo, ėjo į pabaigą ir vieną dieną – 1984 m. vasario 14 d. – Jis paprasčiausiai išėjo, pabaigęs trumpą keturiolikos metų buvimą. Kaip tai galėjo būti?

¹ Hinduizme vienuolynas arba dvasinė užuovėja ieškantiesiems dvasinių tiesų.

Kaip Jis galėjo palikti mus be jokio išpėjimo ir paprasčiausiai išeiti? Tačiau kartais Jis apie tai užsimindavo, tačiau užuominos buvo tokios subtilios, kad niekas negalėjo jų suprasti ar numatyti Jo greitos fizinės baigties. Iš kur Jis atėjo, ar Jis kada nors yra gimęs iš moters iščių? Ar Jis turėjo žemiškuosius tėvus? Ar Jis įėjo į kitą kūną (*kaya-kalp*) po paskutiniosios mirties? Koks buvo Jo tikslas žemėje per šiuos trumpus metus? Ar Jis dar kartą pasirodys? Jeigu taip, kada ir kokia forma? Visi šie klausimai liko neatsakyti sielvartaujančiam sekėjui, kuris, kaip ir plačiai žinomos Krišnos¹ Vrindavano gopės², ir toliau tebesvajėjo apie šią paralelės neturinčią apraiškos formą, kurią jam teko laimėti pamatyti, rasdamas menką paguodą Jo Tiesos, Paprastumo ir Meilės filosofijoje, kurią švelniai ir nuolatos skleidė Šri³ Muniradži – Jo švelnusis, taikusis ir dorasis mokinys, kuriam Jis perdavė didžiulę atsakomybę tęsti Jo tradiciją.

Muniradži, arba Šri Trilok Singh iš Haldvanio, atėjo tam, kad per jį kalbėtų Babadži, ir buvo vienas pirmųjų Jo sekėjų ir, kaip liudija kelios senesnių laikų istorijos, išrinktasis. Davęs jam vardą Muniradži, Baba nurodė, kad jis buvo jogų karalius ir Viešpaties Datatrėjos įsikūnijimas, žymiausiasis jogas, savyje suderinęs trilypes Brahmos, Višnaus ir Mahešo savybes, iškilios Kumaono Kuarbi giminės verslininkas, šeimos žmogus ir žemės savininkas. Netgi tomis pirmosiomis dienomis Muniradži priminė ramų, tylų ir taikų ežerą, kurio vandenys labai

¹ Hinduizme – populiariausias dievo Višnaus įsikūnijimas.

² Krišnos palydovės, piemenaitės.

³ Pagarbus kreipinys.

retai pasišiaušdavo. Babadži perprato šio nepaprasto žmogaus gelmes ir nusprendė, kad jis bus Jo Paso valdininkas. Jeigu kas nors norėjo susitikti su Babadži, pirmiausia turėjo atvykti pas Muniradži. Šis guru savo gyvenimo metu inicijavo aarti¹, kurią giedojo visi Muniradži sekėjai. Prisimenu savo motiną, Muniradži įkvėptą parašyti atskirą aarti, kurios tekstą aš kažkur padėjau, kraustydamasis iš savo gyvenamosios vietos, ir jau nebesuradau. Mano mama, žinoma, niekuomet neatleido man šio praradimo. Po netikėto Babadži išėjimo visa atsakomybės našta krito tiesiai ant Muniradži pečių.

Muniradži buvo mokinys. Jis jau buvo žymus, tačiau neketino nusimesti šios atsakomybės ir gyventi paprasto guru gyvenimą. Kaip Bharatas Šri Ramos tremties metu, kuris, paėmęs savo brolio sandalus, padėjo juos ant sosto, bet ir toliau tvarkė valstybės reikalus, Muniradži padėjo Babadži pėdos atspaudus visose garbinimo vietose ir ėmėsi tvarkyti Haidakhano Samadž reikalus, išstvermingai ir pasišventusiai išlaikydamas dvasinę pusiausvyrą. Sekėjai kreipdavosi į jį patarimų ir rekomendacijų. Laikui bėgant į jį pradėta žvelgti kaip į natūralią Babadži tąšą, nesuskaičiuojama daugybė senų ir naujų sekėjų pradėjo jį laikyti savo dvasiniu guru. Štai toks jis yra dabar (šiuo metu jis yra miręs, mirė 2012 m. *Leidėjos pastaba.*) – daugiau nei aštuoniasdešimties metų amžiaus, tylus, ramus ir santūrus, toliau tęsiantis Babadži tradiciją, pats niekuomet nenukrypsta nuo savo dvasinių praktikų. Skaitytojai ras daugelį pasakojimų, kuriuos Babadži perdavė Muniradži

¹ Giesmė.

arba kurie iš Muniradži grįžo atgal pas Babadži. Autorius net sąmoningai nesuvokia šios kaitos pirmyn ir atgal.

Trečias asmuo, minimas keliuose pasakojimuose, – Šri Višnu Dutt Šastridži, meiliai vadinamas Šastridži. Šastridži buvo didelės šeimos, įsikūrusios Radžgarhe, šalia Adžmero Radžastano valstijoje, patriarchas. Tuomet jis buvo artimas Šri Mahendros Maharadžos mokinys, žynys, išpranašavęs naują Babos iš Haidakhano pasirodymą ir nesuskaičiuojamoje daugybėje knygų išdėstęs savo paties dvasinius patyrimus ir šventraščių komentarus. Kai kuriuos raštus iš tiesų pakuždėjo jo jauniausioji duktė, palaiminta skatinti savo tėvą imtis plunksnos. Džiugiai įsitaisiusi ant savo tėvo kelių, ji vaikiškai išsakydavo mintį ar išstardavo žodį, taip įkvėpdavo tėvą sukurti daugelį raštų. Vėliau, kai Babadži pasirodė dar kartą, Jis pateikė savo mokiniui aiškius Savo teisėtus įrodymus, nepalikdamas jokių abejonių, kad Jis buvo tas Vienintelis, apie kurį Mahendra Maharadža buvo kalbėjęs. Babadži paskyrė Šastridži tapti Nušvitusiuoju. Atmintyje iškyla keli jo vaizdiniai, kaip jis, sėdėdamas priešais atverstus tomus, juos skaito ir aiškina savo aiškiu balsu. Buvo labai malonu klausytis jo aiškinimų, ypač per Navaratri festivalius¹, vykusius Haidakhane ir Čilianoloje. Sekėjai visuomet buvo laukiami šiuose namuose Radžgarhe, kur jo švelni ir širdinga šeima stengėsi iš visų jėgų svečiams rodyti svetingumą. Babadži taip pat paskyrė jį oficialiu Haidakhandi Samadž astrologu ir dažnai siūsdavo sekėjų ir

¹ Indijoje vykstantis festivalis, kurio metu išpažįstantieji hinduizmą garbina Dieviškąją Motiną įvairiomis jos formomis.

kitų asmenų pabūti ir pasitarti su juo. Šastridži buvo itin kuklus, neigė šio meno žinių autorystę sakydamas, kad būtent Babadži įkvėpė jį kalbėti tai, ko iš jo buvo tikimasi.

Viena iš nepaprastų žmogiškų savybių, kurios pirmiausia ateina į galvą, buvo Šastridži reiškiamas pripažinimas ir dėkingumas, kurį jis nuolatos jautė, paskatintas menkiausio impulso, kylančio iš bet kurio šaltinio. Neprisimenu, niekuomet negirdėjau jokio kritiško jo pasisakymo apie nieką. Jo išėjimas paliko didelę intelektualinę tuštumą Samadž, kurią bus sunku užpildyti, bent jau mums, kuriems nusišypsojo laimė bendrauti su Juo. Be šių istorijų, keli Šastridži dažnai vartojami žodžiai, sakiniai, ritualai ir ceremonijos, aprašyti šioje knygoje, paaiškinimai ir išaiškinimai turės skintis ilgą kelią, norint pašalinti nesusipratimus ir klaidingą jų interpretavimą.

Skaitykite šią knygą pagarbiai nusiteikę, pažindami įvairialypius jos veikėjų aspektus, atsiskleidžiančius pasakojimų virtinėje, nieko neteisdami, paprasčiausiai leisdami ore tvyroti kvapui.

„Bhole Baba ki Jai“

— *Munna, Indija* —

STEBUKLINGI IŠGIJIMAI

Vaistas nuo vėžio

Kartą Babadži teikė daršaną¹, viešėdamas Lal rezidencijoje Delyje.

Mano dukterėčia Satja, nesanti griežta Babadži sekėja, gijo po krūties vėžio operacijos ir kalbėjosi su medicinos personalu apie chemoterapijos taikymą. Satja, pati dirbanti gydytoja, labai susirūpino, kad prieš kelerius metus neteko savo vyro ir dabar buvo vienintelė savo dviejų augančių vaikų maitintoja. Kai ji atvyko Babadži daršano, Arvindo mama Vimla (Matadži) ją pristatė Babai, papasakojo apie ligos istoriją ir kad ji siekia Jo palaiminimų. Kaip dažnai pasitaikydavo, išgirdęs tokį prašymą, Babadži iš karto prarado kantrybę. Jis sakė, kad neatsako už viso pasaulio gerovę. Kad ir kaip būtų, Vimla paprašė, kad Satja atsistėtų šalia Babos ir nepajudėtų iš ten – tą ji klusniai vykdė. Atrodė, kad Baba ją ignoruoja, tačiau greitai, kai Jam buvo pasiūlyta didelė dėžė indiškų saldainių, Jis atsikando mažytį gabaliuką ir atsigręžęs į Satją ramiai jai įteikė visą dėžę sakydamas, kad ji turėtų suvalgyti juos, o likusius išdalyti savo šeimos nariams.

¹ Palaiminimas.

Ji pakluso ir akimirksniu išsilaisvino nuo vėžio. Šiandien, 2009-aisiais, jai yra 77 metai ir ji tebėra stipri. Jai niekuomet nereikėjo chemoterapijos ir vėžys niekada nebuvo iškišęs savo grėsmingos galvos dar kartą.

— *Munna, Indija* —

Nesirūpinkite!

Satjos Tivari, jaunos mokyklos mokytojos, regėjimas vis labiau silpo. Satja, kaip ir likusi jos šeima, buvo ištikima Babadži gerbėja, bet ją labai neramino jos būsimas gyvenimas, nes, būdama vieniša, ji turėjo užsidirbti pragyvenimui. Be abejo, Babadži neketino apleisti savo ilgalaikės sekėjos. Jis jai davė tam tikros medžiagos vibhučio (šventų pelenų ar augalo ekstrakto), kad įsilaušintų jos į akis, ir liepė nesijaudinti. Jis pažadėjo, kad ji ir toliau galės dirbti mokytoja ir liks nepriklausoma. Satja dabar yra pensijoje, jai daugiau nei 70 metų ir ji puikiai laikosi.

— *Munna, Indija* —

Sugrįžimas į gyvenimą

Savitri Bhat ir jos vyras, gyvenantis Almoroje, – Babos sekėjai nuo seniausių laikų. Savitri, kuri neseniai mirė (2009 m.), dažnai kalbėjo apie laikus, kai ji su saujele kitų žmonių lankydavo Babą Haidakhane. Jie miegodavo po viena antklode apink dhuni¹.

¹ Šventos ugnies vieta, kur garbinama Dieviškoji Motina.

Maždaug 1978–1979 metais Savitri sūnus rimtai susirgo. Ji kreipėsi bent į kelis gydytojus, bet jie pasakė, kad niekuo negali padėti. Būtent tuomet Savitri nusprendė nuvežti savo mirštantį sūnų į Lakšmi Ahluvalia Matadži ūkį Haldvanyje, kur tuo metu viešėjo Baba. Atvykusi į ūkį, ji nuėjo tiesiai pas Babą ir paprasčiausiai padėjo savo sūnų Jam prie kojų. Baba kaip įprasta pasiteiravo, ar ji mananti, kad Jis yra gydytojas. Jis liepė jai eiti ir parodyti savo sūnų Arvindo Lal gydytojo tėvui. Ji deramai pakluso. Vaiką apžiūrėjo ir jam buvo išrašyta vaistų, nors nebuvo suteikta JOKIOS VILTIES. Tačiau po kurio laiko Savitri grįžo pas Babą ir vėl padėjo berniuką prie Jo kojų sakydama, kad ji daugiau neis pas jokus gydytojus. Jis jai padavė vieną gvazdikėlį ir liepė įdėti į vaiko burną. Jai kažkaip pavyko tai padaryti, nors berniukas buvo beveik nesąmoningas. Ir tiesiog akimirksniu vaikas pradėjo kvėpuoti, iki ryto jo būklė tapo normali. Karščiavimas atlėjo ir vaikas pasveiko. Šiandien jis yra Indijos armijos karininkas.

— *Munna, Indija* —

Atpildo diena

Kai Babadži laimėjo bylą Haldvanio teismuose, Jis pirmiausia leidosi į Haidakhaną, pėsčiomis keliaudamas pro Vidaypurą ir Okhuldooną. Babą lydėjo keli sekėjai, žinoma, ir aš. Ėjau nešinas kibirėliu, pripildytu prasado¹. Paskui mane važiavo „Massey-Ferguson“ traktorius. Ant šio traktoriaus variklio

¹ Sąmoningo dosnumo reiškimas ir maistas, kuris pirmiausia paaukojamas dievybei, tada suvalgomas tikint, kad dievybės palaiminimas įsismelkė į jį.

gaubto stovėjo vienas į kitą atremti pilni maišai miltų, vežami į Haidakhaną. Mes turėjome praleisti naktį Okhuldonge sekėjo name. Ėjau šiek tiek atsilikdamas nuo Maharadžos. Netikėtai užkliuvęs už akmens, pargriuvau kartu su prasado kibireliu. Du traktoriaus ratai, riedantys paskui mane, pervažiavo mano kojas. Savaimė aišku, surikau iš skausmo. Išgirdęs mano klyksmą, Maharadža apsisuko ir priėjo prie manęs. Žvelgdamas žemyn, Jis liepė man stotis. Verkdamas pasakiau, kad abi mano pėdos nutrauktos. Tačiau Jis tarė: „Ne, ne, tavo pėdos nenutrauktos. Kelkis.“ Jis ištiesė savo ranką ir pakėlė mane nuo žemės. Kai virpėdamas atsistojau, Jis pasiteiravo, ar noriu vykti į ligoninę. Aš atsisakiau. Jis nupirko šiek tiek aliejaus ir patepė juo mano pėdas, užsakė man arklį ir liepė juo joti. Aš nenorėjau keliauti raitas, kai Babadži ėjo pėsčiomis, tačiau Jis primygtinai to reikalavo sakydamas, kad eis šalia manęs.

Kai mes atvykome į Okhuldongą, Jis pasisuko į mane ir tarė: „Birju, jeigu šiandien nebūtum buvęs kartu su Manimi, tai būtų buvusi tavo mirties diena.“ Kai atvykome į Šri Ram Singh namus Okhuldonge, Jis man davė pieno su ciberžolėmis ir liepė nesimaudyti tris dienas. Aš užprotestavau stebėdamasis, kaip nesiprausęs galėsiu atlikti savo tarnystę Jam. Tačiau Jis pasakė, kad kalvotose vietose pakanka vien oro kūnui apvalyti ir kad dėl to neturėčiau jaudintis. Taigi, jei nebūčiau buvęs su Babadži tą dieną, šiandien čionai nebūčiau.

— *Vijay Gupta, Indija* —

Pasigamink tepalą

Kartą Haidakhane vietos jaunuoliui ant veido iškilo didelė šunvotė. Ji ne tik buvo išpampusi ir skausminga, bet ir baisiai darkė tą veido pusę. Kartą Baba, eidamas iš šventyklos link upės, stabelėjo ant žemyn besileidžiančių laiptų ir įsmeigęs veriantį žvilgsnį paklausė, kas atsitiko. Vargšas vaikiną nieko neatsakė, sumišęs netgi nepažvelgė į Babą. Baba leidosi žemyn, kartais parodydamas tam tikrus augalus, augančius pakeliui po medžiais. Liepė jam nusiskinti keletą lapelių, juos sutrinti ir užvirinti. Kaip dažnai atsitikdavo, kai Baba duodavo spontaniškų nurodymų, berniukas buvo sutrikęs, nes neišidėmėjo jam parodyto augalo. Jis paprasčiausiai nuskynė keletą lapų nuo augalo, kurį, jo manymu, parodė Babadži, klusniai juos sutrynė ir pasitėpė savo veidą. Ir – oho! – kitą rytą nebuvo jokios šunvotės ar ją primenančio rando žymės. Kai kažkas pasiteiravo, kokius lapus jis rinko, vaikiną vargiai galėjo nurodyti tikslų augalą.

Kaip tai įmanoma? Babadži malonė jau atliko savo darbą. Berniukas buvo išgydytas prieš tai, kai jam buvo skirta vaistų. Kas būtų buvę, jeigu jaunuolis nebūtų ištikimai vykdęs paprasto nurodymo? Ne, tai neįmanoma. Baba jau jį buvo paruošęs, kad šis paklustų.

— *Munna, Indija* —

Navaratri noras

1995-ųjų vasarą mano dabartinei žmonai Vendi įvyko nelaimingas atsitikimas prie jūros. Nerdama į bangas, ji susitrenkė galvą taip, kad iš karto suprato, jog nutiko kažkas baisaus jos galvai ir pečiams. Mėgindama išplaukti ant kranto, skrosdama bangas, ji prarado sąmonę. Pasiekus paplūdimį, skausmas buvo toks stiprus, kad ji ėmė vemti ir buvo nuvežta į namus. Gydytojas nukreipė ją pas specialistą ir jis paskyrė fizioterapinį gydymą. Tai dar smarkiau pablogino jos būklę.

Beveik dvejus metus kęsdama baisų skausmą ji didžiąją dalį dienos leido lovoje. Be to, jos veide, rankose ir kojose pasireiškė nepakankamumo simptomų. Metus trukęs gydymas, siekiant atkurti pusiausvyrą ir išgydyti nuo galvos svaigimo, ypač skausmo galvoje, kakle ir pečiuose, nedavė jokios naudos. Gydytojai pasakė, kad lėtinis skausmas bus jos nuolatinė būklė, rekomendavo nuolat gerti nuskausminamuosius ir išmokti su tuo susigyvent visą likusį gyvenimą. Vyriausybė jai suteikė invalidumo išmoką – ir tai buvo viskas.

Kai pirmą kartą ją sutikau 1998-aisiais, specialistai jai nebuvo suteikę jokios vilties.

Nuvežus savo penkerių metų dukrą į mokyklą, esančią vos už kelių minučių kelio, skausmas tiesiog valandoms prikaustydavo Vendi prie lovos. Jai buvo sunku pasukti galvą, ji greitai apsvaigdavo, dėl to važiuoti dviračiu tapo pernelyg pavojinga. Ji nebegalėjo skaityti – eilutės šokinėjo po puslapį. Žiūrėti televizorių buvo pernelyg sunku, o važiuojant automobiliu netgi mažiausias kelio nelygumas jai keldavo skausmą.

2003 metais aš vėl atvykau į Haidakhaną švęsti Navaratri.

Prieš kelerius metus Šastridži buvo pakvietęs visus, norinčius atvykti į susitikimą su juo vakare, kuriame jis paaiškins ypatingą devynių dienų festivalio, skirto Dieviškajai Motinai pagerbti, prasmę. Tuomet jis mums papasakojo apie devynias skirtingas dieviškas formas, kuriomis yra garbinama ir dievinama Dieviškoji Motina visas devynias dienas, kurios sudaro Navaratri. Jis pasveikino mus visus šia ypatinga proga. „Ir, – tęsė jis, – žinoma, yra normalu, kad, be dalyvavimo ceremonijose ir specialios Navaratri disciplinos laikymosi, jūs galite norėti įteikti dovaną Šeimininkei, Dieviškajai Motinai, kuri jus pakvietė, kaip kad jūs paprastai darytumėte, jeigu būtumėte pakviesti į šventę pas kitą asmenį. Tai neturi būti kažkas brangaus, greičiau kažkas asmeniško, kažkas nuo jūsų. Jūs neturite apie tai niekam sakyti, tai yra asmeniška tarp Motinos ir jūsų.“

Pabaigoje jis tarė: „Jeigu tomis dienomis švęsite tinkamai, turėdami tinkamą tikslą, įvyks kažkas labai ypatinga. Motina išpildys kiekvieną jūsų norą, kiekvieną troškimą. Ji paprasčiausiai negalės jums atsakyti.“

Akimirkai įsismelkė abejonė, kad tai gali būti dar vienas Indijai būdingas perdėjimas, tačiau dar prieš įsigalint šiai minčiai aš ją paleidau. Ne, nėra jokių abejonių. Aš tuo tikiu ir todėl elgiuosi atitinkamai.

Rezultatas buvo toks pribloškiamas ir toks staigus, kad nuo to laiko bet koks noras, kurį turėjau per kiekvieną Navaratri festivalį, išsipildydavo ir, po teisybei, tarp jų buvo tokių, kuriuos labai sunku įgyvendinti.

Tai atsitiko tuomet, kai pritrūkau norų, 2003 metais, kai man šovė mintis, kad galbūt galėčiau išpildyti kieno nors kito norą. Man labai nesmagu pripažinti, kad tik tuo momentu pagalvo-
 jau apie Vendi sveikatą ir nusprendžiau per Navaratri festivalį išreikšti savo norą dėl jos sveikatos. Priėmiau šį sprendimą Haidakhane, prieš kelias dienas prasidedant Navaratri festivaliui. Niekas kitas, be manęs, nežinojo mano sprendimo. Iš tiesų apie tai nekalbama, ir aš abejoju, ar daugelis sekėjų išvis apie tai žino. Taigi labai nustebau, kai po kelių dienų Kanta, sekėja iš Vokietijos, staiga manęs paklausė: „Henkai, ar jau sugalvojai norą Navaratri festivaliui?“ Net ir pamanęs, kad klausimas gana neįprastas, ypač todėl, kad buvau užklaustas iš tam tikro atstumo, skubiai ištariau „taip“. Tada nedelsiant išgirdau antrą klausimą: „Ir koks yra tas tavo noras?“ Nors man tai atrodė įžūlu, pasakiau jai tiesą. „Na, – pasakė ji, – jeigu iš tiesų yra taip, tuomet turėtum tai pasakyti Muniradži, jis gali duoti tam tikrų patarimų. Tai stebuklingai yra padėję kitiems, kuriuos pažįstu.“

Aš jai padėkojau ir, kai tik pasitaikė proga, pasiteiravau Šri Muniradži. Jis linktelėjo ir pasakė: „Aš tau pranešiu.“ Štai ir viskas, ką jis pasakė. Slinko dienos, tačiau daugiau nieko neįvyko, tad po kelių dienų aš pamėginau vėl.

„Taip, taip, tai įvyks“, – teištare jis. Nusprendžiau daugiau jo netrukdyti ir kantriai laukiau toliau.

Šeštosios dienos vakare, per daršaną, jis pasikvietė mane ir paaiškino, ką turiu daryti. Pamatęs, kad man sunku suprasti jo paaiškinimus, jis liepė kitą rytą pasiklausti Gangos. Ji man pasakė keletą dalykų, tačiau nurodė, kad turėčiau susitikti su Gaura Hari, kunigu iš Gufos, dėl tolesnių nurodymų. Pirmiausia tu-

rėjau nusipirkti džiovintą ir išlukštentą kokosų riešutą. Tuomet Gaura Hari man liepė pradėti melstis, kol jis nupjovė riešuto viršų, pripildė jo vidų lydyto sviesto ir cukraus ir viską surišo kartu raudonu siūlu. Tada po raudonu siūlu jis pakišo raudoną gėlę, viską įteikė man, liepė atsisėsti priešais havan khund¹ ir melstis toliau. Aš tai dariau per visą havan², kol pagaliau Muniradži įdėjo didžiulį papuoštą kokosų riešutą į ugnį, o šalia jo padėjo mano mažąjį. Taip dariau paskutiniąsias tris dienas. Paskutinė diena buvo balandžio 12-oji. Po dviejų dienų, 14-ąją, buvo Vendi dukters Sofi gimtadienis. Paskambinau į namus pasveikinti jos su gimimo diena ir paprašiau pakviesti Vendi, kad galėčiau ją pasveikinti su jos dukters gimtadieniu.

Pasveikinęs ją, kuo nerūpestingiau paklausiau: „Kaip tu jautiesi?“

Jos atsakymas išmušė mane iš vėžių: „Nesuprantu, kas atsitiko, bet skausmas beveik visiškai išnyko ir jaučiuosi kaip niekad gerai per pastaruosius metus.“

Vienintelis dalykas, kurį galėjau ištarti, dėkingumo ašaroms ridenantis skruostais, buvo „Bhole Baba ki Jai!“

Po metų, kai viskas tebesiklostė gerai, pagaliau Vendi atsisakė vyriausybės mokamos mėnesinės išmokos. Ji buvo labai dėkinga, kad dabar gali šokti, važiuoti dviračiu, ilgai vaikščioti gamtoje, naudotis kompiuteriu ir vėl rašyti, gyventi, kaip ir visi kiti.

„Jai Bhole Baba! Muniraj Maharaj ki Jai!“

— *Vijay Gupta, Indija* —

¹ Ugnies aukuras.

² Ugnies garbinimo ritualas.

Nusvilinimas su čimta¹

Mes eidavome į Babos kiemelį nuo 1974 metų ir buvome Jam visiškai atsidavę. Kai Baba paliko savo kūną, Jis parodė mums visą sceną kaip sapną, įvykį, kuris įvyko čia, Haidakhane, trys dienos po Jo Mahasamadhi².

Mes taip pat patyrėme kelis stebuklus. Per vieną havaną? čia, Haidakhane, Baba nusvilino mane su karšta čimta. Baba man suteikė iniciaciją³ Džaipure.

Dėl Babos malonės šiandien esame apsirūpinę ir patenkinti.
„Bhole Baba ki Jai!“

— *Gulab Chand Sharma, Indija* —

Pastaba. Šri Muniradži paaiškino, kad Babadži daug kartų yra naudojęs nusvilinimą iki raudonumo įkaitinta čimta kaip gydymą. Tai yra senas Indijos gydymo metodas, tradiciškai naudotas praeityje, kai buvo labai mažai arba išvis nebuvo gydytojų ir nebuvo galima gauti vaistų. Žmonės įkaitindavo plieninius strypus ugnyje ir jais nusvilindavo atitinkamos odos vietas, pvz., jei norėta išgyti nuo skrandžio skausmų, buvo svilinama skrandžio zona. Šį metodą galima palyginti su panašia technika, akupunktūroje⁴ vadinama mokša⁵.

¹ Geležinis virbas.

² Sąmoningas išėjimas iš kūno.

³ Išventinimas arba ritualas.

⁴ Gydymo metodas – tam tikrų kūno taškų aktyvinimas specialiomis adatomis arba elektros srove.

⁵ Žmogaus dvasinis kreipimas išsivadavimo link iš jo gimimų, mirties ir atgimimų ciklo.

Pastumk jį!

Kartą iš užsienio atvykęs sekėjas, kurį vargino nugaros skausmas, brido su Baba per Gangos upę. Upės viduryje gulėjo didžiulis akmuo. Baba parodė jį jį ir įsakė sekėjui: „Pastumk jį!“ Baba ėjo toliau, nė nežvilgtelėjo atgal.

Sekėjas stovėjo priešais milžinišką akmenį ir svarstė, kaip, po galais, jis gali įveikti tokią užduotį? Ir kas atsitiks su jo nugarą – ar jis jos nepertemps? Pagaliau nugalėjo jo tikėjimas. Jis nusprendė pastumti šį didelį akmenį, nes Baba liepė. Tačiau, kad ir kaip stengėsi, didžiulis riedulys niekaip nesukrutėjo. Vietoj to jis išgirdo trakstelėjimą nugaroje! Ir tuomet Baba pasisuko ir suriko: „Viskas padaryta!“ Nuo tos akimirkos sekėjas išgijo nuo jį kamavusio nugaros skausmo.

— *Parkash Kandpal,*

buvęs Čilianolos šventyklos puožari (poojari¹), Indija —

Būk pasiruošęs iki 12 valandos dienos!

Kenčiau didelius pilvo skausmus, tad buvau paguldytas į Agros ligoninę ir laukiau pilvo operacijos. Chirurgas mums pranešė, kad operuos kitos dienos 17 valandą. Tačiau per meditaciją mano žmona gavo žinią. Medituodama ji tiesiai iš Babos sužinojo, kad turėtų mane aprenkti rausvais drabužiais, kuriuos Jis man buvo padovanojęs, ir mane paruošti operacijai iki 12 valandos dienos. Kai ji atėjo ir perdavė šią žinią man, užprotestavau, nes

¹ Atliekantis šventykoje apeigas.

gydytojo nurodytas laikas buvo 17 valanda. Nieko nepaisydama ji mane aprenė ir paruošė 12 valandai – būtent tuo laiku aš su vežimėliu buvau išvežtas į operacinę.

— Jagdish Prasad, Indija —

Nenorėjau, kad tavo duktė susirgtų

Kai kartu su Baba ėjome Sidešvaro kalnu, orų dievai nusprendė piktai pajuokauti – mus ėmė čaižyti gūsingas vėjas ir prapliupo lietus. Baba nešėsi lietpaltį, kuris, kaip paaiškėjo, Jam labai pravertė, tačiau aš turėjau suktis, kaip išmanydama. Burnojau ir niurnėjau, kai palengva žingsniavome, skundžiausi, kad numirsiu dėl šio nesezoninio permirkimo. Jis beveik nekrepė dėmesio.

Kai priartėjome prie ašramo, Jis liepė sustoti prie vyriausybės svečių namo, šiek tiek tolėliau nuo ašramo ir sekti paskui Jį po penkių minučių. Nežinodama, ką Jis sugalvojo, paklusau. Po penkių minučių tiesiogine šio žodžio prasme įpuoliau į savo mamos laukiančias rankas, pasiruošusi jos glėbyje susmukti. Greitai persirengusi ir išgėrusi karštos arbatos puodelį pasijutau pavargusi ir be jėgų, be to, jaučiau grėsmingus peršalimo simptomus, drebėjau. Artinosi aarti laikas. Vos įžengiau į pagrindinę salę, pasijutai visiškai sveika, o visi peršalimo ir negalavimo simptomai tarsi išgaravo.

Tada pasirodė Baba ir, sėsdamas į Savo vietą, mostelėjo ranka mano mamai. Kai ji nusilenkė, Jis pasiteiravo apie mane ir užtikrino ją, kad viskas bus gerai ir jai nereikia dėl to jaudintis.

Tuo pat metu Jis pradėjo čiaudėti ir sloguoti. Kai mano mama paklausė, ar Jis taip pat jaučiasi persišaldęs, Jis nusišypsojo ir tarė: „Nenorėjau, kad tavo duktė susirgtų. Turiu kaip nors su tuo susitvarkyti.“

Kai išgirdau šiuos žodžius, mano galvoje nušvito mintis. Jis perėmė mano ligą Sau. Sustingau sutrikusi, norėjau, kad žemė prasivertų ir mane prarytų. Vėliau taip pat teko būti liudininke tokių mažų stebuklų, kai Baba dažnai Sau prisiimdavo savo sekėjų ligas, išgelbėdamas juos nuo skausmo.

— *Munna, Indija* —

Nerūpestingasis

Aš skundžiausi aukštu kraujo spaudimu. Kartą lankydamasis Haidakhane nuėjau nusilenkti Babadži per vakaro aarti. Kai tik pasilenkiau, netgi neužsiminęs apie savo kraujo spaudimą, Babadži pridėjo savo nykštį prie mano kaktos ir ištarė: „Bum!“ Jis pasakė, kad paskui niekuomet nesiskųsiu aukštu kraujo spaudimu.

Iš kažkokio nežinomo šaltinio Fakira Baba sužinojo apie šį mano negalavimą ir man pasakė, kad tuo metu Babadži turėjo kažkokių retų rudrakšos¹ karoliukų, kurie padeda sureguliuoti kraujo spaudimą. Aš visiškai pamiršau, kad Babadži jau palaimino mane, išvaduodamas nuo šio negalavimo, ir tą vakarą kvilvai nuėjau Jo prašyti rudrakšos karoliuko. Babadži manęs linksmai paklausė, kodėl man reikia rudrakšos karoliuko ir ką aš su juo

¹ Džiovintos uogos, vadinamos Šivos akimi.

darysiu. Atsakiau, kad kenčiu nuo per didelio kraujo spaudimo ir todėl man jo reikia. Babadži žaibiškai atkirto: „Aš visiškai buvau pamiršęs, kad skundeisi aukštu kraujo spaudimu.“ Jis įteikė man karoliuką ir tikriausiai grąžino man mano ligą. Dėl savo nedėkingo užmaršumo aukštas kraujo spaudimas vėl pradėjo kartotis ir niekuomet negalėjau jo atsikratyti.

— Jagdish Prasad, Indija —

STEBUKLAI – DIDELI IR MAŽI

Lengvas kaip vaikas

Moti Bhagvan, ilgalaikis Indijos Babadži sekėjas (oficialus Haidakhano Babadži paskirtas kirpėjas), kuriam beveik aštuoniasdešimt metų, turėjo labai trapius kaulus ir buvo liesas netgi prieš trisdešimt metų.

Kai Babadži lankėsi Bihare per vieną piligriminę kelionę, Moti visuomet tenkino Jo visus poreikius. Kaip įprasta, kai atvyksta Baba, daug žmonių buvo susirinkę aplink Jį. Netikėtai Babadži pranešė Moti, kad Jis nori išvykti. Moti tebeklausinėjant savęs, kaip jie gali prasiskverbti per tokią didelę minią, Baba paprasčiausiai užsoko jam ant nugaros ir paragino bėgti. Varge mano! Kaip jis gali nešti Babą visu jį slegiančiu svoriu būtent šitaip? Kai tik ši mintis šmėkštelėjo jo galvoje, didžiam nustebimui Baba tapo lengvas kaip plunksnelė, atrodė, kad sveria ne daugiau nei mažas vaikelis!

Moti nešė Jį ant savo pečių visą kelią, kur tik Jis norėjo eiti.

— *Munna, Indija* —

Mušimas – lengvas kaip plunksnelė

Kažkas paskundė Moti Bhagvan Babadži ir buvo liepta nedelsiant atvesti Moti pas Jį. Plūsdamas Moti žodžiais, Babadži pagriebė lazdą ir ėmė jį mušti. Tačiau, paties Moti Bhagvan žodžiais, mušimas buvo toks, tarsi kas nors jį liestų plunksnele. Jis neįjautė ne tik jokio skausmo, bet netgi mažiausio diskomforto jausmo.

— *Munna, Indija* —

Dalykite!

Po pirmojo vizito į Haidakhaną 1983 metais ten pasilikau dar trims mėnesiams.

Per Kalėdas Babadži padovanojo krepšį su apytiksliai 60 ar 70 tulsi mala karoliukų¹ kaip prasadą per vakaro daršaną. Jis paprašė Muniradži padalyti malas.

Sėdėjau šalia Muniradži ir pasiteiravau, ar galėčiau jam padėti. Aš nešiau krepšį, o Muniradži dalijo malas visiems dalyvaujantiems sekėjams. Pabaigoje krepšyje liko tik trys malos: viena Muniradži, viena man ir viena namelio sargybiniui.

Tuo momentu supratau, kad visi be išimties sekėjai gavo po vieną malą. O iš viso tuo metu dalyvavo apie 300 sekėjų.

— *Phull Singh, Italija* —

¹ Maldos karoliai.

Gal ledų?

Vieną vasarą Baba vyko į piligriminę kelionę Radžastane.

Kai tik Jis įžengė į kaimą, visi kaimo vaikai puolė bėgti prie Jo. Jis užlipo ant platformos kartu su Biršan Singh, o kitas sekėjas stovėjo šalia, siekdamas apsaugoti Jį nuo plūstančios minios. Babadži pradėjo traukti iš dviejų kartoninių dėžučių ledus ant pagaliuko ir dalyti juos vaikams. Kai vaikų minia atslūgo, Biršan Singh sužinojo, kad maždaug 150 vaikų buvo išdalyta ledų iš dviejų ganėtinai nedidelių kartoninių dėžučių! Kai tik jis tai suvokė, pasisuko į Babą, tačiau, kai praverė burną to pasiteirauti, Baba juokdamasis įgrūdo ledų jam į burną.

— *Ram Lota, Italija* —

Pakako vienos saujelės

Per vizitą į Muktešvarą mano žmona Bandana, viešinti pusseserė ir aš susitikome su senu sadhu¹ garsioje šventykloje. Sadhu tikriausiai buvo apie 70 ar daugiau metų, tačiau atrodė, kad jam ne daugiau nei 35. Sužinojęs, kad jo lankytojai yra iš Haidakhano, sadhu papasakojo savo patirtį su Babadži septyniasdešimtųjų pabaigoje ar aštuoniasdešimtųjų pradžioje.

Kartą sadhu (tuomet jaunas vaikinasis) ir keletas jo kompanionų keliavo pro Haidakhaną, esantį kelyje į kitą kaimą. Jie buvo pavargę ir nepaprastai alkani, pėsčiomis keliavę beveik visą dieną. Jie nuėjo pas Babadži dalyvauti daršane. Pajutęs jų išsekimą ir alkį,

¹ Atsiskyrėlis vienuolis.

Babadži nedelsdamas pasikvietė juos, kad pasidalytų virtuvėje pagamintu maistu. Kai jie nuėjo valgyti, sadhu pamatė, kad buvo likę labai mažai maisto, ir nusistebėjo, kaip būtų galima numalšinti jo nepasotinamą alkį šiais skurdžiais likučiais. Babadži praėjo ir atsainiai įteikė nedidelį prasadą, prašydamas jį suvalgyti. Vos įsidėjęs į burną ši mažytį maisto kiekį, jaunasis sadhu pasijuto visiškai sotus ir pavalgęs, be menkiausio jį graužusio alkio pėdsako.

Pamatęs nuostabą jo veide, Babadži šypsodamasis ištarė jam, kad jis niekuomet neturi abejoti Maha-Puruš¹ pažadu ir privalo atsiduoti jam visiškai su tikėjimu ir meile.

— *Vijau Šeel, Indija* —

Kaip Tarzanas

Baba dažnai ilsėdavosi sūpuoklėse užmerktomis akimis, o aš stovėdavau šalia ir Jį sūpuodavau. Kartais stebėdavausi ir klausinėjau savęs: „Ką Jis daro? Jis iš tiesų nieko nedaro, ar ne?“ Buvau neišmanėlė, kad suvokčiau, jog Baba nuolatos dirba kituose lygmenyse.

Vieną dieną Jis pasikvietė mane į maudynes. Mes labai ilgaiėjome žemyn upe, kol pasiekėme statų, akmenuotą ir apsemtą vandens kalvos šlaitą. Mūsų nedidelę grupelę sudarė Baba, labai sena ir labai liesa indė, maža indė mergaitė ir aš.

Pamiršęs apie maudynes, Baba staiga nusprendė pastatyti šulinį Savo rankomis. Jis persimetė mano antklodę ant peties,

¹ Šave realizavęs šventasis.

ant jos uždėjo didelį akmenį ir ėjo – beveik pasišokėdamas – iki tos vietos, kur nutarė statyti šulinį. „Kaip Tarzanas“, – pamaniau. Man padarė labai didelį įspūdį būdas, kaip Jis galėjo veikti ir kaip lengvai žingsniavo netgi aštriais akmenimis. Kartais Jis sustodavo ir parodydavo į kai kuriuos mažesnius akmenis, sakydamas: „Paduok man šį akmenį, ir štai aną.“ Jis pastatė visą šulinį Savo rankomis. Tą sekundę, kai jis buvo baigtas, iš jo ištryško vanduo!

Tada nė akimirkai nesusimąstęs Jis grįžo atgal su mumis. Jis net neišsimaudė tą dieną. Buvo pernelyg vėlu.

— *Savarasvati, Sarasvati Vokietija* —

Vanduo ir aliejus

Kartą Haidakhane, kai gausiam žmonių skaičiui turėjo būti paruošta didelė bhandara¹, virėjams pritrūko aliejaus. Kilo didžiulis sambrūzdis ir, kad ir kaip būtų keista, visame ašrame nebuvo galima rasti nė lašelio aliejaus. Kilo klausimas, kaip pamaitinti tiek daug žmonių? Savaimė suprantama, Babos buvo paprašyta surasti išeitį. Baba liepė virėjams eiti žemyn į Gangą ir vietoj aliejaus naudoti vandenį. Priešpiečiai buvo skanūs. Vėliau Baba paprašė virėjų Haldvanyje nupirkti aliejaus ir įpilti į Ganos upę lygiai tokį pat kiekį vandens, kiek buvo paimta, kad būtų atstatyta pusiausvyra.

— *Raju Patval, Indija* —

¹ Labdaringos vaišės skurstantiesiems.

Vanduo kaip benzinai

Ilgai keliaujant automobiliu dažnai atsitikdavo taip, kad automobilis su jame važiuojančiu Babadži staiga sustodavo nuošalaus Indijos kaimelio kelio viduryje, nes bake baigdavosi benzinai. Tuomet Babadži liepdavo vairuotojui į baką įpilti vandens. Tai, be jokios abejonės, būtų buvęs didžiausias automobilių mechaniko košmaras, tačiau Babos automobilis sklandžiai važiuodavo, varomas vandeniu, kol atvykdavo į reikiamą vietą, arba iki kitos benzino kolonėlės.

— *Arvind, Indija* —

Dukters vedybos

Aš esu iš Radžastano, Kheri srities, ir mano guru yra Šri Fakira Nandži – iš jo aš gavau iniciaciją.

Mano duktė planavo susituokti Khetri, o mano brolis atsisakė jai duoti pinigų vestuvėms. Nedelsdama ėmiau melstis savo guru Fakirui Nandži ir jis man patarė uždegti nuolatos degančią alyvos lempą toje vietoje, kurioje gaminome šventintą maistą, prie Šri Babadži paveikslo. Aš dar kartą maldavau Jo su Fakirua Nandži padėti gauti pinigų. Jis atsakė, kad privalau NIEKUOMET neskaičiuoti pinigų, kuriuos ketinau panaudoti vedyboms. Jie turi būti laikomi atskiroje piniginėje, o piniginės turinio niekuomet negalima apžiūrinėti. Aš išsiėmiau apie šimtą su puse tūkstančio rupijų iš savo įstaigos privataus fondo ir pradėjau ruošti vedyboms. Pinigus laikiau specialioje piniginėje ir leidau juos, niekuomet nežvilgčiodama į piniginės turinį. Taip

atsitikdavo, kad kasnakt aš padėdavau piniginę šventykloje, neskaičiuodama, kiek išleidau ir kiek dar liko, ir kitą rytą, kai ją praverdavau dar kartą, pamatydavau naujų banknotų.

Leidau pinigų vedyboms taip dosniai, kaip tiktai galėjau. Netgi įstengiau nupirkti motorolerį jaunajam, taip pat daviau didelę pinigų sumą kanayadaan¹. Kiekvieną kartą, norėdama apmokėti bet kokias išlaidas, nesvarbu, ar už jaunojo arklį, ar vedybų puotos virėjui, ar nupirkti po nedidelę dovanėlę šeimos mergaitėms, ar už bet ką kitą, kuo turėjau pasirūpinti, kišdavau ranką į piniginę.

Kai praėjo vestuvės ir viskas pavyko be galo gerai dėl Babadži malonės, pagaliau suskaičiavau piniginėje likusius pinigus ir pamačiau, kad joje teliko dešimt tūkstančių rupijų netgi padengus visas išlaidas. Aktyvi Babadži malonė veikė visa savo galia.

— *Chiranji Lal Solanki, Indija* —

Baba – daržovių pardavėjas

Vieną dieną iš darbo išėjau labai sunerimęs. Man reikėjo nupirkti daržovių pietums. Buvau susirūpinęs, nes turėjau tik dešimt rupijų, o reikėjo išgyventi ne mažiau nei dvi savaites, kol baigsis mėnuo. Nenoriai nusipirkau kelias bulves ir kitų daržovių iš labai seno daržovių pardavėjo. Išsiblaškęs klausinėjau savęs, kaip aš ir mano du vaikai išgyvens likusias dvi to mėnesio savaites. Daržovių pardavėjas buvo jau senas, tad kreipiausi į jį kaip į

¹ Dukters atidavimo santuokiniam gyvenimui ceremonija.

Tėvą ir daviau dešimt rupijų sakydamas: „Paimk savo pinigus ir greitai gražink man likusius.“ Rikša ėmė nekantrauti matydamas tokį delsimą. Skubiai paėmiau pinigus, kuriuos pardavėjas įteikė man, ir įlipau į vežimą. Vos spėjome pajudėti iš vietos, kai suvokiau, kad senolis man buvo davęs kartu su daržovėmis daugiau pinigų, nei aš jam sumokėjau. Pamačiau, kad tebeturiu dešimt rupijų IR dar šiek tiek gražos.

Norėjau pasiduoti pagundai ir ignoruoti, kas įvyko, paprasčiausiai keliauti namo. Tačiau, pasikalbėjęs su savimi apie tai, koks senas daržovių pardavėjas ir kad jis turi sunkiai dirbti, kad galėtų parūpinti maisto savo šeimai, paprašiau rikšos nuvežti mane atgal. Smarkiai išbaręs jis parvežė mane atgal. Tačiau negalėjau rasti jokio senojo pardavėjo ženklo. Jo vietoje prekiaavo jaunas sveikas vaikinąs. Kai jo paklausiau apie senolį, man pasakė, kad NEBUVO jokio senojo žmogaus ir kad būtent jis čia gana ilgai prekiauja vienui vienas.

Dabar matote, kaip mano mylimas Babadži rūpinosi manimi tuomet ir tebesirūpina iki šios dienos. AŠ MYLIU TAVE, BABA-DŽI. DĖKOJU TAU UŽ VISKĄ.

— *Manjul Bhatnagar, Indija* —

Babadži pagalba beždžionėms!

Po kelerių metų, kai Babadži paliko Savo kūną, su vyru lankėmės Vrindavane Guru Purnimos šventėje. Čia, Nidhi Van rajone, yra daug beždžionių, tačiau visos jos pasitraukia iš šios vietos, kai stoja naktis, ir keliauja kažkur kitur. Manoma, kad

naktį Šri Krišna ir jo gopės šoka aplink, tą valandą niekam neileidžiama įžengti į šią vietą.

Draugė man buvo davusi šimtą rupijų, kad nupirkčiau avinžirnių beždžionėms pamaitinti. Grįždama atgal taip pat turėjau savo rankose 35 000 rupijų, šią sumą surinko Babadži sekėjai, kad būtų iškastas gėlo vandens šulinys Vrindavano Babadži ašrame. Laikiau šiuos pinigus piniginėje kartu su asmeninėmis lėšomis – 15–20 rupijų. Man beeinant per turgavietę, atbėgo beždžionė, pagriebė mano piniginę ir užsikorė ant aukštos sienos. Įsitaisiusi sienos viršuje, ji atidarė piniginę ir pradėjo iš jos traukti banknotus ir mėtyti žemyn. Artėjo vakaras ir jau pradėjo temti, aš nepaprastai susikrimtau. Tuo metu mano vyras kažkaip sugebėjo užlipti siena. Staiga beždžionė paprasčiausiai dingo iš akiračio. Nežinia kodėl, ji paliko piniginę ir ji vėl atsidūrė mano vyro rankose. Tačiau didžioji piniginės kišenė buvo tuščia.

Taip susikrimtau, kad vos nepratrūkau verkti. Sumišusi sušukau Babadži, kad, jeigu neatgausiu savo pinigų, prisiekiu, niekada gyvenime daugiau neatvyksiu į Vrindavaną. Ir tuomet nepaaiškinamai radau penkis šimtus rupijų nedideliame voke, kuriame laikiau pinigus avinžirniams pirkti. Radau beveik visus pinigus, trūko tik dviejų ar trijų tūkstančių rupijų. Tačiau, grįžusi į namus, nusprendžiau patikrinti, ar ši pinigų suma tikrai yra, ir, be jokios abejonės, ji ten buvo. Kokia suma? Visa pinigų suma!

Po šio įvykio priėjau prie išvados, kad netgi šiandien, kai Jis paliko Savo kūną, jeigu kas nors nuoširdžiai meldžiasi širdimi, Babadži išklauso ir ateina į pagalbą ištikus bet kokiai nelaimei, tarytum Jis iš tikrųjų dalyvautų išreikšta forma. Visa, ko reikia,

yra mūsų tikėjimas ir atsidavimas. Bhagavan Bhole Baba, netgi šiandien yra visuomet su mumis dvasia ir kūnu, o tai įrodė šis atsitikimas.

— *Shakuntala Mehta, Indija* —

Naktinis budėjimas

Po kelių naktinių vagysčių Haidakhane Babadži paskyrė nakties sargus. Nakties sargams buvo duotas žibintas su elementu – jis žybtelėdavo tik kelioms sekundėms prieš visiškai išsekdamas. Vieną juodą kaip smala naktį atėjo mano eilė budėti. Nebuvo mėnesienos ir kurį laiką sėdėjau ant terasos šalia Hiros arbatinės, vykdydamas savo pareigą. Nesigirdėjo jokio garso ir atrodė, kad naktis iš tiesų buvo labai juoda ir tamsi netgi vagims. Apie 2 valandą nakties nusprendžiau praleisti likusį laiką naudingiau ir palankiau (mano supratimu) medituodamas į dhuni. Batus palikau viršuje, o žibintas vis tiek būtų neveikęs, tad turėjau leistis žemyn basomis kojomis visiškoje tamsoje ir pėdinti gruoblėtu žvyrkeliu iki upės. Per akimirksnį pasiekiau paskirties vietą nesuklupdamas ir neįsidrėksdamas pėdų nė į vieną iš daugybės aštrių akmenėlių! Vėliau nustebau ir žvelgiau į šį įvykį kaip į nieką kitą, kaip į nedidelį stebuklą.

— *Hari Prasad, Vokietija* —

Noras, kad Baba vilkėtų purpurinės spalvos tuniką

Kai pirmą kartą norėjau atvykti į Haidakhaną, paprašiau Babadži duoti leidimą. Jis nurodė vykti į Haldvanį, o iš ten Muniradži pasirūpins tolesne kelione. Kai atvykome į Haldvanį, mums pasakė, kad tą naktį turėsime apsistoti Bhat Sahebo namuose. Baba atvyko ten tą naktį, o ryte paskelbė, kad, kas nori vykti į Čilianolą, turėtų imti ruoštis. Tuo metu Čilianoloje buvo statoma šventykla. Mes visi įlipome į autobusą ir nuvykome į Čilianolą. Naktį turėjome praleisti Čilianoloje. Vargiai galiu nupasakoti, kaip ten mums buvo šalta. Kad ir kaip ten būtų, pasitiesiau ploną medvilninį paklotą ant grindų, užsiklojau savo menka antklode ir giliai užmigau. Visą naktį nejutau jokio šalčio ir pabudau visiškai pasirengęs keliauti su Baba į kareivines, kur turėjo būti Radhos¹ / Krišnos Murti² palaiminimas, havan ir labdaringos vaišės skurstantiesiems. Vos prasidėjus ritualui, ėmė dulksnoti. Kai lietus įsismarkavo, Baba paprasčiausiai du kartus žvilgtelėjo aukštyn. Iš karto liovėsi lyti ir pradėjo skaisčiai šviesti saulė. Visos ceremonijos buvo tinkamai atliktos ir tą vakarą grįžome į Haldvanį.

Iš Haldvanio toliau patraukėme į Haidakhaną. Kai priėjome Jamrani užtvanką, Baba paprašė manęs išlipti iš sunkvežimio ir eiti pėsčiomis. Kai užprotestavau, Jis pasakė, kad turiu eiti pasikui sunkvežimį. Paprastai kelionė nuo Jamrani užtvankos iki

¹ Radha nesiskiria nuo Krišnos. Grožis ir meilė, kuri yra pas Krišną, – tai yra Radha, todėl Jie negali egzistuoti atskirai. Jie abu yra viena,

² Statula.

Haidakhano trunka apie tris valandas, tačiau aš pasiekiau tikslą per apytiksliai 30–35 minutes! Rodėsi, tarsi būčiau ėjęs oru. Aš atvykau tuomet, kai žmonės lipo iš priekyje manęs važiuusio sunkvežimio.

Atvykęs į Haidakhaną, staiga pajutau keistą norą – kad Baba vilkėtų purpurinės spalvos tuniką. Tačiau iš kur Baba galėjo ją gauti? Kad ir kaip būtų keista, Jis iš kažkur išsitraukė purpurinės spalvos tuniką ir ją užsivilko. Aš niekada to niekam nepasakojau.

Tuo metu, kai čia buvau praleidęs šešias ar septynias dienas, vienu momentu man į galvą toptelėjo kupletas, jį padeklama-
vau stirnos akivaizdoje. Pagalvojau, kad niekuomet nesu matęs stirnos šiame rajone. Ir beveik akimirksniu prie Babos priėjo sekėjas, iš paskos vedinas virve pririšta stirna. Taigi būnant šalia Babos įvyko tiek daug panašių smulkių įvykių, kad juos minėti reikėtų be atvangos. Iš tiesų vienintelė tikrovė yra tai, kad yra tik Bhole Baba, o visa kita tėra mirażas.

— *Narendra Sharma, Indija* —

Juodas siūlas

Kartą, kai Arvindo žmona Vandana laukėsi pirmagimės Archanos, sekėjas, lankydamasis Delyje, pasiūlė Babai didelę saldainių dėžę. Dėžė buvo perrišta ilgu juodu šilkinio siūlu, kurį Baba atsargiai nurišo ir sistemingai pradėjo raišioti vienodo atstumo mazgeliais per jo ilgį. Kai baigė, ką buvo sumanęs, pasuko į Kantą Matadži (Arvindo tetą, motinos Vimlos Matadži seserį) ir įteikė jai virvutę, paprašęs ją aprišti Arvindo kūdikio

kaklą, kai tik jis gims. Kai Kanta Matadži įsiterpė, kad vaiko močiutė (Vimla Matadži) taip pat čia buvo ir tikriausiai virvutė turėtų būti įteikta jai, Jis tvirtai liepė JAI padaryti tai, kas būtina, nes didelė tikimybė, kad močiutė pamirš ir ne ten uždės siūlą. Kai Vandana pagimdė mergaitę, Kanta Matadži perdavė jai Babos norą. Vandana iš karto sutiko ir paprašė, kad senelės sesuo aprištų siūlu naujagimio kaklą. Tai turėjo būti apsaugos žiedas nuo Babos, skirtas apsaugoti naujagimę nuo ateities negandų. Juodoji virvutė liko ant mergytės kaklo, kai ji augo, kol vėliau išaugo jį po daugelio metų.

— *Munna, Indija* —

Šmėkla

Vieną žiemos vakarą per vakarienę Vimla Matadži buvo pasodinta ant jos įprastos kėdės prie valgomojo stalo krašto dr. Lal rezidencijoje Delyje. Iš šios patogios padėties ji galėjo stebėti fojė už valgomojo.

Vienu metu ji pastebėjo, kaip pro pagrindines duris vidun įėjo moteris ir stovėjo prie telefono stalelio. Stalelis buvo priešais sieną, priešais esančios durys vedė tiesiai į Arvindo ir Vandanos miegamąjį. Moteris, nugara nusigręžusi į Vimlą Matadži, atrodė dailiai: buvo apsirengusi ilgu raštuotu rusvai gelsvos spalvos sariu¹, ant viršaus apsigaubusi ilgu kupranugario spalvos apsiaustu, puikiais, ant pečių krintančiais rausvais plaukais, priekyje

¹ Apsivyniojamas moterų drabužis iš audeklo gabalo (5–9 m ilgio, 1 m pločio).

tvarcingai pakirptais pažo stiliumi. Ji stabelėjo prie telefono staliuko, tarytum žiūrėtų į ten esančią korespondenciją, ir taip, kaip staiga įėjo, ji netikėtai atidarė Lal miegamojo duris ir įžengė į jį, iš paskos jas uždarydama. Kambaryje giliai miegojo Lal gimusi mergaitė Archana, kuriai tuo metu buvo šeši mėnesiai. Vimla Matadži pagalvojo, kad tai galėtų būti Vandana, tačiau kažkas jai tarsi viduje pasakė, kad ten jos nebuvo. Ji iš karto garsiai paklausė kūdikio auklės, kas įėjo į kambarį. Tuo metu auklė buvo nuėjusi į virtuvę pasiimti vakarienės ir jos nebuvo kambaryje. Staiga nuskaudė garsus kūdikio klyksmas ir Vimla Matadži nubėgo į savo kambarį. Kūdikis pabudęs verkė, tačiau kambaryje nieko nebuvo. Paklausta auklė atsakė, kad mergytė greitai užmigo, tad ji minutei išėjo iš kambario pasiimti vakarienės ir tuojau pat ketino grįžti atgal. Niekas kitas daugiau nematė, kad kas nors būtų įėjęs į kambarį ar išėjęs iš jo. Nors keistas jausmas kurį laiką neapleido Vimlos Matadži minčių, netrukus ji pamiršo šį įvykį.

Po kelių mėnesių, lankydamasi Haidakhane, Vimla nuėjo atlikti pranamo¹ Babadži. Jis šypsodamasis pasakė, kad yra girdėjęs, jog name Delyje lankėsi keistų būtybių. Iš pradžių ji negalėjo prisiminti, ką Babadži turėjo omenyje, tačiau Jam atkakliai tvirtinant, kad Arvindo vaiką aplankė šmėklos ir raganos, ji prisiminė, apie ką Jis kalbėjo. Paklaustas, kas tai galėjo būti, Babadži atsakė, kad tai buvo moteris, nužudyta per riaušes netoli šio namo. Ji paliko mažytį berniuką, apytiksliai Archanos amžiaus. Ta moteris atėjo ieškoti savo kūdikio, tačiau mažąją Archaną ap-

¹ Pagarbus nusilenkimas.

saugojo sumazgyta juoda virvutė. Ją Baba anksčiau liepęs Kantai Matadži (Vimlos Matadži vyresniajai seseriai ir kūdikio senelės seseriai) aprišti Archanos kaklą.

— *Munna, Indija* —

Baba išgelbėjo mane

1981 metais Baba kartu su 35 sekėjais išvyko iš Haidakhano į Vrindavaną ir ten dalyvavo Guru Purnimos šventėje. Mes visi važiuovome traukiniu nuo Kathgodamo iki Vrindavano – ganėtinai maloni kelionė nuo pat pradžios iki pabaigos! Baba buvo pasirūpinęs nakvyne ISKCON, Harė Krišnos ašrame. Krišnos miestelio žavesys su daugybe povų, tupinčių medžių viršūnėse, tiesiog kerėjo mane, o įstabioji Guru Purnimos šventė spinduliuavo gyvybingumu ir pakilia nuotaika. Netgi Harė Krišnos delegacijos sekėjai užsuko čia išreikšti Babai pagarbos.

Grįždami prie užtvankos pastebėjome, kad Gautama Gangos upė virto pašėlusia srove. Garsiai ir linksmai šaukdamas, Baba greitai perbrido į kitą pusę, prilaikomas dviejų augalotų vyrų, tvirtai surakinusių rankas nuo peties iki peties. Kai Baba per kitą asmenį paskelbė, kad mes visi turime perbristi upę taip pat po tris, aš jau buvo įmerkęs pėdas į vandenį ir nusprendžiau bandyti pats vienas, nes neturėjau jokio supratimo apie nepaprastą srovės jėgą. Nespėjęs nė mirktelėti, buvau pagriebtas srovės. Vos spėjau pastebėti – mano neapsakomam siaubui – kad mano kuprinė prisipildė vandens ir per kelias minutes tapo tokia sunki, tarsi prikrauta plytų. Panirau po vandeniu ir netekau sąmonės.

Baba mus daug kartų mokė kartoti mantrą *Om Namah Šivaja* atliekant KIEKVIENĄ kasdienę veiklą (karma jogą ar ką nors kita) Haidakhane. Tai tapo mano antrąja prigimtimi. Tai, kad kartočiau *Om Namah Šivaja* netgi skęsdamas, tikriausiai suvaidino lemiamą vaidmenį. Žinoma, Babai gelbstint mane. Pastebėjau, kad Baba VISUOMET reaguodavo į mantros kartojimą, ir ne tik į dirbantį asmenį.

Taigi, nors praradau sąmonę IR skendau, patyriau tikrą palaimą ir darnią vidinę būseną. Buvau šiurkščiai pažadintas iš šios džiaugsmingos būsenos ir gražintas atgal į skausmingą sąmonę, spjaudydamas vandenį – vanduo sruvo iš kiekvienos mano poros, varvėjo iš akinių. Du geraširdžiai indai saugiai laikė sugriebę mane, prirėmę savo pečiais. Jie prasta anglų kalba garsiai rėkė: „EIK!.. EIK!“ Žengiant pirmą žingsnį buvo nesuvokiamai skausminga ir sunku, kaip ir paprastas kojų kilnojimas, pagaliau pasijutau saugus kitame krante.

Jaučiausi šiek tiek geriau, kai išlipau ant kranto ir aplinkui ieškojau Babadži. Pamačiau Jį, stovintį ant aukšto akmens sekliame vandenyje. Numetęs permirkusią kuprinę, nuėjau tiesiai pas Jį ir atlikau pranamą, nors tai darant mano galva vėl prisilietė prie vandens ir pajutau stiprų šleikštulį. Vėliau man pasakė, kad Babadži pakvietė du indus, kad išgelbėtų mane tuo metu, kai panirau po vandeniu. Kai jie dvejojo ir pasakė, kad tai pavojinga (labai realiai) jų pačių gyvybei, Baba dar kartą garsiai suriko jiems ir įsakė veikti TUOJAU PAT.

Ši patirtis, kai aš beveik praradau savo gyvybę viena iš mano pagrindinių patirčių. Gebėjimas (šoko būsenoje) pakeisti minčių

eigą nuo nulio iki sąmoningo buvimo manyje išliko beveik dešimtmetį. *Om Namah Šivaja* kartojimas, savaime suprantama, buvo mano nuolatinis palydovas, jį aukštai vertinu kiekviename kasdieniame įvykyje per visą savo gyvenimą.

— *Chamkua Singh, Vokietija* —

Paleidimas iš kalėjimo

Antras kartas, kai aš atvykau į Haidakhaną, buvo per Kalėdas 1983 metais.

Keletą mėnesių mano žmona gyveno Vokietijoje, su nauju mylimuoju, o mano sūnus, dukra ir aš mėginome išsaugoti šeimą gyvendami Amsterdame.

Kartą, likus mėnesiui iki mano išvykos į Indiją lapkritį, gavome žinią, kad Meiti, vaikų motina ir oficialiai vis dar mano žmona, buvo suimta Miunchene už narkotikų kontrabandą. Nusprendžiau pasiimti su savimi jos nuotrauką, kad galėčiau ją parodyti Babadži ir paprašyti pagalbos.

Per vakaro daršaną, baigiantis metams, aš parodžiau Meiti nuotrauką Babadži ir paprašiau Jo suteikti jai palaiminimą. Jis pažvelgė į nuotrauką ir, rodydamas į mano merginą, paklausė: „Tu turi dvi žmonas?“ Aš kažką sumekenau, mėgindamas suregzti paaiškinimą. Baba vėl pasižiūrėjo į paveikslą ir suteikė Savo palaiminimą.

Vėliau vakare Jis pakvietė visus, kurie norėjo Jo ko nors paklausti, kad susitiktume su Šastridži, nes, kaip Jis pasakė, Jis kalbės per Šastridži ir atsakymai, kuriuos pateiks Šastridži, bus

Babos atsakymas į klausimą. Aš iš tiesų turėjau begalę klausimų, tačiau svarbiausia, savaime aišku, buvo sužinoti, kaip susiklostys Meiti reikalai.

Jos padėtis tikrai nieko gera nežadėjo. Tiek Olandijos, tiek Vokietijos teisininkai, paklausti, kiek ilgai ji bus kalėjime, tegalėjo atsakyti, kad metų metus. Atsakymas, kurį sunku paneigti Vokietijoje, nes, kaip ir JAV, baudžiamajoje teisėje buvo numatytos minimalios bausmės, o tai reiškia, kad teisėjas tik turėjo teisę skirti bausmę, tačiau negalėjo jos sumažinti.

Taigi, kai paklausiau: „Kada ji vėl bus laisva?“, Baba atsakė: „Iki metų pabaigos.“ Tiesą pasakius, aš labai nusivyliau ir labai suabejojau tokiu atsakymu. Pamaniau, kaip jie gali žinoti šiame nuošaliame pasaulio kampelyje apie Vokietijos baudžiamąjį kodeksą. Nusprendžiau nebeužduoti daugiau jokių klausimų.

Kai grįžau į namus sausį, gavau laišką iš Vokietijos kalėjimo.

Būdamas Haidakhane, Meiti aš išsiunčiau Babadži nuotrauką, už kurią ji man padėjo. Ji nustebo išgirdusi apie Jo palaiminimą, sakė, kad Jis jos net nepažįsta. Tačiau vėliau ji parašė apie ypatingą patyrimą, apie jausmą, kuris ją paskatino paruošti lėkštutę su nedideliais skuteliais spalvoto popieriaus, gėle ir šiek tiek kvėpalų, juos ji padegė ir nukreipė į dangų, garsiai melddamasi už savo vaikus, už visus pasaulio vaikus, visus žmones, mirusius ar gyvus, ir už visą kūrinių, tardama *Om Namah Šivaja* ir *Bhole Baba ki Jai* tris kartus. Tai buvo maldavimas iš visos širdies, išartas su tokia jėga, kad visos kameroje buvusios moterys iš Jugoslavijos sudrebėjo ir garsiai suriko „Dragi Boze!“ („Dieve Mano!“).

Kitą dieną ji išgirdo iš draugų, kurie buvo atėję iš solidarumo pamuzikuoti, kad vienu metu virš kalėjimo pasirodė raudona

žara, ji nuskriejo į jos kameralą ir kurį laiką ten švytėjo. Jie konkrečiai pabrėžė, kad jokia būdu tai nebuvo fejerverkai. Kiti žmonės taip pat patvirtino šį pasakojimą.

Netrukus Meiti gavo pranešimą, kad jos teismo procesas buvo pagreitintas, dėl to ji labai nudžiugo. Vėliau mes susirašinėjome laiškais, tačiau liepą gavau informaciją iš advokato, kad įvyks teismo posėdis. Jis pasiteiravo, ar aš galėčiau liudyti, ją apginti. Byla, į kurią buvo įtraukti kai kurie gerai žinomi asmenys, galėjo susilaukti didelio atgarsio, todėl teismas nusprendė praleisti visą dieną posėdžiaudamas. Aš teismo procese nedalyvavau, nes advokatas manęs buvo paprašęs palaukti restorane, kol būsiu pakviestas. Oficialiuose protokoluose buvo minimas olandas, jis atrodė labai panašus į mane, tad advokatas norėjo išvengti bet kokios painiavos.

Per pietų pertrauką advokatas priėjo prie manęs. Jis atrodė labai susirūpinęs bylos eiga. Meiti nusprendė daugiau nesilaikyti advokato strategijos ir teismui tiksliai papasakojo viską, kas buvo. „Ji save siunčia į kartuves. Ji nedaro to, ką aš jai liepiau daryti, ir nesako to, ką aš jai liepiau sakyti. Esu neviltyje ir nežinau, ką toliau daryti“, – kalbėjo advokatas.

Kai įėjau į teismo salę, nustebau. Viskas atrodė tobula – kambarys, šviesos, teisėjas, atsakovai – kairėje pusėje, spaudos atstovai – dešinėje pusėje, publika – gale. Atrodė, kad visi asmenys buvo specialiai parinkti suvaidinti aukščiausios kokybės meniniame filme, atrodė, kad filmavimo metu režisierius galėjo rinktis visa, kas geriausia. (Aš praleidau gyvenimą kurdamas kino filmus, taigi žinojau, apie ką kalbu.) Eidamas link tribūnos mel-

džiausi: „Baba, matau, kaip Tu viską suorganizavai iki tobulybės. Prašau, padėk atlikti man savo vaidmenį. Leisk man tobulai papildomai kalbėti per šią teismo sceną.“

Paskui teisėjai pradėjo man uždavinėti klausimų ir per penkiolika–dvidešimt minučių jiems viską kuo geriau paaiškinau. Baigę mano apklausą, teisėjai išėjo pasitarti. Teko ilgai laukti, kol jie grįžo vėl. „Labai neįprasta, kad viskas truktų taip ilgai. Nežinau, kas vyksta.“ Pagaliau teisėjai grįžo atgal ir visiems susėdus pirmininkas pradėjo kalbėti: „Apsvarstę viską, kas buvo pasakyta, ir atidžiai pasvėrę įvairius parodymus, priėmėme sprendimą. Atsakovė nuteisiama kalėti devynis mėnesius, išskaičiuojant laiką, kurį ji jau praleido kalėjime.“

Ji kalėjime praleido lygiai devynis mėnesius.

„Bhole Baba ki Jai!“

Tą patį vakarą, kai Meiti susirinko savo daiktus iš kalėjimo, mes visi kartu vakarieniavome.

Vienintelis dalykas, kurį prisimenu, tai buvo advokatas, jis visą vakarą kartojo: „Kaip taip gali būti? Kaip tai galėjo atsitikti? Man niekada dar neteko to patirti!“

— Henk, Nyderlandai —

Ar išsigandai?

1980 metais dr. Roshan Lal Jain namuose Ludhianoje, Pandžabe, vyko Babos satsangas¹. Penkiolika minučių po dvyliktos nakties satsangas buvo baigtas, tad pakilau eiti namo. Šeiminin-

¹ Bendravimas su išminčiumi.

kai mėgino sulaikyti mane sakydami: „Dabar tamsu, neik. Palauk ryto.“ Gyvenu pačioje Ludhianoje, o ne už miesto ribų, tad nenorėjau praleisti nakties lauke ir pageidavau grįžti į namus. Eidamas namo, tokiu metu negalėjau rasti jokios transporto priemonės. Pakeliui priėjau vietą, kurioje buvo tiltelis, vadinamas Damoria Pul. Priartėjus prie tiltelio, mano širdis ėmė smarkiau daužytis, o mano džapa (mantros kartojimas) tapo dar stipresnė. Turėjau blogą nuojautą, kad kažkas gali atsitikti. Tačiau perėjau tiltelį ir toliau žingsniavau į miestą.

Einant nuo miesto ribų link kino teatro, vadinamo Deepak kino sale, kairėje kelio pusėje stovėjo mažytė žemės riešutų parduotuvėlė. Pamačiau automobilį. Jis artėjo link manęs iš kitos kelio pusės, nuo Deepak kino salės. Pastebėjau, kad jame sėdėjo maždaug aštuoni ar dešimt piktadariškai nusiteikusių žmogystų. Jie sustojo šalia manęs ir paspaudė garso signalą. Nežiūrėjau į juos ir toliau ėjau savo keliu. Vairuotojas išsoko iš automobilio, sugriebė mane ir kimiai išdrožė: „Ar negirdi?“ Mėginau išlikti ramus ir pendžabų kalba atsakiau: „Sakyk, kas yra?“ Jis paklausė: „Kaip nuvažiuoti iki Ghanta Ghar laikrodžio bokšto?“. Atsakiau, kad jie važiuoja netinkamu keliu. Reikia pavažiuoti pirmyn ir sukti į dešinę, tada atvyks į norimą vietą. Jis įlipo į automobilį ir nuvažiavo savo keliu. Tačiau jie nevyko bokšto kryptimi. Iš tiesų jie buvo nusikaltėliai ir tikriausiai ketino iškrėsti kokią šunybę, tačiau Baba paprasčiausiai pakeitė jų mąstyseną.

Staiga priešais mane fiziškai išniro Baba basomis kojomis, besiplaikstančiais plaukais, apsirengęs baltu drabužiu. Jis pasisuko į mane ir tarė: „Ar išsigandai?“ Atsakiau: „Kas gali bijoti tavo

akivaizdoje, Baba?“ Tada Jis asmeniškai lydėjo mane visą kelią, kol pasiekiau namus. Tai buvo mano paties tikra ir asmeninė partirtis su Baba.

— *Narendra Sharma, Indija* —

Raginimas persikelti į Delį!

Babadži dažnai ragindavo mus su vyru: „Atvykite į Delį!“ Mes gyvenome Chandigarho mieste Pandžabe, kur mano vyras turėjo įmonę. Jis visuomet atsakydavo: „Babadži, tai neįmanoma, mes negalime persikelti į Delį, nes neturime darbo Delyje.“ Tačiau Jis to primygtinai reikalavo: „Ne, ne, ne, turite persikelti į Delį ir likti Delyje.“ Mes PERSIKĖLĖME į Delį 1984-ųjų balandžio 1 dieną ir taip išsigelbėjome nuo riaušių, kurios netrukus kilo Pandžabe.

— *Deviji, Indija* —

VISUR ESANTIS, VISA ŽINANTIS, VISA GALINTIS

Aiškus ženklas

Vieną rytą, kai lipau laiptais gauti Babadži daršano sodelyje, aiškiai pajutau, kad esu ne vienas. Jaučiau, kad kažkas buvo su manimi, ir beveik buvau įsitikinęs, kad tai buvo Pats Babadži. Paklausiau viduje: „Ar Tu esi Babadži?“ Ir galėjau išgirsti labai aiškų balsą, viduje man sakantį: „Taip.“ Neturėjau jokios abejonės, kad tai iš tiesų buvo Babadži – toks aiškus Jis buvo. Tuomet paklausiau: „Tu esi čia, šalia manęs, tai ką aš ketinu sutikti viršuje?“ Vėl išgirdau labai aiškų atsakymą: „Tai yra manyje Gyvenanti Murti.“ Buvau labai sukrėstas. Tačiau toliau kamantinėjau viduje: „Jeigu visa tai yra tiesa, jeigu esi šalia manęs ir taip pat viršuje sodelyje, prašau, duok man ženklą, kai mes susitiksime... kitaip galiu pagalvoti, kad tai yra mano proto žaidimas.“

Kai atėjo mano eilė atlikti pranamą, laukiau specialaus ženklo iš Babadži, tačiau nieko neįvyko. Jis netgi nusisuko ir kalbėjosi su kažkuo kitu! Taigi pamaniau sau: „Kaip galima būti tokiam kvailam?! Esu tikras idiotas!“

Eidamas toliau, priartėjau prie didelio gėlės krūmo ir, praidamas pro šalį, atsainiai pažvelgiau į jį. Staiga Babadži išsoko

iš jo ir tiesiai pasižiūrėjo man į akis šypsodamasis. Oi, kokia tai buvo šypsena – tai buvo neįtikėtina. Tuo pačiu metu Jis bėgo link manęs neįtikėtinai greitai. Mėginau pasitraukti į šoną, norėdamas užleisti kelią Babai, bet vos nepraradau pusiausvyros. Tačiau Babadži sulaukė mane, pačiuodamas už rankos ir prilaidamas. Jis priartino Savo veidą priešais mano veidą ir sušuko: „Baaahh!!“ Tada Jis paprasčiausiai išnyko.

Buvau nustebintas iki pat širdies gelmių, o mano energija pasikeitė per akimirksnį.

— Paolo, Italija —

Senas garbingas džentelmenas

Esu kilęs iš vietovės, kuri vadinasi Khetri, ir noriu pasidalyti senu pasakojimu apie Babadži. Kartą pakvietė mus į atsisveikinimo vakarėlį savo namuose atitarnavęs ir išėjęs į pensiją pareigūnas. Šis džentelmenas, Mokytojas Hari Naraindži, buvo senas Babadži sekėjas. Tad nuėjome į jo namus dalyvauti havane, pudžoje¹ ir aarti. Visą naktį praleidome budėdami, o kitą rytą jis parengė havan kund, papuošė jį savo rankomis, kad mes visi galėtume atlikti ritualą. Šia proga buvo susirinkę keli sekėjai ir mūsų šeimos. Giedant atitinkamas mantras² buvo atnešta didelė Babadži nuotrauka ir padėta šalia havan kund. Mano sūnus, o jis buvo speciali Babadži dovana, praeidamas pro šią nuotrauką

¹ Dievo pagerbimo ritualas hinduizme. Šio religinio ritualo metu aukojama įvairiems dievams, taip pat medituojama, skaitomi šventieji raštai.

² Šventos Vedų eilutės, kartojamos medituojant.

stabelėjo prie manęs ir pastebėjo: „Tėti, čia yra labai garbingas džentelmenas, akinamai baltais drabužiais, jis sėdi šalia Babadži nuotraukos.“ Aš jo paklausiau, ar tai nėra ta didelė nuotrauka, apie kurią jis kalba, tačiau jis primygtinai kartojo, kad ten tikrai sėdi senas žmogus. Taigi, nors niekas iš mūsų nieko nematė, mažasis vaikas buvo palaimintas per daršaną. Mes ir toliau po to tęsėme ir baigėme ceremoniją.

— Jagdish Prasad, Indija —

Baba ateina pudžos

Kanta Matadži kasdien buvo įpratusi kiekvieną popietę atlikti pudžą ir pasiūlyti Babadži pilną dubenį dahi¹ su šiek tiek vaisių, kaip bhog², jais pasivaišindavo ir pati. Gana dažnai, kai ji atmerkė akis po pudžos, galėdavo pamatyti aiškų pirštų atspaudą ant nepaliesto dubens su dahi. Tuomet ji būdavo tikra, kad jos auką Viešpats priėmė ir kad ji gali valgyti pašventintus priešpiečius džiaugsmo ir palaimoje.

— Munna, Indija —

Privalai tikėti

Žmogus, nešinas indu su Gangos vandeniu, keliaudamas iš Kedarnato link Ramešvaramo, gavo įkvėpimą, kad Viešpats Šiva jau buvo apsireiškęs Haidakhane, ir norint tai įrodyti reikėtų ieškoti randų, esančių už ausų, kaip ankstesnės jo manifestacijos.

¹ Varškė ir rūgpienis.

² Šventintas maistas

Žmogus keliavo toliau į Haidakhaną. Susitikęs Babadži Haidakhane, jis linkėjo sau, pirmiausia, asmeniškai pamatyti randus ant Babadži kūno.

Vieną dieną atrodė, kad jo noras išsipildys nes Babadži pakvietė jį prisijungti prie Jo, kai leidosi žemyn prie upės išsi-maudyti. Viskas vyko pagal planą. Sekėjui buvo leista dalyvau-ti maudynių rituale. Jis ilgokai truko, kaip įprasta pokštaujant, kai maudydavosi Babadži. Iki tol jis nebuvo regėjęs žaismingo Babadži. Taigi, kas atsitiko? Niekam net nekilo minties ieškoti randų! Tik tada, kai maudynės buvo baigtos ir Babadži dar kartą visiškai apsirengė, abi ausis apgaubdamas gobtuvu, jam toptelėjo mintis, kad visiškai pamiršo ieškoti rando.

Baba jau buvo perskaitęs jo mintis ir grįžtant atgal švelniai jį perspėjo: „Tu privalai tikėti.“

Tikėjime nėra vietos abejonei. Per tikrą tikėjimą sekėjas gali atskleisi sau viską, ką reikia žinoti, be jokios painiavos ar maišaties.

— Govardhan, Vokietija —

Prasadas seseriai

Baba važiavo pro Delio geležinkelio stotį pakeliui į kitą mies-tą. Sekėjai buvo ten susirinkę išreikšti Jam pagarbos. Vimla Ma-tadži ir jos vyras, velionis dr. S. K. Lal, taip pat buvo šioje nedidelėje minioje. Baba, kaip įprasta, jiems dalijo prasadą.

Kai Vimla Matadži išėjo į priekį, Jis jai įteikė papildomą por-ciją ir liepė nunešti seseriai Kantai Matadži, kuri tuo momentu,

kaip Jis nurodė, buvo užsiėmusi bhog atnašavimu Jam savo mažoje šventykloje.

Vos traukinys išvyko, Lal nuskubėjo į Kantos Matadži rezidenciją. Atvykęs išgirdo ją giedant aarti, atliekamą prieš atnašavimą.

Kai jie papasakojo, kad Baba jai nusiuntė specialų prasadą ir kad Jis žinojo, ką ji tiksliai tuo metu darė, jos akyse pasirodė ašaros. Ji nulenkė galvą kukliai Jį sveikindama.

— *Munna, Indija* —

Laiškas Babadži

Maždaug 1978-aisiais ar 1979-aisiais Vimla Matadži ir jos vyras dr. S. K. Lal viešėjo Jungtinėse Valstijose, kai vieną rytą ji pajuto labai stiprų ketinimą ir norą parašyti laišką Babadži. Vimla atsisėdo prie savo darbo stalo, parašė kelias eilutes, dar kartą jas perskaitė, tačiau nebuvo tuo patenkinta, todėl išmetė popieriaus skiautę į šiukšlių dėžę. Tai kartojosi keletą kartų ir keli popieriaus gabaliukai įskrido į šiukšlių konteinerį. Ji niekaip negalėjo sklandžiai išdėstyti savo minčių ir prarado kantrybę mėginti dar kartą.

Tačiau visus kartus, kai Vimla mėgindavo suformuluoti tam tikrą laišką, ji aiškiai jautė, kad Baba stovėjo už jos nugaros, žvilgčiodamas jai per petį. Po kurio laiko ji nusprendė atsisakyti savo pastangų ir daugiau neberašyti Babai laiško.

Grįžusi į Indiją, ji netrukus aplankė Haidakhaną. Kai Vimla atliko nusilenkimo apeigą, tada Baba nerūpestingai, netgi šelmiškai užsiminė: „Jei RAŠAI laiškus, turi juos ir išsiųsti!“

Vimlą Matadži tai privertė iš netikėtumo spontaniškai surikti. Ji su nerimu pastebėjo, kad šitaip nėra prasmės rašyti laiškų ar netgi apie ką nors galvoti, nes išvis privatumas neįmanomas. Nėra tokios minties, kurios Jis negalėtų perskaityti. Toks buvo Babos atkirtis: „Būtent to ir noriu. Negalvok. Kas tau davė leidimą galvoti?“

— *Munna, Indija* —

15 val.

Baigiantis vienam iš mano vizitų Haidakhane, Babadži manęs paklausė:

„Kelintą tavo lėktuvo reisas atgal?“

„13 val. (tokią ir tokią dieną)“, – atsakiau.

„15 val.“, – atsakė Baba, purtydamas galvą. Nesupratau, bet taip viską ir palikau.

„Kelintą tavo lėktuvo reisas?“ – Jis dar kartą pasiteiravo manęs po kelių dienų.

„13 val.“, – pakartojau.

„15 val.“, – Jis patvirtino dar kartą.

Tiktai Delyje išvykimo dieną supratau Babadži žodžių prasmę, kai 13 val. turėjęs išskristi lėktuvas iš tiesų išskrido lygiai 15 val. Pagaliau supratau – visažinis, visagalys, visur esantis – pirmapradė galia, taip paprastai išreikšta dviem neutraliais žodžiais.

— *Indra, Vokietija* —

Beribė meilė

Kartą per vakaro aarti Babadži kurį laiką akylai žiūrėjo į mane. Supratau, kad Jis iš tiesų perskaito kiekvieną mintį, kurią aš kada nors turėjau. Atrodė, kad Jam buvau tarytum paprastas lango stiklas, per kurį jis gali matyti kiaurai.

Po kurio laiko pagalvojau: „Oho, taigi Jis viską žino... tuomet Jis taip pat žino visas ŠIAS mintis... geismą, pyktį... varge manol!“

Bet paskui galėjau jausti beribę, visa apimančią meilę, per kurią Jis matė viską, ką buvo galima matyti, – ši BEGALINĖ, BESĄLYGIŠKA meilė.

Pagaliau, kai viskas baigsis, netgi ši visata, tai, kas liks, bus būtent ši Meilė.

— Nan Singh, Austrija —

Baba viską žino ir viską daro

Kartą stovėjau Haidakhano 108 laiptelių viršuje ir draugiškai šnekučiausi su savimi: „Jei dabar lipsiu žemyn, ar tai bus Babos valia, ar mano paties sprendimas, o galbūt tik iš dalies mano paties sprendimas. Taigi gal turėčiau tiesiog likti ten, kur dabar esu? Ar galiu? Ką dabar turiu daryti? Ar galiu laisva valia lipti laiptais žemyn, ar ne? Ir jeigu aš dabar apie tai galvoju, ar tai, kad aš dabar apie tai galvoju, yra mano valia, ar Jo valia?“ Mano protą vargino panašūs klausimai apie karma, ryžtingumą, laisvą valią ir kt., keldami vidinį sąmyšį ir negaudami atsakymo, kol pradėjau šiek tiek nuogąstauti dėl savo pervargusio proto ir paprasčiausiai ėmiau leistis žemyn.

Kai vyko skaitymas su Šastridži, jam pasakiau, kad supratau, jog Babadži buvo iš tiesų didis Mokytojas, bet aš nežinau, ar Jis buvo Dievas. Šastridži paslaptینگai atsakė: „Per kitą apsilankymą tu tai sužinosi.“

Kito apsilankymo metu turėjau labai gilią vidinę patirtį, per kurią gavau supratimą, kad Baba žino ABSOLIUČIAI VISKĄ apie praeitį, dabartį ir ateitį – apie visų slėnyje esančių smėlio grūdelių likimą. Suvokiau, kad Jis taip pat gali daryti viską. Jis lemia viską, netgi patį mažiausią smulkausio smėlio grūdelio judėjimą. ABSOLIUČIAI VISKĄ!

— *Bara Gosain, Švedija* —

Ram Singh sūnus tęsia

Mano tėvas (Ram Singh Chauhan) iš tiesų pradėjo labiau tikėti Babadži po savo tėvo mirties. Baba jam pasakė, kad jo tėvas rinkdavo charas ir ganją (tam tikros kanapių rūšys – red. pastaba). Mano tėvas nepaprastai nustebto išgirdęs tai. Jis suprato, kad Baba žinojo netgi tai, kad jis nebuvo susitikęs nė su vienu iš savo šeimos narių ir tiesiog buvo čia, Haidakhane. Jis žinojo apie VISKĄ. Jo tikėjimas Babadži labai išaugo. Grįžęs į namus mums pasakojo, koks stebuklingas Babadži buvo ir kad Jis tikrai buvo Dievas.

Tėvas pasakojo, kad, kai trindavo Babadži pėdas kvapnia esencija, sakė, kad neapčiuopė jokių kojos kaulų. Jam atrodė, kad lieté raumenis visiškai be jokių kaulų. Kai jis papasakojo apie šią Babadži savybę, mums tai padarė didelį įspūdį, tačiau tai buvo iki mūsų kelionių į Haidakhaną. Kai mes pradėjome

keliauti į Haidakhaną, Baba jau buvo palikęs savo fizinį kūną. Tačiau mes vis tiek čia atvykstame reguliariai ir prie Jo sėdėdami lotoso poza teikiame savo tarnystę.

— *Bishamber Singh, Indija* —

Musulmonų fakyras¹

Su teta Vimla Matadži ir dėde dr. Lal keliavome į Haidakhaną. Įsukę į Tandos kelią, vedantį į Haldvanį, turėjome trumpam sustoti pasienio punkte. Ten stovėjo senas musulmonų fakyras, tamsus, prisidengęs skarmalais, galvą persirišęs raiščiu, ir žiūrėjo į mus. Jis priėjo arčiau ir pasiteiravo mano dėdės, kur keliujame. Ištarus žodį „Haidakhanas“, atrodė, kad jis patyrė tikrą ekstazę. Jis ėmė šokti ir padeklamavo trumputį posmelį, giriantį didįjį Mokytoją, pas kurį vykome. Tada jis prie lūpų pridėjo pirštus ir paprašė nepamiršti perduoti bučinio Babai, kai susitikime su Juo. Mano dėdė greitai ant laikraščio skiautės užsirašė fakyro padeklamuotą posmelį ir išvykome savo keliu.

Atvykę į vietą, pailsėjome ir nuėjome dalyvauti vakaro aarti. Kai mano dėdė priėjo, kad atliktų nusilenkimą, Baba jo paklausė, ar jis nepamiršo perduoti Jam žinutės. Dėdė atrodė sumišęs, nes visiškai pamiršo apie fakyra. Baba švelniai priminė apie jį. Taip, jis prisiminė ir atsiprašė už užmaršumą bei pavėluotai perdavė Babai fakyro sveikinimus. Tuomet Baba vėl jam priminė apie trumputį posmelį, kuris jam buvo padeklamuotas. Tai

¹ Klajojantis, elgetaujantis vienuolis.

išgirdęs dėdė nuskubėjo į savo kambarį, ieškodamas laikraščio, ant kurio buvo užsirašęs jo žodžius. Radęs, atnešė jį Babai ir Jis paprašė jį garsiai perskaityti. Baba norėjo būti tikras, kad jo sekėjai niekuomet nieko nepamirš, kad ir kas nutiktų. Šiandien apgailestauju, kad nebuvau toliaregiškas ir neišsaugojau šio posmelio palikuonims.

— *Munna, Indija* —

Astrologas Šastridži

Kartą manęs paprašė palydėti 18–22 metų amžiaus izraeliečių grupę pas Šastridži. Jie buvo girdėję, kad Šastridži buvo žymus astrologas ir norėjo su juo susitikti. Pamaniau sau, kad Šastridži vadinti astrologu reikštų jo nuvertinimą. Tačiau nusprendžiau nebūti kritiškas, juk niekas nežino, kas gali atsitikti, kai jie ten nuvyks. Taigi vežiau juos į Radžgarhą, klausydamasis trankios muzikos, kuria jie, atrodo, nepaprastai mėgavosi.

Šastridži dėvėjo baltą kepurę, kaip senasis Haidakhano Baba.

„Kada ištekėsiu?“ – jauna moteris ėmė iškart berti klausimus.

„Kada nuspręsi“, – Šastridži pasižiūrėjo jai tiesiai į akis ir atsakė. Įsivyravo nejauki tylą.

„Ar tu jauti šį nepakeliamą skausmą kiekvieną mėnesį?“ – Šastridži vėl kreipėsi į ją.

„Taip“, – atsakė ji.

„Nustok gerti piliules nuo nėštumo ir viskas bus gerai“, – patarė Šastridži. Vėl tylą. Tačiau dabar galėjau pastebėti, kad akys ėmė vertis plačiau iš nuostabos ir smalsumo.

„Ar kuris nors jaučia stiprų skausmą, einantį nuo nugaros iki pat pėdų?“ – Šastridži tęsė toliau.

„Taip, tai aš“, – prisipažino grupės vadovė.

„Duosiu tau vaistų šiai problemai išspręsti prieš išvykstant namo“, – pasiūlė Šastridži.

„Turiu problemų su nosimi“, – atsivėrė kita mergina.

„Taip, turi problemą su nosimi nuo trylikos metų. Savijauta blogėja ir, jeigu toliau tuo nesirūpinsi, per šešis mėnesius neteksi regėjimo. Tačiau yra aliejus, kurį gali naudoti, nesirūpink. Po truputį gali visiškai išgyti“, – patarė jis.

Ši mergina jau nebenorėjo išvykti. Visos grupės energetika visiškai pasikeitė. Visa tai man ėmė kelti nerimą. Oho, maniau, jis gali skaityti kiekvieno istoriją štai taip, mes visi turime asmeninių, slepiamų dalykų. Ką daryti?

Tada Šastridži atsisuko į mane ir pasakė: „Babadži man suteikė šią dovaną skaityti kitų gyvenimus, tačiau to negaliu daryti visą laiką, taigi nesijaudink ir padėk nueiti atgal į mano kambarį.“ Jis mane nuramino ir aš linksmai palydėjau jį į kambarį pailsėti.

Tai buvo vienintelis kartas, kai mačiau Šastridži, atliekantį išsamius skaitymus ir pranašystes. Kai jo paklausiau, iš kur aš atvykau, jo įprastas atsakymas buvo: „Argi tai turi reikšmės? Reikšmės turi tai, kur tu esi dabar ir kur tu eini iš čia.“

— *Avnish, Indija* —

Jis IŠ TIESŲ viską žino

1985–1986 metais man buvo pavesta parengti ašramo kambarius artėjančiai rudens Navaratri šventei Čilianoloje. Kaip ir praeitais metais, mums labai trūko laiko ir reikėjo atlikti dar daug darbų. Ištiesęs didelį kilimą viename iš kambarių pastebėjau, kad žiurkės jame išgraužė skylę. „Oi, – pamaniau, – skylė nėra tokia jau didelė.“ Bet kuriuo atveju ketinau visą kambarį nukloti čiužiniais, sudėlioti juos vienas šalia kito, kad niekas to nepastebėtų, o jeigu ir pastebės, tebūnie, kaip yra. Aš toliau tęsiau darbą, vidun vilkdamas sunkius čiužinius, ir sugebėjau paruošti kambarį.

Kai baigiau ir norėjau atsipūsti, pasirodė, kad kažkas įėjo vidun. Šri Muniradži. Be didelio bruzdesio jis ramiai priėjo prie vieno iš daugelio čiužinių, dengiančių grindis, ir pakėlė vieną kampą – kaip tik ten buvo skylė, žiojėjo visu savo puikumu! Jis mestelėjo man klausiamą žvilgsnį ir garsiai paklausė: „Kas gi čia? Privalai užlopyti tai!“ Kaip jis galėjo žinoti, kuris čiužinys dengė nelemtąją skylę?

Sekundę buvau visiškai apstulbęs, o tada ne juokais įniršau. Įdėjau tiek daug darbo per tokį trumpą laiką, be to, tiek daug dar reikia padaryti, o dabar man liepė viską ištraukti vien dėl to, kad reikia užtaisyti skylę, kurios niekas vis tiek nebūtų pastebėjęs! Nusikeikiau. Burbėdamas ir burnodamas pradėjau dirbti iš naujo.

Po valandėlės žvilgsnis nukrypo į balkoną. Ten buvo Jis – žvelgė į mane su DIDŽIULE šypsena veide. Koks buvo pasirinkimas? Paprasčiausiai nusišypsoti Jam. Tačiau tuo pat metu ža-

vėjausi tuo, kad Jis iš tiesų viską žinojo ir rūpinosi KIEKVIENA mažyte, iš pažiūros nereikšminga (mums) smulkmena.

— *Nirmala, Pietų Amerika* —

Kava

Kartą Vimla Matadži papasakojo man Delyje, kad ji buvo įpratusi sėdėti prie Babos paveikslo, kai gerdavo pirmą puodelį kavos savo klinikoje, ir Jam taip pat pasiūlydavo. Ji mėgdavo gerdama kavą Jam pasakoti apie įvykius, kurie jos laukė tą dieną.

Po kiek laiko į Haidakhaną atvyko naujas sekėjas. Baba jam bei visiems kitiems ir sau užsakė arbatos. Naujasis sekėjas galėjo pagalvoti, kad tai grynai indiškas paprotys, ir pasiteiravo Babadži: „Ar Jūs geriate tik arbatą?“

Baba atsakė: „Ne, aš taip pat kasryt geriu kavą su Vimla Matadži.“

— *Ram Lota, Italija* —

Šokimas

1982 metais Haidakhano šventykloje aš patyriau labai džiaugsmingą aarti, kai kelios moterys pradėjo šokti. Aš taip pat norėjau šokti, tačiau šiek tiek drovėjausi ir nenorėjau rodytis. Pamaniau, jeigu Baba lieptų man šokti (Jis kartais pakviesdavo kitų žmonių), tuomet aš eičiau, tačiau Jis nepakvietė.

Po kelių dienų daug žmonių darbavosi bendrijos sode statydami užtvanką. Baba taip pat buvo ten, dalijo prasadą ir kalbėjosi su kai kuriais žmonėmis, davė jiems nurodymų. Staiga Jis

mane pasikvietė į šoną. „Jūs, ponija, turite šokti“, – pasakė Jis. Nebuvo jokios pritariančios muzikos, be to, tiek daug žmonių darbavosi netoliese! Tačiau šį kartą aš visiškai nesidrovėjau ir pradėjau šokti pagal muziką, kurią girdėjau savo galvoje. Tai buvo nuostabus patyrimas.

Baba man labai aiškiai parodė, kad iš tiesų žino VISAS mūsų mintis ir jausmus. Nors kartais Jis nereaguodavo iš karto, spontaniškai, bet Jis tai padarydavo vėliau, kai situacija keldavo dar didesnę iššūkį ir pasipriešinimą.

— *Hiru, Nyderlandai* —

Aš sukursiu 2 000 vatų galios šildytuvą

Per vieną iš savo daugybės procesijų su Babadži Vimla Mata-dži keliavo su Jį lydintia grupe. Kaip dažnai pasitaikydavo būnant su Juo, grupės buvo paprašyta apsistoti nakvynei atviroje Dievo pamirštos šalikelės vietoje. Šaltis gėlė kaulus ir, nors buvo antklodžių ir miegmaišių, grupės nariams tapo labai sunku užmigti.

Taigi jie tiesiog sėdėjo kalbėdamiesi ir juokaudami. Netrukus Babadži, kuriam buvo duotas kambarys šalia esančiame name, išėjo ir griežtai jų pasiteiravo, kodėl vis dar nemiega, nes kitą rytą turės anksti išvykti. Visi vienbalsiai atsakė, kad buvo pernelyg šalta.

Jis nedelsdamas atlyžo ir garsiu bei tvirtu balsu pasakė: „Sukursiu 2 000 vatų galios šildytuvą jums visiems“. Taip taręs, grįžo į savo kambarį. Po dešimties minučių visi jaukiai įsitaisė savo apsiautaluose, sušilo ir užmigo.

— *Munna, Indija* —

Netgi saulė kyla pagal mano norą

Paprastai lankydavausi Haidakhane rugpjūčio mėnesį. Tais ypatingais metais mane neramino kelios asmeninės problemos ir keliaudamas į Haidakhaną visą laiką mažčiau apie jas, svarčiau, kaip, netgi gavęs Babadži užtikrinimą, galiu iš jų išsivaduoti. Ir tuomet išvydau Babadži, einantį link manęs ir sakantį, kaip perkūnas iš giedro dangaus: „Nėra reikalo daugiau jaudintis, nes Jis buvo ten ir viskuo pasirūpins.“

— Jagdish Prasad, Indija —

NORAI

Mangas

Per pirmąjį apsilankymą Haidakhane 1975-ųjų vasarą Baba ir Jo Dieviška raiška man buvo visiškai nauja, čia jaučiausi gana nedrąšiai. Vieną rytą norėjau susitikti Tarą Devi (amerikietę, išikūrusią su vyru Almoroje, ilgalaikę Babos sekėją), ir paprašyti, kad išrašytų homeopatinių vaistų. Skubėdama per teritoriją ir stengdamasi ją pasivyti, už šventyklos pastebėjau Babą, sėdintį su Prem Lal ant savo namelio terasos ir skanaujantį mangą.

Tą akimirką panorėjau, kad Baba man duotų mango, kurį jis skanavo kaip prasadą, tačiau skubėdama nesustojau. Kai praėjau pro juos, išgirdau, kad Baba kviečia mane. Sustojau, grįžau atgal ir nusilenkiau. Jis atsikando dar kąsnelį mango ir perdavė jį man. Tada Jis liepė man eiti savo keliu.

Tai buvo pirmas atsitikimas, per kurį aiškiai įsitikinau Babos gebėjimu skaityti mintis ir spontaniškai reaguoti į neplanuotą troškimą. Po šio įvykio buvo kelios progos, kai norėjau tokio palaiminimo, tačiau tai neįvyko. Žinojau, kad tam sutrukdė mano ribotumas, o noras buvo ne spontaniškas, bet suplanuotas, todėl į jį nebuvo reaguojama.

— *Munna, Indija* —

Gal kavos?

Kartą Babadži viešėjo Delyje Lal rezidencijoje Žaliajame parke. Taip pat Žaliajame parke netoli Lal namų gyveno dr. Rao, ilgalaikis sekėjas, kurio pareiga buvo kasryt nešti kavą Babadži.

Rao yra kilęs iš Pietų Indijos, tad jo žmona ruošė tipišką Pietų Indijos kavą, kurią Baba gerdavo su dideliu pasimėgavimu.

Tačiau vieną rytą Vimlai Matadži toptelėjo mintis. Kodėl dr. Rao neša kavą Babadži, kai visa kita buvo gaminama jos namuose? Žinoma, ji taip pat galėjo paruošti kavos pagal Babos skonį.

Tą rytą, kai dr. Rao kaip įprastai atnešė kavos termosą ir pasiūlė stiklinę Babai, Jis siurbtelėjo gurkšnelį ir ėmė daryti grimasas, tarytum kava būtų visai ne Jo skonio, netgi pasisukdamas į jį ir klausdamas, ar jo žmona pamiršo, kaip gaminti gerą kavą. Dr. Rao suglumo. Jis negalėjo suprasti, kodėl tą rytą kava nepatiko Babadži. Tačiau, žinoma, Baba jau turėjo kitų planų! Jis kreipėsi į Vimlą Matadži ir nurodė jai ruošti kavą jau kitą dieną.

Kol dr. Rao sumišęs tebestovėjo, Vimla Matadži iš karto perprato, kas buvo atsitikę. Babadži pagavo jos mintį dėl kavos ruošimo ir nusprendė leisti išsipildyti jos troškimui.

— *Munna, Indija* —

Murti audeklas

Rieferate kartą Motinai išsiuvinėjau blizgančią smėlio spalvos staltiesę, į kurią sudėjau daug rūpesčio ir meilės. Sekėjas ją perdavė Babadži ir vėliau pasakė, kad Jis net neužsiminė apie dovaną.

Po kelių mėnesių Haidakhane Baba nusivedė mane prie Gangos upės, kurios vandenys buvo pakilę ir tuo metu sraunūs. Jis priėjo, paieškojo tinkamos vietos pereiti, tada tvirtai paėmė mane už rankos ir mes pradėjome bristi. Vienu momentu mano koja įstrigo ir aš išsigandau. Tiksliai tuo metu Jis paleido mano ranką ir nubrido į kitą pusę vienas. Tai leido man suvokti, kad, kai mes bijome, paleidžiame savo ego ir liaujamės paklusti, taip nutraukiame ryšį su Dievu. Štai kodėl jis paleido mano ranką. Tačiau Jis atsiuntė asmenį iš Gufos, kad padėtų man pereiti upę. Būnant Gufoje Jis nuvedė mane į Motinos šventyklą. Įėjęs vidun atsisėdo primenančią Krišnos pozą. Rankos mostu Jis parodė gausiai siuvinėtą smėlio spalvos audeklą, kuriuo buvo apgaubta Motina. Jo veido išraiška sakė: „Ir ką tu dabar pasakysi?“

Jis niekuomet nieko nepamiršdavo.

— *Sarasvati Savarasvati, Vokietija* —

Žaibiškas įvykdymas

Mano tėvas bendravo su Bhole Baba nuo 1977 ar 1978 metų ir nuo tų laikų mano šeima buvo atsidavusi Babadži. Babadži turi galią, kuri veikia akimirksniu, kai tik mintis sukirba kieno nors galvoje.

Aš pasakoju apie įvykį, kuris atsitiko tiesiog šį rytą (per vasario Navaratri Haidakhan Višva Mahadham, 2009). Prieš dvi dienas buvau davusi plonytį šalį, kad juo apjuostų Babos paveikslą. Tada atsirado dar keletas kitų šalių ir visi jie buvo dedami aplink šį paveikslą. Staiga pamačiau, kad šalis, kurį aš padovanojau, prasmego krūvoje ir jo daugiau nebesimatė. Tą rytą,

kai pasiūliau kitą šalį Babos paveikslui, svarsčiau, ar Baba galėtų padaryti taip, kad mano šalis liktų matomas ir būtų viršuje. Po aarti pastebėjau, kad viskas įvyko taip, kaip norėjau – mano šalis buvo ant viršaus ir labai gerai matomas. Tuomet puoliau apgalestauti ir raudoti, priekaištaudama pati sau, kad užsimaniau tokio nereikšmingo dalyko. Man reikėjo panorėti ko nors išmintingesnio, pavyzdžiui, Jo nuolatinių laimimų.

Taigi mintis yra ta, kad tai, ko žmogus nori, tą ir gauna. Jeigu žmogus nori apelsino dalijant prasada, jam jis bus duotas, jeigu nori banano – tuomet gaus bananą. Baba įgyvendins tai, apie ką tik galvotumėte, netgi iki tol, kol mintis pasieks protą. Jis nieko nelaiko nebaigto. Tai yra Jo didybė, Jo galia.

— *Vinayu Gpta (Ludhiana), Indija* —

Skubus siuvinimas

Trečiadienio vakarą atvykau į Haidakhaną. Tuo metu Haidakhane nepakako šviesos, kad būtų galima siūti nusileidus saulei. Buvau nusipirkęs nurodyto ilgio medžiagos Babadži apdarui. Mano didžiausias troškimas (kuris man atrodė keistas) buvo, kad Babadži vilkėtų naująjį apdarą ketvirtadienio rytą (Guruvar). Žinojau, kad tai tikriausiai bus neįmanoma. Tačiau ketvirtadienio ryte pamačiau, kaip Babadži ateina teikti rytinio daršano apie 10 valandą vilkėdamas tą patį apdarą.

Jis kreipėsi į mane sakydamas: „Guptadži, šį drabužį sudygsniau labai skubiai. Prašom sumokėti man už siuvinį pagal užsakymą!“

— *Jagdish Prasad, Indija* —

Liemenė

Šri Babadži akivaizdoje patyriau daug išgyvenimų. Jie iš tiesų yra dvasingi, pavyzdžiui, tikrovės patirtis anapus minčių ar nenusakomas jutimas per absoliučiai ramų protą. Tokio sąmoningumo momentai buvo svarbiausios mano išmoktos pamokos. Tačiau daugelio patirčių beveik neįmanoma nupasakoti. Lengviau yra kalbėti apie žaismingus įvykius, vykstančius kasdieniame gyvenime.

Papasakosiu apie vieną iš tokių įvykių, kas atsitiko man. Pirmasis mano vizitas pas Šri Babadži įvyko 1978 metais. Beje, aš taip pat buvau šalia Jo, kai Jis paliko Savo kūną. Tais metais išgyventos patirtys buvo stiprios, magiškos ir labai jaudinančios. Jos, be abejonės, pakeitė mano gyvenimą.

Kartą stovėjau šalia Babos. Pastebėjau, kad Jis vilki gražią šilkinę liemenę, ji man labai patiko. Tačiau, kai tik man toptelėjo ši mintis, Jis pasižiūrėjo į mane, nusirengė ją ir atidavė kaip dovaną, tačiau ne man, kaip aš tikėjausi (ar, žinoma, būčiau norėjęs). Ne, nors Jis žiūrėjo į MANE visą tą laiką, bet įteikė ją asmeniui, sėdėjusiam šalia manęs. Po pirmų kelių nusivylimo sekundžių greitai supratau, koks kvailas toks nereikšmingas materialus troškimas, juo labiau kad aš buvau čia pat, šalia Jo Dieviškos Apvaizdos. Kaip lengva buvo pasiduoti paviršutiniškų egoistinių troškimų įtakai. Jutau gėdą ir pažadėjau sau pasistengti vengti tokių banalių minčių Jam esant šalia. Atsimenu, aiškiai tariau sau: „Esu čia, kad dalyvaučiau dvasiniuose mokymuose, o ne gaučiau materialių dovanų. Jeigu man iš tiesų patinka ši liemenė, turiu pakankamai pinigų, kad siuvėjas man pasiūtų lygiai tokią

pat, be to, ji būtų pasiūta pagal mano dydį.“ (Babadži tuo metu užsiaugino gana nemažą pilvuką, o aš buvau labai lieknas.) Iš TIESŲ aš norėjau tik gauti ją iš JO RANKŲ. Vėliau pamiršau apie šį atsitikimą.

Po kelių mėnesių turėjau garbės keliauti su Šri Babadži į Laknau, kur mums, kaip Indijos Utar Pradešo valstijos svečiams, buvo parodytas nuostabus svetingumas. Daugelis ministrų ir ypač svarbių asmenų sukiojosi aplink Babą šioje prabangioje vietoje. Po puikios havan mūsų vizito antrosios dienos ryte Babadži buvo sodelyje, kai staiga Jis išsikvietė mane ir du kitus sekėjus. Jis tyliai įsisodino mus į vieną iš valdytojo automobilių ir, lydėdamas mus, įsakė vairuotojui važiuoti į vietinį turgų. Baba nusivedė mus į siuvyklą – ten paprašė parodyti šilkinių audinių. Išsirinkęs šilkinę liemenę Sau, Jis paprašė, kad siuvėjas pasiūtų panašią ir man. Pasisukdamas į mane, švelniai šypsodamasis tarė: „Taigi, ji tiks tau pagal dydį... ir tu galės už ją sumokėti, ar ne?“

Kitą rytą, išeidamas iš Savo kambario, Jis metė liemenę į mane, kad gaučiau ją iš Jo rankų, koks ir buvo mano nuoširdus noras. Ką čia pridursi? Jaučiau, kad turėdamas tiek daug dalykų, kuriais reikia pasirūpinti visatoje, Jis taip pat palaikė ryšį su viskuo, kas slypi mūsų viduje, - ir maloniai ir gailestingai – žaismingai vykdė savo stebuklus įvairiais lygmenimis.

— *Filippo, Italija* —

VEDIMAS KELIONĖJE

Nanva, ar tu lipsi į Kailašą?

1977-aisiais gyvenau Haidakhane su Babadži. Per musono¹ sezoną susitarėme su draugų grupele per naktį keliauti iki Kailašo kalno viršaus. Niekada nebuvau Kailaše, todėl sutikau prisijungti prie jų.

Upė buvo pakilusi, tačiau ne visai patvinusi, tad buvo susitar-ta su draugais susitikti 108 laiptelių apačioje, kad visi galėtume susikibę rankomis grandine perbristi upę. Jeigu būtume mėginę eiti po vieną, tikriausiai būtume nublokšti tekančios Gautamai Gangos srovės.

Nors mes laukėme draugų laiptelių apačioje, kol visi susi-rinks, pastebėjau, kad Šri Babadži sėdėjo vienas prie sodo sie-nos, netoli ten, kur dabar stovi Maha Šakti Dhuni. Nedelsdamas nuėjau ten, kur sėdėjo Babadži, kad galėčiau atlikti nusilenkimo apeigą, prieš išvykdamas į Kailašą.

Kai, būdamas nusilenkęs, pažvelgiau aukštyn į Babadži, Jis paklausė:

„Nanva, tu lipsi į Kailašą?“

„Taip, Baba“, – atsakiau. Jis vėl pažiūrėjo į mane ir paklausė:

„Nanva, tu lipsi į Kailašą?“

¹ Sezoninės liūtys.

Iš karto pajutau savyje sumaištį: ar Baba KLAUSĖ manęs, ar aš ketinu lipti į Kailašo kalną, ar LIEPĖ lipti į Kailašo kalną: „Nanva, tu lipsi į Kailašą?!“

Grabinėjau mintis, nežinodamas, ką atsakyti. Pagaliau atsakiau: „Taip, Baba, aš lipsiu į Kailašą“, tačiau šį kartą netvirtai. Ar turėčiau eiti? O gal turėčiau likti? Ką Baba man liepė daryti?

Pagaliau po kelių minučių nusprendžiau, kad turėčiau eiti, ir nusilenkęs Babadži grįžau į 108 laiptelių apačią.

Kai pasiekiau tą vietą ir apsižvalgiau, nepamačiau nė vieno draugo. Tuomet pažvelgiau į kitą upės pusę ir supratau, kad jie ją perėjo be manęs. Dabar nebegalėjau prie jų prisijungti, nes buvo pernelyg pavojinga bristi per upę vienam.

Maniau, na, štai ir atsakymas, aš NELIPSIU į Kailašo kalną!

Taigi pasidėjau krepšį savo kambaryje ir prisijungiau prie tos dienos karma jogos¹ veiklos.

Draugų grupelė, lipusi į Kailašą, nepasirodė kelias dienas, nes naktinė išvyka virto pačia ilgiausia kelione. Jie pasiklydo kalnuose, griuvinėjo stačiais, purvinais takais, turėjo miegoti lietuje ir, kadangi buvo musono sezonas, susidūrė su gyvatėmis. Draugų grupelės nariai iš tiesų siaubingai praleido laiką ir man labai pasisekė, kad nėjau kartu su jais.

Iš karto supratau, kad Babadži išgelbėjo mane nuo šių sunkių išbandymų, sulaikydamas mane, kol draugija brido per upę. Nuo to laiko aš visuomet atlikdavau nusilenkimo apeigą Babadži, prieš bet kur vykdamas.

— *Nan Singh Bega, Australija* —

¹ Veikimo joga. Ši joga moko pasiaukojimo, nesitikint jokio atpildo ar naudos.

KAIP BABA PAKVIETĖ MANE. PIRMOSIOS PATIRTYS

Baba kaip Haidakhandešvari Ma

1960-aisiais man turėjo atlikti skydliaukės operaciją. Tuo metu tai buvo pavojų gyvybei kelianti operacija. Kai gulėjau vienas ligoninės palatoje Alahabade, man pasirodė Baba Haidakhandešvari Ma forma. Jis pakėlė rankų delnais mano kūną, palaikė Savo rankose (kaip vaiką) ir į burną įdėjo gėlės žiedą.

Neturėjau jokio supratimo, kad man buvo suteiktas daršanas, tačiau, kai pamačiau Babadži pirmą kartą Kathgarios ašrame netoli Haldvanio, iš karto supratau, kad tai buvo tokia pati forma, kuria Babadži buvo aplankęs mane kaip Dieviškoji Motina ligoninėje.

1971-aisiais Babadži pakvietė mane į Haidakhaną ir nuo tada aš buvau su Juo visą laiką.

— Shri Munirajji, Indija —

Pirmasis daršanas

Praėjus trimis mėnesiams nuo mano vestuvių 1980-aisiais, rimtai susirgau. Vieną dieną buvau visiškai vienas savo kaimo

kambaryje. Jau maniau, kad tuoj numirsiu. Atsitiktinai pamaciau šalia gulėjusią knygą (ji buvo mano tėvo, Babadži sekėjo), ištiesiau ranką ir atverčiau ją. Knygą atverčiau tam tikrame puslapyje – mano akys užkliuvo už žodžio „Haidakhanas“. Perskaičiau jį garsiai ir tą pačią akimirką Pats Babadži pasirodė man fiziniu kūnu! Tai buvo mano pirmasis daršanas.

Paprastai mano atmintis trumpalaikė, tačiau niekada nepamiršiu šios pirmosios patirties ar jausmo, kurį išgyvenau tuo metu. Tai liko man visam laikui. Taip pat visuomet atsimenu tai, ką instinktyviai ŽINOJAU po pirmojo Babadži daršano: „Dievas VISUOMET yra – tik mūsų protas kartais nesuvokia šio fakto!“

Po šio pirmojo daršano žinojau, kad turėsiu vykti ir aplankyti Jį. Mus aplankė berniukas iš mano kaimo ir pasakė, kad lankėsi Haidakhane (kaip vizito įrodymą, jis parodė mundan¹ ir pasakė, kad tai buvo iš tiesų puiki vieta). Paklausiau jo, ar galėtų nedelsdamas mane palydėti. Jis sutiko, ir mes iškeliajome.

Kai pasiekėme Haidakhaną, jau vyko vakaro aarti, tačiau ji manęs per daug nesudomino. Norėjau tik vieno dalyko – gauti dar vieną Babadži daršaną. Paskui, kai Babadži sėdėjo Savo asanoje, išėjau į priekį su vaisių, kuriuos atsinešiau kaip prasada, paketu, kad atlikčiau pranamą. Kai pasilenkiau žemyn, Jis pažiūrėjo į mane ir paklausė, iš kur atvykau. Pasakiau Jam, kas esu, ir paminėjau, kad mano tėvas čia dažnai lankydavosi. Jis pasiteiravo, ar turiu darbą. Išgirdęs neigiamą atsakymą, paklausė, ar galėčiau šaudyti iš ginklo ir ar norėčiau prisijungti prie armijos.

¹ Nuskusta galva.

Atsakaiu, kad nieko neišmanau apie ginklus. Jaučiau, kad nesu pats geriausias kandidatas tarnauti armijoje. Vos spėjau atsistodinti, kai Jis pasakė pageidaujantis, jog būčiau su Juo ir Jam tarnaučiau visą likusį laiką. Įteikdamas irisus, paprašė apeiti aplink ir padalyti juos visiems sekėjams.

Tai buvo viskas! Buvau Jo paskirtas pudžaru¹ Čilianolos šventykloje ir nuo to laiko daliju prasadą.

— *Prakash Kandpa (buvęs pudžari Čilianolos šventykloje), Indija* —

Keli aplinkkeliai, tačiau išeities nėra

Užtrukau pusantrų metų, keliaudamas po pasaulį ir ieškodamas vieno pašaukimo po kito, kol pagaliau radau savo kelią į Haidakhaną 1983 metais, būdamas 23 metų amžiaus.

1981-aisiais buvau Berlyne ir dalyvavau gatvės muštynėse tarp skvoterių ir policijos – gana įprastas to meto politinės padėties palydovas. Tačiau, kai pasitaikė proga keliauti su draugu į Šri Lanką ir Indiją, visiškai nedvejodamas nusprendžiau prie jo prisijungti. Dar vaikystėje turėjau svajonę nuvykti į Indiją, nors tuo metu netikėjau Dievo buvimu.

Mažame budistų vienuolyne, pasislėpusiame Šri Lankos džiunglėse, susitikome vokiečių porą, jie keliavo pas Babadžį į Indiją. Išgirdus Babadžį vardą pirmą kartą, mano kūną pervėrė energijos banga, nuo pat stuburo apačios iki viršaus, ir ėmė purtyti nuo galvos iki kojų. Nuo tos akimirkos mano didžiausias

¹ Atliekantis apeigas šventykloje.

širdies troškimas (taip pat didžiausia baimė) buvo noras nuvykti pas Babadžį.

Kartu su draugu daug keliavome po Indiją ir kelyje sutikome daug šventųjų, pvz., Krišnamurti, Dalai Lamą, tačiau niekaip negalėjau liautis galvojęs apie Babadžį ir iš tiesų mano draugas mane paskatino susiruošti ir vykti pas Babadžį, o ne tuščiai apie jį kalbėti. Tačiau aš dar to negalėjau daryti.

Rišikeše susirgau ir likau didelio ašramo viduje visą dieną. Mano draugas grįžo vakare ir pasakė, kad buvo susitikęs jauna sadhu, kuris jam liepė kitą dieną atsivesti savo draugą, nors apie mane net nežinojo. Kitą ankstyvą rytą, nors jam niekas nebuvo sakęs, kur esame apsistoję, nustebę pamatėme, kad tas pats sadhu išdygo tarpduryje. Mes palydėjome šį sadhu ir nuėjome su juo į kalnus, kol pagaliau jis nusivedė prie Gangos krantų, kur ten pat sėdėjo keletas kitų sadhu. Laužas buvo uždegtas vien sukalbėjus mantrą ir ant jo buvo gaminamas maistas, kurį buvome atsinešę. Grįžtant jaunas sadhu iš pradžių ėjo paskui mane, bet staiga pranyko be jokio pėdsako. Aplinkui mus buvo tik keletas išdžiūvusių krūmokšnių, nebuvo net kur pasislėpti. Kur jis išėjo? Kas buvo šis jaunas sadhu? Po daugelio mėnesių, kai dar kartą lankiausi tame pačiame ašrame ir užsiregistravau, pajutau norą pasitikrinti pavardę asmens, kuris buvo užsiregistravęs prieš mane. Tada ir pamačiau užrašą didžiosiomis raidėmis ŠRI BABADŽI. Kai viešbučio vadovo pasiteiravau apie šį asmenį, jis tik gūžtelėjo pečiais ir pasakė: „Manau, kažkoks amerikietis.“

Grįžęs į Vokietiją, nusprendžiau pasiteirauti Malti knygos stoties knygyne – čia labai maža tikimybė ją rasti. TAČIAU

knygynė ne tik buvo ši knyga, bet ir knygą man įteikusi parduotuvė papasakojo, kad buvo Babadži ašrame Indijoje dvi dienas ir kad buvo iš jo išprašyta. Visur, kur tik ėjau, Baba mane kvietė.

Pagaliau aš paklausiau ir parašiau Babadži laišką Jo paprastai klausdamas, ar turėčiau pas Jį atvykti. Jis atsakė: „Taip, bet ne anksčiau kaip kovo 25 d.“

Maždaug 1983 metų kovo 20 dieną aš buvau Vrindavane ir žinojau, kad ten taip pat buvo Baba, tačiau vėlgi neišdrįsau Jam pasirodyti. Jis man buvo sakęs atvykti ne anksčiau kaip kovo 25 dieną, ar ne taip? Taigi nusprendžiau nuvykti į Almorą. Tai buvo košmariška kelionė, per kurią gana stipriai susirgau. Kai autobusas sustojo Moradabade, ėlipau į autobusą, vykstantį į Almorą, tačiau buvau šiurkščiai konduktoriaus išsodintas be jokios priežasties. Jaučiausi labai apgailėtinais. Stovėdamas Lietuje nusprendžiau, kad vyksiu pirmu automobiliu, sunkvežimiu ar autobusu, kuris važiuos pro mane, ir vyksiu ten, kur jis mane veš. Tą pačią akimirką priešais mane sustojo autobusas, konduktorius atidarė duris, nusišypsojo man, išlipo iš autobuso, padėjo man įsinešti bagažą ir pasodino į patogią vietą. Po kiek laiko pasiteiravau, kur važiuoja autobusas. Konduktorius šypsodamasis atsakė: „Į Haldvanį.“

Štai kaip! Man nežinant Baba ir aš tikriausiai atvykome į Haldvanį maždaug tuo pačiu metu. Negaišdamas tiesiai nuvykau iš Haldvanio į Haidakhaną pas Babadži.

— *Kishan, Vokietija* —

Išsilaisvinimas iš abejonių

Perskaičiau Svamio Joganandos knygą „Jogo autobiografija“ ir nusprendžiau vykti į Indiją ieškoti Babadži. Pirmą kartą mane lydėjo mano mergina, mes vykome automobiliu. Neradę Babadži, keliavome po pietinę Indijos dalį ir lankėmės rytiniame Nepalo krašte. Po pusantrų metų grįžau į Italiją ir nusprendžiau, kad kita mano kelionė į Indiją bus pėsčiomis. Ji taip pat truko pusantrų metų ir mane nuvedė nuo Delio prie Kašmyro per daugelį šventų vietų, pvz., Rišikešą ir kt. Viena iš nedaugelio mano nematytų vietų buvo Kumanon. Vėlgi turėjau grįžti į Italiją nesuradęs Babadži pėdsako.

Po šių trejų metų vėl susitikau savo buvusią merginą Italijoje – ji pasirodė besanti vartai pas Babadži. Kaip? Paprasčiausiai man įteikė Jo adresą – ji jau buvo mačiusi Babadži! Tai buvo taip paprasta, o aš važinėju ratais neaptikdamas nė pėdsako. Ji paaiškino, kaip nuvykti į Haidakhaną.

1979-ųjų lapkritį atvykau į Haidakhaną trims dienoms ir Baba man davė pirmąjį vardą: Karma Singh. Paklausiau Babos, ar galėčiau atvykti dar kartą, ir Jis atsakė: „Taip, atvyk dar kartą.“

Grįžęs į Italiją, susapnavau tokį sapną: pasirodė Babadži rancos, atvėrė mano galvą, į ją įbėrė tris sėklas ir vėl uždarė. Tačiau aš nuolat abejoju dėl Babadži, tiek per pirmąjį vizitą, tiek per kitus dvejus metus. Perskaičius Svamio Joganandos knygą, susidariau tam tikrų lūkesčių apie tai, koks guru turėtų būti, tačiau Haidakhane pamačiau iš pažiūros normalų žmogų, kuris neorganizavo mokymų kaip nors ypatingai, tiesiog paimdavo iš žmonių pinigus ir liepdavo jiems eiti dirbti.

Tačiau aš taip pat negalėjau likti nuošalyje.

Vieną vasarą Babadži man davė karma jogos užduotį par-
davinėti vaisius. Kas dvi ar tris dienas turėjau vykti į Haldvanį
pirkti vaisių. Paskui prasidėjo liūtys ir buvo uždrausta bristi per
Gangą. Turėjau likti Gufoje ne mažiau nei dvi dienas su visais
savo vaisiais. Matydamas Babadži prie dhuni kitoje upės pusėje,
širdyje pajutau stiprų troškimą patirti jo daršaną. Baba pakvietė
mane parūkyti pypkės kartu su juo ir tada stebėjau, kaip du Ne-
palo vyrai lėtai brenda per upę, tvirtai laikydamiesi vienas kito.
Pamaniau, jeigu jie gali tai padaryti, aš galiu tą taip pat padaryti.
Įsidėjau drabužius į ryšulėlį, įbridau į vandenį – jis buvo pakilęs
man iki kaklo. Aš vargiai žengiau tris žingsnius, kai vien srovės
jėga buvau nublokštas ne mažiau nei 50 metrų. Atsigavęs nuo
šoko, kažkaip sugebėjau patekti į kitą pusę.

Kai priėjau prie Babadži, kuris teikė iniciaciją Manu, Jis stai-
ga pasižiūrėjo į mane ir paklausė: „Iš kur tu atėjai?“ Jis žinojo,
kad esu iš Italijos, todėl atsakiau: „Iš Gufos.“ Tuomet Baba pa-
sižiūrėjo į mane labai įdėmiai ir paklausė: „Kodėl tu atėjai?“ Aš
atsakiau: „Parduoti vaisių, kitaip jie sugestų.“ Tačiau viduje iš
karto pagalvojau: „Oi, kaip kvaila, tai netiesa. Aš atėjau, nes no-
rėjau pamatyti Tave.“ Staiga mane užplūdo jausmas ir perdavė
man neabejotiną mintį, kad Jis buvo mano Mokytojas. Man dau-
giau neberūpėjo, kas Baba buvo ar nebuvo iš tiesų, aš padariau
visą nusilenkimą pirmą kartą. Baba mane pašlakstė vandeniu iš
žalvarinio ąsočio, kurį laiką giedodamas *Jai Maha Maya ki Jai*.
Širdyje girdėjau triukšmą ir patyriau ūmų skausmą. Kažkas ma-
nyje atsivėrė – nuo tos akimirkos turėjau labai stiprų tikėjimą
Baba, kurio jau niekuomet nebuvo galima pakirsti.

Jeigu kas nors turi abejonių, Jis pakurstys jas dar labiau. Dar bar man neberūpi, ką matau, tiesiog rūpi tai, ką jaučiu.

Vieną dieną, prieš pradėdamas proto dvasios ugdymą, Babadži paklausė manęs: „Koks tavo vardas?“ Nustebęs atsakiau: „Baba, mano vardas Karma Singh.“ Baba paprieštaravo: „Ne, ne, ne, jau nebe tas. Tavo vardas yra Karmananda.“

— *Karmananda, Italija* —

Tiesioginis maršrutas

1980 metais lankiausi pas manualinės terapijos gydytoją radioelektronikos kabinete. Manualinės praktikos gydytojas Richardas Pragnallas mane gydė nuo depresijos. Po gydymo jis paklausė manęs, kaip jaučiuosi. Atsakiau: „Nė kiek ne geriau.“ „Luktelėk minutėlę“, – pasakė. Jis išėjo iš kambario ir grįžo su paveikslu. Padavė paveikslą man į rankas ir pasakė: „Žiūrėk į šį paveikslą ir kartok *Om Namah Šivaja*. Grįšiu po 10 minučių.“ Dariau, kaip jis buvo liepęs. Grįžęs dar kartą paklausė, kaip jaučiuosi.

Vėl atsakiau: „Iš tiesų nė kiek ne geriau. Kas yra šis asmuo paveiksle?“

Sužinojęs paklausiau: „Ir kas yra Babadži?“ Jis atsakė: „Tai yra didi Dieviškoji Būtybė, kuri šiuo metu gyvena Indijoje. Tai Babadži, apie kurį Jogananda kalbėjo „Jogo autobiografijoje.“ Suintriguotas paklausiau gydytojo, kaip apie Jį sužinojo.

„Per Leonardą Orą“, – atsakė jis. Paprašiau jo duoti keletą Leonardo Oro knygų apie Babadži. Mane jos tiesiog užbūrė.

Vėliau susitikau Heleną Ophelders . Ji, grįžusi iš susitikimo su Juo Indijoje, ką tik įkūrė Babadži centrą. Ji taip pat papasakojo keletą užburiančių istorijų.

Tačiau aš vis dar nebuvo pasirengęs keliauti į Indiją.

Po kelių mėnesių, būdamas sutrikusios proto būsenos, nuėjau į kavinę ir išgėriau LSD tabletę. Beveik iš karto gavau žinią, kad turiu nedelsdamas keliauti į Indiją. Aptariau tai su savo žmona Karole, manualinės terapijos gydytoju Richardu, jie pritarė mano kelionei.

Nusprendžiau neskristi į Indiją iš Kanados, bet pirma nuvykti automobiliu iki Kalifornijos, o tada skristi iš ten. Kai iš Toronto atvykau prie JAV sienos, prie Niagaros krioklių, muitinės pareigūnas atsisakė mane įleisti, nes įtarė, kad noriu gyventi ir dirbti JAV.

Man taip niekada nebuvo nutikę. Maniau, kad įvyko kokia nors klaida. Taigi važiauvau pusantros valandos iki kito pasienio punkto, kur ir vėl buvo atsisakyta įleisti mane į šalį. Nusprendžiau vykti iki Vankuverio vakariniame Kanados krante ir mėginti sieną pereiti ten. Važiuodamas į Vankuverį, viduje giedojau *Om Namah Šivaja*. Po valandos nusprendžiau, kad skrisiu tiesiai iš Kanados į Indiją ir nebešvaistysiu laiko.

Viskas pajudėjo be mažiausių kliūčių – po kelių savaičių aš buvau prie Jo kojų.

— *Jaswant, Kanada* —

Užuominos ir sutapimai

Kai aš atvykau į Haidakhaną pirmą kartą 1982-ųjų gruodį, neabejotinai dar nebuvau Babadži sekėjas ir neturėjau supratimo, kas Jis iš tiesų buvo. Niekas negali to pasakyti, nes tai privalu atrasti savarankiškai.

Nors patyriau tam tikrų stiprių išgyvenimų, jų nesiejau su Juo.

Iš tiesų neturėjau supratimo, kad tai buvo Baba, kuris sukūrė visus šiuos nedidelius įvykius man, kad sužinočiau apie Jį ir save.

Viskas prasidėjo nuo sutapimų, jie buvo tokie sukrečiantys, kad, kai įvyksta, net atima žadą. Tokio pobūdžio sutapimų įvyksta kiekvieno žmogaus gyvenime galbūt kelis kartus per metus, tačiau čia, pas Babą, jų vyko kasdien taip dažnai, kad nesiliovė manęs stebinti ir tuo pat metu neturėjau jokio supratimo, kas iš tiesų vyko.

Aš išgyvenau vieną siurprizą po kito. Jaučiausi tarsi stebuklingoje vietoje, kurioje kasdien vyksta stebuklingų dalykų.

Pateiksiu pavyzdį. Kartą manęs paprašė rasti du žmones, kurių nepažinojau, iš apytiksliai tūkstančio, buvusių tuo metu. Man patiko ši nedidelė pareiga, nes suteikė pretekstą nedirbti sunkaus darbo su akmenimis upėje. Aš iš tiesų ketinau ilgokai užtrukti, vykdydamas šią užduotį. Rasti du žmones tarp tūkstančio žmonių dideliame plote – taip, leiskite man tai daryti. Kai pagaliau nusprendžiau pradėti jų ieškoti, ko dar galėjau pasiteirauti nei pirmo asmens, su kuriuo susidūriau, klausdamas, ar jis pažįsta kurį nors iš šių žmonių. „Taip, – atsakė jis, – atsitiktinai, aš esu vienas iš jų.“ Aš vis tiek turėjau ieškoti kito, bet, kai pasiteiravau kito žmogaus, jis nedelsdamas parodė į asmenį už

dvidešimties metų. Nespėjau nė atsitokėti, kai vėl buvau upėje ir dirbau tai, ką Baba norėjo, kad daryčiau – praktikavau karma jogą upės vagoje.

Kitą kartą Baba dalijo tunikas vyrams iš Nyderlandų. Kartoninėje dėžėje buvo visokių spalvų tunikų. Nors man patiko dovana, nuoširdžiai tikėjausi, kad tunika nebus oranžinė – tos spalvos tuo metu labai nemėgau. Nežiūrėdamas į mane Baba išėmė vieną tuniką man – oranžinę. Per daug dėl to nenusiminiau, nes žinojau, kad mano nepaprastai ilgos rankos, o kūnas gana trumpas, taigi šis drabužis vargiai man tiks, jau nekalbant apie marškinius, kuriuos atsitiktinai išsitraukiau iš dėžės. Drabužiai taip puikiai tiko, tarsi būtų man specialiai pasiūti! (Praėjus daugeliui metų, Kumbha Meloje, kur pagrindinė spalva yra oranžinė, išdidžiai vilkėjau ją, kai sadhu pasakė, kad oranžinę spalvą galima vilkėti tik tuomet, jeigu ją tau įteikė tavo Guru).

Buvau taip apakintas, kad po kiek laiko nuėjau pas sekėjų grupę, pasakodamas jiems apie šiuos stebuklingus sutapimus ir klausdamas jų, ar jie turėjo panašių patirčių. Jie atsakė teigiamai, tačiau dabar jie prie to pripratę. Man tai buvo neįtikėtina, aš netgi pasiūliau čia pakviesti akademinių mokslininkų grupę, kad jie viską surašytų ir pateiktų racionalų paaiškinimą.

Aš suvokiau, kad mano mintys gaudavo atsakymą net man jų neišsakis.

Vieną vakarą per aarti, kai mąščiau apie visa tai, priėjau prie išvados, kad Babadži Pats koordinavo ir kūrė šiuos įvykius ir, be viso to, Jis ne tik skaitė kiekvieno mintis, bet tai darė visiems tuo pat metu.

Visą laiką stebėjau Babadži. Jis buvo užsiėmęs su žmonėmis, susibūrusiais aplinkui Jį, ir su sekėjais per daršaną. Tą akimirką, kai padariau šią stulbinamą išvadą, Jis pasižiūrėjo tiesiai man akis ir linktelėjo. Tada Jis toliau tęsė savo kasdienę veiklą.

Nors Babadži mane kartą pavadino „lėtai besimokančiuoju“, turiu pasakyti, kad Jis man daug padėjo suprasti – net jeigu tai buvo probėgšmais – Jo Dieviškąją prigimtį.

— *Henk, Nyderlandai* —

Pažintis su Babadži

Tai įvyko 1974 metais, kai sužinojau apie Babadži pirmą kartą. Vokietijos Brėmeno mieste vykusioje paskaitoje, kurioje praleidau šiek tiek laiko, buvo paminėtas Babadži ir Svamio Joganandos knyga „Jogo autobiografija“. Dėl šios priežasties perskaičiau knygą, taip pat jos skyrius apie Babadži. Jaučiausi įkvėptas ir nustebintas šios Amžinosios Esybės, tačiau niekada neįsivaizdavau, kad būtų galima su Ja susisiekti šiame gyvenime.

Praėjus daugeliui metų, 1987 ar 1988 metais, knygyne pamačiau žalią Babadži nuotrauką. Nors jos nepirkau tuo metu, Vedų tekstų iliustracijos man paliko gilų įspūdį.

Po kiek laiko išmokau mantrą *Om Namah Šivaja*, ją Paramanandas gavo per meditaciją iš šokančios Dieviškosios Esybės – ji vėliau pasirodė esanti Haidakhano Babadži. Tik 1990-aisiais mes – Paramanandas, Prem Das ir aš – susitikome Mohini šalia paplūdimio Hagoje. Bekalbant mums ji papasakojo apie fizinį Babadži pasirodymą Haidakhane. Tuo metu turėjome nedidelį

ašramą šalia Hagos, bet užgriuvę rūpesčiai trikdė ir nežinojome, kaip vykdyti veiklą toliau. Kilo esminių nesusipratimų su tam tikrais asmenimis, ir Babadži atėjo į pagalbą. Jo energija savaitėms persmelkė visą mažąjį ašramą ir padėjo mums išgyventi šiuos neramius laikus. Po mėnesio į pudžari vietą Hagoje atvyko Muniradži – taip susipažinome su juo. Tai buvo įkvepiantis susitikimas su Guru, skleidžiančiu didžiulę vidinę tylą ir taiką, taip pat savo elgesiu rodančiu tyrą, džiaugsmingą paprastumą. Mes prisijungėme prie aarti ir havan pirmą kartą, abi šios patirtys buvo gilios ir itin jaudinančios.

Babadži ir Muniradži tapo mano gyvenimo dalimi, jie tapo motyvuojančia jėga, renkantis savo gyvenimo kryptį. Šiuo metu esu glaudžiai susijęs su *Sada Šiva Dham* Olandijoje ir *Bhole Baba Seva Dham* Lenkijoje, *Bhole Baba Ki Jai*.

— Bhaskaranand, Nyderlandai —

Šviesos iniciacija

Į Indiją atvykau 1976-aisiais ir apstojau arti tos vietos, kurioje tuo metu gyveno Baba, tačiau Baba nepasikvietė manęs. Vėliau supratau, kad šiame gyvenime Jis norėjo, kad eičiau ir dirbčiau savarankiškai ir Jį įgyvendinčiau savo vidumi. Jeigu būčiau susitikusi Jį fiziškai, paprasčiausiai būčiau sėdėjusi prie Jo kojų, jausdama palaimą, ir tikriausiai iš viso nebūčiau pasijudinus!

1991 metais regėjau reikšmingą sapną, kuriame mačiau didelius laiptus, vedančius į erdvią salę. Joje išvydau save, purtančią pagalves. Taip pat pamačiau gerą savo draugę, džiaustančią

skalbinius ant kažkokio balkono. Tais pačiais metais ši mano draugė lankėsi Indijoje IR Haidakhane. Ji susijaudinusi pasakojė apie šią puikią vietą ir garbingą asmenį, vadinamą Babadži. Draugė primygtinai man patarė apsilankyti Haidakhane.

Taigi pagaliau nusprendžiau vykti 1991 metais. Vos atvykusi iš karto prisiminiau sapne matytą vietą – tai buvo ta pati vieta. Vėliau mano draugė taip pat patvirtino, kad jos pirmoji užduotis Haidakhane buvo išdžiaustyti skalbinius viename iš viršutinių balkonų. Haidakhane viešėjau tik tris paras, tačiau šios trys paras man atrodė tarsi treji metai. Tiek daug įvyko tuo metu! Vėl atvykau į Indiją tais pačiais metais ir Čilianoloje pirmą kartą susitikau Šri Muniradži. Grįžus į Italiją, jis pasirodė man sapne – aukštas ir šviesus, grynos šviesos atvaizdas. Jis sėdėjo ant kėdės ir padėjo mano galvą sau ant kelių. Jis žėrė šviesą ant manęs ir joje maudė mane. Šis palaiminimas truko kurį laiką, atmosfera kambaryje buvo kitokia, aš taip pat jaučiausi visai kitaip. Nuo tos akimirkos galėjau stebėti, kaip radikaliai keičiasi mano gyvenimas.

— *Meenakshi, Italija* —

Daktaro pakvietimas

Studijuodamas mediciną jau buvau pakankamai brandus, kad pradėčiau gilintis į didžiulę metafizinę panoramą. Su vyresniuoju broliu (kuris tikriausiai buvo mano pirmasis dvasinis vadovas) iki vėlumos diskutuodavome apie dvasinius reikalus ir filosofiją. Šios diskusijos paskatino mane ypač susidomėti Lahiri Mahasaja ir Mahaavataru Babadži. Tikriausiai, galvodavau,

ateis diena, kai stosime į akivaizdą su šia amžinąja tradicija ir prisismelksiu į didžiulį metafizinį vandenyną. Vis dėlto, įgijęs Ajurvedos gydytojo kvalifikaciją ir pakviestas pareigoms Ajurvedos ligoninėje Čitrakute (rytinėje Utar Pradešo valstijos dalyje), visiškai panirau į kasdienę rutiną. Norėjau užsidirbti pragyvenimui, sukurti šeimą, džiaugtis ja ir užsitarnauti kuklų vardą profesinėje srityje. Lengvai į tai įsitraukiau nuo pat pradžių, tad visai natūralu, kad nepaprastai pamilau ligoninę. Ją priėmiau kaip absoliučiai būtiną išgyvenimą pasaulyje. Vargiai galėjau įsivaizduoti galintis palikti šią vietą.

Tačiau vieną dieną susitikau savo dvasinį Gurudži ir buvau jo inicijuotas. Neaiškindamas tikros priežasties, jis paragino mane (ir mano draugą Gurubhai) perskaityti Svamio Jogandoso „Jogo autobiografiją“. Mes suradome šios knygos egzempliorių netikėčiausioje vietoje, toje bibliotekoje, kuri skaitytojus aprūpindavo tik medicinos knygomis. Draugas ją perskaitė pirmas, ir, baigęs skaityti skyrių apie Mahaavatar Babadži, pasikvietė mane ir paprašė tą dalį kuo greičiau perskaityti. Per pusvalandžio pertrauką perskaičiau tą konkrečią dalį. Ši knyga mane taip pribloškė, kad gausiai iš akių riedančios ašaros kurį laiką neleido man pajudėti iš vietos. Pradėjau karštligiškai melstis Babadži, kad jis pasikviestų mane ir patrauktų į Savo pusę. Nors buvau gana patogiai įsitaisęs Čitrakuto ligoninėje, bet mano gyvenime įvyko kelios rimtos krizės, ir aš pradėjau galvoti apie šios vietos pakeitimą. Ir netrukus tai nutiko. Tikrasis lūžio taškas mano gyvenime nulėmė mano likimą akies mirktelėjimu, ir tada tapo aišku, kad atėjo laikas veikti. Kai tik

apsisprendžiau, stebuklingai patekau pas dr. Acharyja Jamnagar Gudžarate ir paprašiau jo pasiteirauti dėl Ajurvedos gydytojo vietos Čilianoloje. Toliau jūs viską žinote.

Kai atvykau į Čilianolą, savaime aišku, troškau nuvykti į induistų šventyklą, tačiau kažkaip jaučiausi ne visai tikras dėl Babadži. Vidinė polemika ir abejonės, ar Mahaavatar Babadži ir Haidakhano Babadži yra tas pats asmuo, visuomet kėlė sumaištį tikrųjų ieškotojų mintyse. Tačiau, kai tik įžengiau į šventyklą ir vyko daršanas priešais Senojo Haidakhano Babadži paveikslą, išgirdau aiškią žinią: „Būk tikras, neabejok. Aš esu Mahaavatar Baba. Mes esame vienas ir tas pats.“ Tada paprasčiausiai atsiklaupiau su visišku nuolankumu ir sutikimu.

— *Vijay Sheel, Indija* —

Murti daršanas

Prieš atvykdama į Indiją pirmą kartą išgirdau apie Babadži ir taip pat pamačiau Jį sapne. Sapne regėjau save pilkoje erdvėje be jokių sienų ar lubų, tiesiog gryna erdvė supo mane. Joje lotoso poza sėdėjo figūra. Galėjau įžiūrėti tik jos linijas ir formą, tačiau veido nemačiau. Tikriausiai vyriška figūra dėvėjo kažką panašaus į karūną ir pasakė: „Babadži yra ant žemės Mahendros Babos forma.“

Atsibudau neturėdama jokio supratimo, ką šis sapnas galėtų reikšti. Kai vėl užmigau, sapnas pasikartojė dar kartą.

Šis sapnas buvo viena iš priežasčių, kodėl atvykau į Indiją 2004-aisiais.

Paklausiau Šri Muniradži apie jo prasmę. Kurį laiką patylėjęs ištarė: „Tai susieta.“ Nė žodžio daugiau.

Nieko daugiau nesužinojusi po pusmečio atvykau į Navaratri šventę Čilianoloje. Po kelių dienų ketinau padaryti keletą šventyklos nuotraukų, įėjau į šventyklą, tačiau viduje nieko neradau. Kai tik priėjau pakankamai arti Babos paveikslo, kad galėčiau jį nufotografuoti, supratau, kad iš tiesų mačiau šį murti savo sapne! Tą dieną Jis buvo apsirengęs taip pat, kaip mano sapne – su kepure ant galvos, juosiančia galvą tarsi savotiška karūna. Sapne po figūra buvo padėta kažkas apvalaus – pasirodė, kad tai buvo lotosas, ant kurio sėdėjo Baba.

Šis atradimas mane labai sujaudino ir nudžiugino!

— *Tularam, Rusija* —

Mano patirtis su Babadži

Mano pirmasis kontaktas su Babadži Apvaizda įvyko maždaug tuo metu, kai susižadėjau su Arvindu. Esu kilusi iš šeimos, kuri Dievą prisimindavo tik kartais ir manė, kad visi ritualai yra nereikalingi. Mūsų sužadėtuovės buvo pristabdytos, kol Babadži tam uždegė žalią šviesą. Man tai buvo visiškai svetima, nes tikėjau, kad žmonės turėtų patys priimti sprendimus. Tačiau dieviškas leidimas buvo suteiktas ir iškilminga santuokos ceremonija įvyko 1979 metais gruodžio mėnesį. Pirmą kartą sutikau Babadži Mumbajuje, 1979 metais gruodį, grįždama namo po medaus mėnesio iš Goa. Jis buvo labai maloningas ir padavė mums priešpiečius savo rankomis, sveikindamas mane kaip naująją brolijos

narę. Iš tiesų tai nepadarė man jokio įspūdžio, norėjau, kad šis susitikimas kuo greičiau baigtųsi. Buvau nutarusi susitikti su Babadži vien tam, kad įtikčiau savo naujajai šeimai.

Pamažu susitikimai su Babadži dažnėjo, nes Jis dažnai pravažiudavo pro Delį, keliaudamas į sekėjų namus. Lėtai, bet užtikrintai pradėjau jausti subtilų pasikeitimą savo elgesyje per Babadži vizitus. Tapau laisvesnė ir tolerantiškesnė kitiems, nes anksčiau buvau nekantri, netolerantiška ir pernelyg nedraugiška. Be to, mokiausi prisitaikyti prie savo naujosios aplinkos. Niekada neįsivaizdavau, kad turėsiu ne tik prisitaikyti prie Lal šeimos, bet ir išmokti bendrauti su Babadži ir Jo gausia šeima. Babadži savo nepakartojamu būdu leido man sužinoti apie gyvenimą kur kas daugiau, nei būčiau sužinojusi pati, – taip viršijo bet kokius mano lūkesčius.

Nors nepatyrčiau jokių akivaizdžių, apčiuopiamų stebuklingų Babadži galių, metams bėgant manyje įvyko Babadži stebuklas – pasikeitė mano asmenybė. Nuo 1979-ųjų iki 1984-ųjų Babadži viešėjo mūsų namuose kelis kartus. Tomis progomis mano anyta (Vimla Matadži) nuolatos patarnaudavo Babadži, mokydama mane savo asmeniniu pavyzdžiu subtiliai ir akivaizdžiai, tinkamai tarnauti Apvaizdai.

Babadži turėjo parengęs sprendimų, dažnai su futuristine vizija, kiekvienai problemai, ar tai būtų šeiminei nesantaika, ar itin techniniai, patologiškai susiję klausimai. Jis galėjo skaityti kitų mintis prieš jas išsakydamas garsiai. Nuo 1984 metų iki šiol praėjo dvidešimt ketveri metai be fizinės Babadži apvaizdos, tačiau nuolat jaučiu Jo vibracijas subtiliame lygmenyje. Jo vadovaujanti

dvasia, Jo apsauga, Jo gebėjimas atsiliiepti į mano maldas lieka nepakitę ir pastovūs.

Babadži ne tik pakeitė mano išorinę asmenybę geresne, bet ir vedė mane vidiniu keliu, leidusiu suvokti, kad gyvenimas turi įvairių formų. Iš Jo išmokau gyventi, ne vien egzistuoti. Man asmeniškai Jis buvo ir liks didžiausias iš visų Guru.

Bhole Baba Ki Jai.

— Vandana Lal, Indija —

Nebylus bendravimas

Beveik visuomet sunku nupasakoti kieno nors kito patirtis ir beveik neįmanoma nupasakoti patirčių su Išreikštąja Dievybe. Subjektyviai suvokti makrokosminę objektyvumą tikrai nepaprastai sunku, tad žmogaus protas ribotai gilinasi į begalybę IR visagalę Dievo Valią. Tai yra mano pirmasis bandymas aprašyti savo patyrimus su Babadži, nors jo sekėjas esu daugiau nei 35 metus. Patyrimai su Babadži buvo tokie subtilūs ir gilūs, todėl labai noriu jais pasidalyti su kitais.

Mano pirmasis Babadži daršanas 1974 metais tapo tokių patyrimų pradžia. Aš ėjau, tikėdamasis išgirsti pamokslų, gauti tam tikrų griežtų ir intensyvių mokymų. Kai pirmą kartą parklupau prie Jo kojų, man pasirodė, kad Jis net nepažįsta manęs. Tačiau kažkas iš tiesų įvyko manyje – pajutau tarsi iliuzinės ir ribotos tapatybės, kuria buvau apsisiautęs, pabaigos pradžia.

Kai kas nors manęs paklausia apie mano patyrimus su Babadži, mano žaibiška reakcija – pats galingiausias ir įstabiausias

Babadži dieviškumo aspektas yra jo bendravimas per TYLĄ. Jam dalyvaujant nesuskaičiuojama daugybė sekėjų gavo atsakymus ir transformavosi be jokio žodinio bendravimo. Jis valdė net Gamtos stichijas.

Tačiau tuo metu vargiai suvokiau šį reiškinių. Supratimas atėjo vėliau, kai perskaičiau, kaip legendinis šventasis ir mokytojas Dakšinamurti inicijavo savo keturis mokinius Sanaką, Sanandaną, Sanat Sujatą ir Sanat Kumarą. Keturi mokiniai atėjo, parklupo ir atsisėdo priešais jį. Žvelgiant iš šalies, nieko nebuvo pasakyta ar išgirsta, tačiau aukščiausiosios esybės bendravimas ir mokymas buvo perduodamas iš Sąmonės į Sąmonę. Jie gavo tai, dėl ko atėjo, dar kartą parklupo nusizeminę ir išėjo nušvitę. Nebylus bendravimas atliko savo darbą.

Dialogas tarp nebyliojo šventojo Ramano Mahariši ir jo mokinio vyksta klasikiniu neverbaliniu Dieviškojo Bendravimo ryšiu. Mokinys pasiteiravo Ramano, kodėl jis neskaitė pamokslų kaip kiti šventieji. Atsakydamas pranašas mokinį įtraukė į savęs klausinėjimo procesą:

„Iš kur kilo žodis?“ – klausia mokytojas.

„Iš minties“, – atsakė mokinys.

„Iš kur sklinda mintis?“ – paklausė mokytojas.

„Iš proto“, – atsakė mokinys.

„Kas yra proto šaltinis?“ – vėl klausinėja mokytojas.

„Sąmonė“, – atsako mokinys.

„Jeigu tau išpūdį daro vien žodis, įsivaizduok, koks galingas ir veiksmingas bendravimas gali būti, jeigu jis sklinda iš šio žodžio prosenelio, vardu Sąmonė“, – paaiškino Mokytojas. Būtent

taip Baba Haidakhanas bendravo su Savo mokiniais tuomet, kai reikėjo perteikti ką nors, ko neįmanoma išreikšti žodžiais.

Visokiausių pakraipų žmonės plūdo pas Babadži. Apskritai, sekėjus buvo galima suskirstyti į tris grupes. Viena grupė atvyko siekti materialinių gėrybių. Kita grupė stipriai vadovavosi šventų knygų ir šventraščių skaitymu bei klausymusi, tačiau jų gyvenime nevyko jokia jaučiama transformacija. Trečia grupė, vos saujelė, ieškojo tikrų dvasinių žinių. Turint omenyje tai, kad jie buvo atsidavę, tikėjo ir įtikėjo, mačiau, kaip jie visi gavo didžiąją dalį to, ko siekė. Tačiau jų gyvenime vykdavo aiškių stebuklų. Pirmosios kategorijos asmenys, materialistai, tik po kelių Babadži daršanų pradėjo tolti nuo savo polinkio į materialumą ir mėgino daugiau laiko ir energijos skirti tarnystei Babadži. Ši transformacija įvyko subtiliai paveikus Babadži ir nebūtinai per jų pačių asmeninį norą ar dalyvavimą. Tai buvo Jo malonės gaila – ji veikė tyliai ir giliai.

Du atvejai su Babadži padarė didelę įtaką mano gyvenime. Iš tikrųjų abi patirtys ir jų poveikis tapo NEATSKIRIAMA mano savasties dalimi. Pirmoji įvyko senokai, 1975 metais, per jagos¹ ceremoniją ant Jamunos upės krantų Delyje. Piktai liežuvavau apie Babadži sekėją kitam žmogui, kuris niekada net nebuvo matęs Babadži. Tą patį vakarą Babadži pakvietė mane ir liepė vengti apie ką nors kalbėti neigiamai. Suglumau, supratęs, kad Jis žino apie mano nusižengimą, ir kukliai nusižeminau Jo švelniai pabartas.

¹ Tai labai senas ritualas. Jis atliekamas garbinant ugnį ir siekiant sužadintii dvasingumo atgimimą planetoje, kiekvieno žmogaus dvasinį tobulėjimą.

Antras atvejis įvyko Haidakhane. Iš užsienio atvykę sekėjai ką tik pradėjo rinktis pas Babadžį ir, kai ėjau kartu su Juo iš ašramo į Jamhranio užtvanką su nauja sekėja iš užsienio, stebėjausi: „Kaip šie užsieniečiai sužinojo, kur jiems vykti?“ Kitą akimirką Babadžį pasisuko į mane ir tiesiai papasakojo, kaip ši sekėja čia atkeliavo. Jis perskaitė mano mintis ir dar kartą mane apstulbino. Ši moteris man pranešė, kad ji pamatė senojo Haidakhano Babadžį viziją savo gimtajame mieste Vakarų Vokietijoje ir tai ją paskatino atvykti.

Šie du atvejai mane įtikino, kad jis ne tik skaitė visas mano mintis, bet ir žinojo, ką aš dariau ar sakiau bet kuriuo metu, ir kad turėsiu Jam atsiskaityti už visus savo gerus ir blogus veiksmus. Jaučiausi, tarsi kiekvieną momentą mane skenuotų policija, stebėdama mane iš išorės ir iš vidaus. Pradėjau įsisąmoninti savo mintis, žodžius ir veiksmus žinodamas, kad mane stebi Babadžis. Tai paskatino visišką mano būties transformaciją.

Babadži gebėjimą perskaityti kiekvieną mintį ir suvokti kiekvieną veiksmą tikriausiai gali išsiugdyti bet kuris asmuo, turintis gerai išvystytas psichines galias, tačiau išskirtina ir unikalumu buvo tai, kad Jis sugebėjo ne tik kontroliuoti ir kaupti kitų žmonių minties procesą, bet ir patį gyvenimą. Hindu šventraščiuose protas lyginamas su apsinuodijusia beždžione, kuriai įgėlė skorpionas. Tai yra toks nepastovus ir nestabilus reiškinys, rodantis, kad beveik neįmanoma kontroliuoti kitų žmonių proto. Tačiau štai ką Babadžis pavyko padaryti su Savo sekėjais. Jo galinga aura akimirksniu ir automatiškai giliai patraukdavo protą ir atgręždavo į Jį. Šimtai pas Jį atvykusių žmonių buvo Jo palaiminti pagal

individualius nuopelnus: vieniems išsisklaidydavo abejonės, kiti gaudavo atsakymus į klausimus, treči net pamiršdavo, ko norėjo paklausti. Tačiau tikra buvo tai, kad visi be išimties pamiršdavo savo prisirišimus ir kasdienes problemas, troško būti arti Jo ir išgyventi šią retą proto ramybę, kurios jie stokojo anksčiau.

Jaučiau, kad pats galingiausias poveikis sekėjo protui buvo juntamas ankstyvo ryto valandomis, kai Jis atlikdavo rytinę jagją. Kai Jis aukodavo, visuomet atrodė, kad yra gerokai aukštesnio lygmens, visiškai nusišalinęs nuo žemiškojo pasaulio. Proto tyla ir ramybė, kurią Jis skleidė tarp sekėjų tuo metu, tiesiog gniaužė kvapą. Baigęs jagją, Jis galėdavo nusižiovauti kokį kartą ar du, tarytum grįždamas į žemiškąją sąmonės lygmenį, o sekėjai dar kartą sujusdavo ir palengva išeidavo iš šios aukštos energijos sąmonės kerų.

Jo mokymai buvo pritaikyti kiekvienam individualiai. Kai Jį sutikau pirmą kartą, buvau įpusėjęs trečią dešimtį, buvau įgijęs teisės bakalauro laipsnį, kentėjau nuo didžiulio ego ir save laikiau nepaprastai intelektualiu. Jis greitai privertė mane suvokti savo tikrąją vertę. Aš visuomet stovėjau šalia Jo asanos, tačiau kai Jis man užduodavo paprastą klausimą per kasdienes pašnekesius, aš arba apgraibomis ieškojau žodžių, arba atsakydavau kaip idiotas. Dėl to aš nepaprastai susierzindavau ir keiksnodavau save, stebėjau, kodėl negalėdavau kalbėti su Juo normaliai. Tada aš pagaliau suvokiau ir labai didžiavausi, kad tas suvokimas kilo mano mažytėje suskaidytoje sąmonėje. Nors Babadži turėjo Individo Sąmonę, iš tiesų buvo didžiulė Galinga Jėga, gebanti valdyti (kontroliuoti) kritinį protą. Sąmonė yra visur esanti ir

visagalė, tad Jam buvo paprasta daryti mums viską, ką tik nori. Jis mokė, kiekvienam iš mūsų duodavo atsakymą, unikaliai ir išskirtinai suteikdavo ramybę ar palaimą, už tai vien reikalaudamas tik atsidavimo ir tikėjimo.

Tai man tapo dar aiškiau po Jo Mahasamadhi, kai apsilankiau 1984 metų vasarį. Aš ir toliau išgyvenu Jo buvimą ir energiją lygiai taip pat, kaip ir anksčiau. Rašau apie tai siekdamas padėti tiems žmonėms, kurie nesusitiko su Juo asmeniškai. Tas, kuris trokšta tiesos, yra atsidavęs ir tiki Juo, gali patirti tokią pačią proto ramybę ir palaiminimą, kaip ir tie, kurie buvo susitikę su Juo fiziškai. Jeigu Jis yra Individuali Sąmonė, tuomet Jis yra kiekviename iš mūsų, amžiams įprasmintas kaip sąmonė ar Dievas. Mes tapatinamės su savo kūnu ir protu, tad sunku suvokti sąmonę savo vidumi. Tačiau NEABEJOTINAI JIS YRA GILIAI VIDUJE ir geriausias būdas pajusti Jo buvimą ir sužadinti Jo palaiminimą – kartoti Jo vardą su meile ir atsidavimu. Džapa¹ jogos praktika – taip vadinamas šis nuolatinis kartojimas – su giliu tikėjimu ir ypač pagarbiai (taip pat klausymasis dieviškosios muzikos ir Jo priėmimas į save) nuramina nuolatinį proto plepėjimą ir sužadina vidinę tylą, kuri yra iki šiol nepaliesta gryoji prigimtis. Visagalės sąmonės suvokimas yra palaima, kuri palengva leidžia atsikratyti materialių prisirišimų ir troškimų, išvaduoja nuo riboto tapatinimosi su savo kūnu. Ir tuomet dėl Dieviškosios Malonės žmogus pradeda klausyti Sąmonės, tikriausiai girdėti pirmųjų garsą OM² ir dėmesį sutelkti į amžiną

¹ Mantros kartojimas.

² Indų religinėje literatūroje vartojamas garsas, kuriam teikiama mistinė šventumo reikšmė; jis laikomas absoliučios tiesos, dievybės vardo atitikmeniu.

ir begalinę tylą. Tačiau Babadži dažnai sakydavo, kad kali jugos¹ amžiuje karma joga ir džapa buvo tiesiausias kelias pas Dievą.

„OM NAMAĖ ŠIVAJA“

— *Vijay Bhatiani, Indija* —

Chaosas ir vadovavimas

1987 metais knygoje perskaičiau pavadinimą „Haidakhanas“ ir iš karto buvau suintriguota. Bet kuriuo atveju planavau vykti į Indiją artimiausiu metu, tačiau tuo metu nusprendžiau keliaudama aplankyti Haidakhaną. Mano pirmojo vizito tikslas buvo Anandpuri ašramas Čilianoloje, nes ten vykau prieš tuoj pat prasidėsiančią Navaratri rudens šventę.

Artinosi naktis, nebuvo elektros ir buvau nuvesta į kambarį, kuriame nebuvo šviesos, daug netvarkos, dzenbudistinė² ramybė – man tai sukėlė didelį šoką. Be to, kambaryje gyvenusios moterys man neištarė nė vieno draugiško žodelio, tad priėmiau neabejotiną sprendimą išvykti iš šio keisto ašramo kitą rytą. Bet tuo pat metu atsivėrė durys ir manęs paprašė persikelti į kitą (tvarkingesnę) kambarį, apšviestą žvakės liepsnos, su draugiškais kambario gyventojais, kurie iš karto mane pasveikino ir papasakojo, kaip pasirengti ateinančiam rytui. Sprendimas išgaravo, aš pasilikau.

¹ Paskutinė pasaulio era (juga), aprašoma hinduizmo šventuosiuose raštuose. Tai blogio demono Kali viešpatavimo metai.

² Dzenbudizmas – budizmo kryptis, pagrįsta intuicionizmu, rekomenduojanti meditaciją kaip kelią į nušvitimą ir išsilaisvinimą iš įsikūnijimų sekos.

Po pusmečio lankiausi Haidakhane. Mane palietė tai, kaip nepaaiškinamai Jis privertė mane grįžti. Vėl buvau suglumusi – didžiulės žmonių minios zujo pirmyn atgal, sumaištis, chaosas ir triukšminga aplinka prislėgė mane. Per šį chaosą aš vėl stebėjausi, ką veikiu šioje vietoje ir kaip ketinu rasti atsvaros pagrindą čia.

Staiga išgirdau Šri Muniradži ištariant gana garsiai tik vieną sakinį: „ČIA KIEKVIENAS VADOVAUJASI INDIVIDUALIAI!“ Oi, ar tai buvo viskas? Pajutau didelę ramybę, pasitikėjimą ir, žinoma, čia pasilikau.

— *Shakti, Vokietija* —

Kodėl Jis neleido man pasilikti?

Per patį pirmąjį apsilankymą Haidakhane buvau suplanavęs ten likti ištisus metus, tačiau (jeigu norai būtų arkliai, elgetos galėtų jais jodinėti!) Baba, kaip paprastai, įvertino mano motyvus ir nusprendė neleisti jiems išsipildyti. Mano pirmasis troškimas Haidakhane nugarmėjo žemyn upe, priversdamas mane suvokti, nors ir miglotai tuo metu, kad priimti sprendimą Babos akivaizdoje ir tuomet tikėtis, kad Jis tam paklus, yra didelė žmogiška kvailystė. Taigi po apgailėtina trumpo laiko buvau išsiųstas iš Haidakhano – tarytum Jis būtų fiziškai atstūmęs mane nuo Savęs. Nuvykau į Nepalą. Buvau gana tikras mintimis, kad šis neatidėliotinas išsiuntimas tebus pereinamasis etapas, po jo vėl galėsiu grįžti atgal. Tačiau ego jautėsi įskaudintas tokio atkirčio ir tuo momentu nenorėjau rizikuoti dar kartą.

Nusprendžiau (vėl žmogiška kvailystė!) keliauti į Tailandą, nekantraudamas išvysti pasikeitusį gamtovaizdį – materialiai kitokį vietoj didingo – su nuostabiais paplūdimiais ir kerinčiomis moterimis. Pirmas žingsnis: reikėjo užsisakyti bilietą. Dėl to nuoširdžiai stengiausi, tačiau didžiai nusivylęs supratau, kad tai pernelyg brangu. Gana atsitiktinai, mano akiratyje atsiradęs vyras, tikrai keistai įtikino mane, kad gali pasirūpinti pigesniu bilietu. Neturėdamas gyvenimiškos patirties, naiviai palydėjau jį iki jo namo ir netgi daviau jam reikalingų pinigų. Tačiau, užuot parodęs kantrybę ir palaukęs žadėto bilieto niekur nesitraukdamas iš vietos, nusprendžiau pasivaikščioti aplinkui namų kompleksą (koks lengvapėdiškumas!), iš kurio grįždamas nebegalėjau rasti to vyro namo. Man prireikė trijų dienų, kol suradau jo namą, ir, žinoma, iki to laiko ir tas žmogus, ir mano pinigai buvo dingę – į Delį – kaip mane informavo.

Būkite tikri, man taip niekada nebuvo nutikę anksčiau. Tai buvo dar vienas žaismingas gyvenimo įvykis. Būdamas tikras egocentrikas, nusprendžiau nesileisti, kad mane tai sužlugdytų, vis tiek nusipirkti bilietą į Tailandą, nepaisant kainos ir visa kita! TAČIAU visų skrydžių bilietai buvo absoliučiai išpirkti! Ir tada dėl tikrai mįslingos priežasties aš susirgau. Šios pamokos man turėjo pakakti, tačiau žmogus išmoksta pamoką tik iš savo karčios patirties. Taigi po kelių dienų per vargus patekau į autobusą, važiuojantį į Kalkutą. Kalkutą? Taip, dėl to nepagaunamo bilieto į Tailandą. Tikėjausi nusipirkti jį į šią utopinę šalį Kalkutoje. Tačiau buvo natūralu, kad, kai atvykau į Kalkutą, buvau išvargęs kaip šuo, be to, dar nevisiškai pasveikęs. Prieš tai, kol sugebėjau

sukaupiti visas jėgas, kad nusipirkčiau... taip, taip, tą patį bilietą į Tailandą, vyras priėjo prie manęs (vėl?) viešbučio fojė. Nejaugi norėjo parduoti kitą bilietą į Tailandą? Ne, šį kartą manęs paklausė, ar nepageidaučiau nusipirkti pirmosios klasės traukinio bilieto į Delį už gerokai mažesnę kainą. Kodėl? Nes džentelmenas (ir šį kartą tai BUVO džentelmenas) dėl neaiškios priežasties negalėjo juo pasinaudoti. Grįžimas į Delį reiškė tik vieną galimybę – po dviejų dienų grįžau atgal į Haidakhaną!

Tačiau ten atvykus euforija išgaravo, vietą užleisdama vienišumo jausmui būnant kartu su visais kitais. Jaučiausi sutrikęs. Mano gyvenimas Švedijoje taip pat buvo sumaištingas, tad tai, tikriausiai, dar labiau sustiprino mano melancholiją. Vieną vakarą, kai atlikinėėjau pranamą Babai, Jis pasižiūrėjo į mane gana griežtai ir garsiai ištare: „BŪK LAIMINGAS!“ Iki tol buvau girdėjęs gerų atsiliepiimų apie Šri Šastridži astrologines ir pranašavimo įžvalgas ir paklausiau, ar jis galėtų patyrinti mano ranką. Baba negaišdamas nė sekundės atsakė: „Eik tiesiai!“ Ir šis tyrimas apvertė mano gyvenimą aukštyn kojomis. Šastridži atskleidė mano ryšį su Babadži ir patvirtino mano paties vidinę viziją. Buvau nepaprastai laimingas, tiesiog sklandžiau aukštai danguje!

Kitą rytą, kai stovėjau 108 laiptelių viršuje, šalia manęs buvęs olandas pasiteiravo, ar jis turėtų pasidaryti mundan. Kaip tik tuo metu Baba lipo aukštyn laiptais, taigi aš jam liečiau pasiteirauti Jo. Olandas paklausė Babos: „Ar man pasidaryti mundan?“ Baba atsakė: „Tavo vardas Afganistanas.“ Aš taip pat nusprendžiau paklausti Babos, nors buvau gana tikras, koks bus Jo atsakymas, ir pasiteiravau: „Ar man pasidaryti mundan pusmečiui?“ Baba

metė į mane veriantį žvilgsnį ir atsakė: „Rytoj privalai išvykti!“ Vargiai galėjau patikėti savo ausimis! Jis padarė tai dar kartą! Tuomet rodydamas, kad užneščiau sunkią bananų naštą aukštyn laiptais, Jis daugiau neatsakė į jokių klausimus. Vakare, savaime suprantama, buvau labai liūdnas. Atliekant pranamą Baba švelniai manęs pasiteiravo: „Ar tu norėtum likti?“

„Taip!“ – sušukau ir sulaikiau kvėpavimą.

„Gera!“ – pasakė Jis, – penkioms dienoms.“

Vėliau daugelis sekėjų dalijosi panašiais patyrimais su Babadži, užtikrindami, kad daugeliui buvo leista pasilikti. Jie patarė man pasiteirauti dar kartą. Tačiau aš nesutikau. Nors būčiau norėjęs pasilikti, troškau, kad Baba tam duotų leidimą. Be to, nenorėjau užginčyti Jo įsakymo. Tačiau Baba visiškai mane ignoravo. Taigi penktąją ir paskutinę dieną per ryto čandan tyčia luktelėjau atlikęs pranamą, tikėdamasis stebuklo, kad Jis atsakys man teigiamai.

Tačiau, deja, to neįvyko. Matydamas mane delsiant, Jis gana piktai liepė užleisti vietą kitiems. Tą dieną aš vienintelis turėjau išvykti. Tačiau Haldvanio viešbutyje man buvo suteikta intensyvi vidinė vizija apie mano santykį su kitais praeityje ir ateityje. Ji buvo tokia graži, kad buvau priverstas juoktis ir daugiau nebegalėjau liūdeti. Tada pagaliau nuvykau... ne į nepasiekiamąjį Tailandą, bet į artimesnį Goa – čia iš tiesų nuostabiai pailsėjau.

— *Bara Gosain, Švedija* —

Pirmiausia, tu turi mylėti mane

1975 metais pirmą kartą atvykau į Indiją. Pagrindinė šio vizito priežastis buvo nuoširdus noras surasti savo gurudži.

Tiesiai iš Delio oro uosto nuvykau į Amarnathe vykusią procesiją, tada į Varanasį. Vėliau norėjau vykti į Almorą (!), tačiau moteris, kurią buvau iki ausų įsimylėjęs, man sutrukdė. Ji, galima sakyti, mane paliko, tačiau dabar rašė, kad tebemyli mane ir negali be manęs gyventi. Nedelsdamas nuskubėjau pas ją. Su savimi teturėjau apie 20 svarų sterlingų, tad kelionė sausuma nuo Varanasio iki Anglijos per Afganistaną truko 14 dienų. Kai atvykau į Angliją, visiškai išsekęs po labai pavojingos kelionės, pirmieji žodžiai, kuriais ji mane pasitiko, buvo: „Aš sutikau kitą žmogų.“ Buvau tiesiog parblokštas sielvarto.

Po 18 mėnesių, 1977 metais, grįžau į Indiją. Šį kartą nusprendžiau likti tol, kol rasiu savo gurudži.

Susitikau su Tara Devi, amerikiete, su savo vyru įsikūrusia Almoroje. Ji man ir papasakojo apie Babadži. Netrukus Ananda Mayi Ma atvyko į Almorą ir aš nuėjau į jos daršaną trokšdamas, kad ramybės neduodantys nuogąstavimai, jog galiu rasti netikrą guru, išsispręstų. Kieme buvo susirinkę nuo 50 iki 100 žmonių. Aš tyliai meldžiau, kad mano abejonės būtų išsklaidytos. Meldžiantis kūnas tapo visiškai tuščias, tada užsipildė šviesa. Pagaliau išgirdau vidinį balsą, sakantį: „Pirmiausia tu turi mylėti Mane!“ Pažvelgiau aukštyn ir pamačiau Anandą Mayi Ma, tiesiai žiūrinčią į mane. Tai buvo labai stiprus daršanas.

Kai atsikėliau, norėdamas išeiti, netyčia pastebėjau mergaitę iš Vakarų skusta galva ir jos paklausiau, iš kur atvyko. Ji

atsakė: „Iš ten, kur Babadži.“ Tą akimirką supratau, kad turiu keliauti pas Babadži.

Sėdau į autobusą, važiuojantį į Kathgodamą, ir nuvykau į Haidakhaną. Man buvo 25-eri, turėjau tik 60 rupijų ir drabužius, kuriais vilkėjau. Pirmas žmogus, kurį pamačiau atvykęs į Haidakhaną, stovėjo Kharku upės vagoje ir džiaugsmingai šaukė man savo griausmingu balsu: „O, sveikas, tau čia tikrai patiks!“

Išsimaudžiau upėje, nuėjau prie šventyklos ir vakare atėjo Babadži. Kai Jam nusilenkiau, Jis pažvelgė į mane ir pasakė: „Šiąnakt miegok čia (parodė į savo pėdas ant grindų), o rytoj išvyk.“ Buvau tarsi sudaužytas į šipulius, sielvarto palaužta širdimi. Jaučiausi, tarsi suradęs prarastą meilę.

Kai tik išgyvenau šį jausmą, Jis pasakė: „Pasilik. *Mundan karo, karma joga karo, japa karo.*“

Ir aš pasilikau.

— Nan Singh, Australija —

Kodėl tu toks liūdnas?

Pirmą kartą atvykau į Haidakhaną 1984 metais kovą.

Aš buvau parašęs Babadži, klausdamas leidimo, ir gavau teigiamą atsakymą, kad turėčiau atvykti. Tačiau dar prieš tai, kai paliečiau koja Haidakhano žemę, išgirdau netikėtą ir visiškai nesuvokiamą žinią apie Babos Mahasamadhi (fizinio kūno palikimas) 1984 metų vasario 14 dieną. Buvau priblokštas iki širdies gelmių.

Tačiau nusprendžiau, kad tai manęs nesulaikys ir toliau vykdysiu savo kelionės planus. Taip pat protu ir širdimi tvirtai

nusprendžiau pamatyti Babadži, kai būsiu Indijoje, tokia forma, kokia Jis panorės.

Haidakhane susitikau su Šri Muniradži ir pasiteiravau, kada man bus suteiktas dvasinis vardas?. Išgirdau paslaptinę atsakymą: „Vėliau.“ Vieną dieną, kai sėdėjau ant laiptų, vedančių į liginę, mane užvaldė begalinis liūdesys dėl nepataisomos Babadži fizinės netekties ir, nors jaučiau Jo absoliutų akivaizdų buvimą, prapliupau raudoti. Tuo momentu praėjo mažas indų berniukas ir, matydamas mane raudantį, sustojo. Jis švelniai kreipėsi į mane: „Kodėl tu toks liūdnas? Neliūdėk, nes šiandien tu gausi savo vardą!“ Gausiu savo vardą? Kaip JIS žino, kad aš norėjau vardo? Tačiau visiškai akivaizdžiai Muniradži man suteikė vardą dar tą pačią dieną. Mano liūdesys išsisklaidė ir jaučiausi saugus Babadži šiltos ir nuolatinės akivaizdos apsuptyje.

— *Taruli, Vokietija* —

Aš esu čia

Per rebefingo sesiją¹ 2006-aisiais pamačiau nuotraukas ant gydymo kambario sienos: vieną – Babadži, o kitą – Ammos. Prieš pradėdama rebefingo sesiją, pasižiūrėjau į Babos paveikslą ir pasakiau: „Nežinau, kas Tu esi, nežinau, kodėl jie Tave garbina, Tu man nieko per daug nereiški, tačiau ketinu likti šalia Tavęs.“

Kvėpavimo metu iškilo labai skausmingų emocijų ir aš nepaprastai kentėjau. Staiga pajutau, kaip mano rankos ir kūnas

¹ Sąmoningo kvėpavimo metodas.

kyla aukštytyn, ir išgirdau balsą, sakantį: „Aš esu čia, tu išgydyta!“ Garsiai surikau: „Babadži, Babadži, Babadži!“ tarytum būčiau Jį ilgai pažinojusi. Jaučiau, kaip galinga meilės energija apsiaučia mane ir aš jai pasiduodu, klaupdamasi žemyn.

Nuo tos dienos Babadži visą laiką gyveno mano širdyje.

— *Isabel Ferrao, Portugalija* —

Aš esu visur

Būdamas maždaug 14 metų amžiaus, su dideliu susidomėjimu perskaičiau mamai priklausančią knygą apie Babadži kaip Mahaavatarą. Skaičiau ją nuolat, tačiau į Haidakhaną nuvykau tik 1994-aisiais. Čia viešėjau beveik mėnesį, o mano širdis didžiąją laiko dalį raudojo. Neturėjau supratimo, kodėl tiek daug slepiamo liūdesio veržėsi iš mano gelmių į paviršių. Kol išverčiau visą savo širdį, jaučiausi visiškai tuščias, nuogas ir mažytis, tarytum iš naujo gimęs.

Grįžęs į Vokietiją, vis dar jaučiausi labai silpnas ir kartais visiškai palūžęs – šis jausmas ypač gniuždė mane. Sėdėdamas Miunsterio saunos poilsio kambaryje, iš visos širdies šaukiausi Babos man padėti. Jo klausinėjau, kaip galiu toliau gyventi be Jo, jausdamasis toks visiškai apleistas... Netrukus netyčia kilstelėjau žurnalą, gulėjusį ant stalo, ir ėmiau sklaidyti jo puslapius. Labai nustebau, kai akys užkliuvo už Babadži nuotraukos! Baba – sunkiai nusakomame Vokietijos žurnale, visose vietose!!! Žurnale taip pat buvo gražus straipsnis apie Jį. Tačiau tai, kas mane labiausiai pribloškė, buvo tai, kad pervertęs kitą puslapį pamačiau

žodžius (iš skelbimo), atspausdintus didelėmis raidėmis pačioje Babadži paveikslo apačioje: AŠ ESU VISUR!!!

Ši žinia buvo atsakymas man; ji pakeitė viską. Nuo to momento šią mažą nespaltotą Babadži nuotrauką su užrašu apačioje įdėjau į savo altorėlį ir jį lydi mane visur, kad ir kur keliaučiau.

— *Suraya Begum, Didžioji Britanija* —

Jis yra čia!

Baba atėjo pas mane, kai man buvo aštuoniolika ir ką tik buvau išsikėlusį iš savo šeimos namų apie 500 km atstumu nuo jų. Tuo metu su šeima išgyvenome labai sunkų etapą.

Vieną dieną mano draugė man padovanojo mažytį, beveik pageltonavusį paveiksliuką. Jame buvo vaizduojamas jaunas Babadži su čandanu ant kaktos. Tuo metu, nors buvau šiek tiek susipažinusi su keletu meditacijos technikų ir kitomis dvasinėmis koncepcijomis, neturėjau jokių žinių apie Babadži ar Indiją. Pažiūrėjau į Babadži paveikslą ir iš karto pajutau: „Jis yra čia!“ Tiesiog žinojau. Nuo tada taip pat žinojau, kad Jis visuomet bus ten. Neturėjau dėl to jokių abejonų. Tuo pačiu metu neturėjau jokio supratimo, kas Jis iš tiesų buvo! Kai mano draugas glaustai paaiškino, kad tai buvo Babadži iš Haidakhano, aš vargiai klausiausi. Kodėl turėčiau? Jau viską žinojau apie Jį, nekilo jokių klausimų ar abejonų. Viskas buvo taip, kaip turėtų būti. Jis paprasčiausiai buvo ten. Ir aš jaučiau absoliučią palaimą dėl to.

Tik vėliau sužinojau daugiau apie Babadži – iš draugų, kurie buvo girdėję apie Jį ar pažinojo žmonius, kurie vyko pas Jį į Indi-

ją. Kai kurie mano draugai klausydavosi Haidakhano badžanų¹, kurios nepaprastai jaudino mane, nė nesuvokdami, kokio pobūdžio muzikos aš klausiausi. Šiek tiek vėliau pradėjau sapnuoti Babadži. Šie sapnai visuomet buvo ypatingi ir visiškai skirtingi. Šiuose sapnuose vyko svarbūs įvykiai, ar Jis pildė mano gilų norą, kuris išlikdavo atmintyje netgi tada, kai atsibusdavau. Pasikartojanti šių sapnų tema buvo tai, kad visuomet galėjau atpažinti Jį iš Jo judesių – jie visuomet būdavo grakštūs ir dinamiški, visiškai skyrėsi nuo normalių žmonių judesių. Nustebau išgirdęs vėliau iš sekėjų, kad Jis iš tiesų taip ir judėjo. Per kitus metus sužinojau vis daugiau apie Babadži, jaučiausi Jį pažįstanti, tarytum būčiau susitikusi su Juo asmeniškai. Niekomet nesiilgėjau, kad Jo nemačiau fiziniame kūne, nes Jis visuomet buvo pasirengęs ateiti man į pagalbą. Iš tiesų aš į tai žvelgiau kaip į tam tikrą palaminimą, nes man neteko išgyventi širdgėlos ir atsiskyrimo dėl prisirišimo prie tam tikro Jo pavidalo. Tačiau vėliau kartais ilgėdavausi, kad Jo nesusitikau, ir negalėjau susilaikyti negalvojusi, kaip būtų buvę nuostabu, jeigu tai būtų įvykę. Tačiau, tikriausiai, visa tai dar laukia ateityje!

Jis VISUOMET gyvena visų mūsų širdyse.

— *Prema, Vokietija* —

¹ Hinduistinės dvasinės giesmės.

Jeigu iš tiesų nori...

Nuo 1974-ųjų gegužės iki rugsėjo jaunas indas viešėjo Erbeke (šalia Loeneno ašramo Olandijoje) ir dažnai lankėsi mūsų namuose. Jis mus pakvietė atvykti į Indiją, į 1975 metų sausį vyksiančias savo vestuves. Atsakiau, kad, deja, tai neįmanoma, nes mes su vyru šiai kelionei neturėjome pinigų. Jis atsakė: „Jeigu iš tiesų norite atvykti, tai bus įmanoma. Tai nepriklauso nuo finansinių aplinkybių, tai priklauso tik nuo to, ar iš tikrųjų norite atvykti.“

Aš mažčiau apie tai ir jutau ištis stiprų norą vykti.

1975-ųjų sausį ir vasarį mes jau viešėjome jo šeimos rezidencijoje Poone, kur išgyvenau pirmąsias meditacijų patirtis, prisiminimus apie praėjusius gyvenimus ir kt.

Skridama atgal į Olandiją, patyriau kažką panašaus į nervinę išsekimą. Jaučiau ledinį šaltį ir visa drebėjau. Nors stiuardėsė mane užklojo antklodėmis ir liepė gerti vandens, apėmė nevaldomas noras išsiverkti – man taip buvo liūdna palikti Indiją.

Staiga vaizduotėje iškilo jauno indo atvaizdas, jis man sakė: „Jeigu grįši atgal į Indiją, atvyksi pas mane į Himalajus.“ Tada pajutau absoliučią ramybę. Užplūdus laimei, nusprendžiau daryti viską, kad galėčiau grįžti.

Vėliau visiškai pamiršau šią viziją. Ji išnyko iš mano atminties, tarytum šio įvykio niekada nebuvo! Tik per pirmąją vizitą Čilianoje 1993 metais apie tai vėl prisiminiau, kai toks pat ramybės ir laimės jausmas užvaldė mane.

Tuomet žinojau, kad tai tikriausiai buvo Babadži, jis kalbėjo man 1975-ųjų pradžioje.

— *Kushumlatha, Nyderlandai* —

Kaip Baba įskiepijo manyje tikėjimą

Augau tradicinėje hindu brahmanų¹ šeimoje su savo profesore motina ir viena seserimi, tėvo netekau labai jaunas. Būdamas 17 metų amžiaus, jau kasdien vaikščiojau į Šivos šventyklą, esančią už 10 km. Visą kelią į šventyklą giedodavau *Om Namah Šivaja* ir atlikdavau havan 4 val. ryte, be galo džiaugdamašis tokia kasdiene dienotvarke. Be galo tikėjau Viešpačiu Šiva: kai tik gyvenime susidurdavau su sunkumais, viską paaiškindavau Viešpačiui Šivai ir paprašydavau tuo pasirūpinti.

1972 metais įgijau inžinieriaus kvalifikaciją ir pradėjau dirbti oro kondicionavimo ir šaldymo sistemų inžinieriumi.

Iki to laiko jokiais guru netikėjau ir tokio neturėjau. Mano dėdė p. B.B. Joši labai išsimokslinęs, daug keliavęs ir vėliau į pensiją išėjęs verslininkas, susitikęs su Babadži Jadgare, Gudžarato valstija, buvo nepaprastai Jo paveiktas. 1978 metais jis pakvietė Babadži į Kayavarohaną (netoli Barodos), Gudžarato valstijoje. Vien iš pagarbos savo dėdei, kuris mane mylėjo kaip savo sūnų, taip pat ten nuvykau. Per šį oficialų susitikimą mano dėdė padovanojo Babadži žemės su pastatais. Babadži tą vietą pavadino Kurmanchal Kailaš Dham ir pavertė visuomeniniu registruotu trestu. Nors tai buvo pirmas kartas, kai savo akimis pamačiau Babadži, nesijaučiau Juo itin susidomėjęs. Lenkiausi Jam, rodydamas įprastą pagarbos ženklą.

Netrukus Babadži apsilankė mano šeimos namuose Barodoje. Aš Jį vis dar laikiau patrauklia ir žavinga asmenybe, ganėtina

¹ Aukšto lygio šventikas.

nežemiška ir visiškai kitokia nei kiti žmonės, tačiau nejaučiau Jo kaip Dieviškosios Akivaizdos.

Antras kartas, kai turėjau pamatyti Babadži ar, tiksliau sakant, NEPAMATYTI Babadži, buvo Šivaratri¹ Mandos ašrame (netoli Vapi). Vėlgi ten nuvykau gerbdamas savo dėdės norus, tačiau likau viešbutyje ir į ašramą nuėjau tik vakare. Prisijungiau prie eilės, laukiančios vakaro čandano² nežinodamas, kad pirmiausia reikia gauti leidimą. Kurį laiką palaukusi eilėje, Sheela Devi (kino filmų aktorius Šammi Kappor svainė) pamatė mane ir įsitikinusi, kad neturiu leidimo, ištraukė mane iš eilės. Kai ji dingo iš akiračio, nepastebimai vėl atsistojau į eilę ir beveik pasiekiau duris, kai ji mane vėl pamatė ir gana piktai išvijojė antrą kartą. Mėginau jai paaiškinti, kad nežinojau šios tvarkos, be to, neturėjau laiko paprašyti leidimo iš anksto. Be to, parodžiau, kad keletas žmonių ėjo taip pat, net visiškai nestovėdami eilėje!!! Ji atsakė, kad tiems žmonėms buvo leista eiti, nes juos konkrečiai pakvietė Babadži. Nusprendžiau sėdėti ir laukti, gal Babadži mane pakvies taip pat. Jeigu Jis nepakvies, apsisprendžiau išvykti. Nenorėjau turėti nieko bendra su guru, kuris leido būti Jo akivaizdoje tik išskirtiniams asmenims. Manęs nepakvietė. Taigi grįžau į viešbutį ir išvykau į Barodą taip ir nepamatęs Babadži. Grįžęs namo, nenorėdamas ižeisti dėdės jausmų, nepasakojau šio įvykio.

Traukinys iš Vapi į Delį stodavo Barodos traukinių stotyje kelioms minutėms. Kaip įprasta, sekėjai iš Barodos susirinkdavo

¹ Didžioji Šivos naktis, skirta Viešpačiui Šivai.

² Visžalis medis, kilęs iš P. Azijos; mediena kvapni, joje yra iki 6 proc. eterinių aliejų; iš medienos gaminami smilkalai.

traukinių stotyje daršanui, kai Babadži ir Jo palyda važiuodavo pro šalį. Mano dėdė paprašė nuvežti jį ir kelis kitus šeimos narius į stotį dalyvauti daršane. Sutikau (ką kita galėjau padaryti?), tačiau lūkuriavau prie arbatos prekystalio stotyje, primygtinai reikalaujamas, kad kas nors kitas nuvestų juos pamatyti Babadži. Asmeniškai nejaučiau jokio noro matyti Babadži po paskutiniosios, visai nereikalingos mano kelionės. Staiga Baba nukreipė Savo žvilgsnį į tolimą arbatos prekystalį ir pasikvietė mane. Nemaloniai nustebintas ir stebėdamasis, kas galėjo Jam pranešti apie tai, kad čia esu (mano giminaičių nebuvo šalia Jo), skubiai prisiskyniau kelią iki Jo. Jis nusiėmė vėrinį nuo Savo kaklo ir uždėjo ant manojo, šnibždėdamas į ausį: „Kodėl tu negrįžai nepamatęs manęs? Dabar atvyk į Vrindavaną.“

Nuolankiausiai nusižeminau, suvokdamas, kad šių akimirką niekas kitas, tik aš žinojau apie šį incidentą. Nors Jis manęs nematė, tačiau visą laiką apie mane žinojo. Nusilenkiau ir paprastai ištariau: „Aš atvyksiu.“

Per kitą **Guru Purnimos šventę**¹ nuvykau į Vrindavaną.

Tačiau turint omenyje mano įtarų protą pamaniau: „Na, gerai, Jis gali skaityti žmonių mintis ir tikriausiai tai yra viskas, ką Jis gali. Nieko nėra nepaprasta, daug žmonių turi tokių galių.“

Tuo metu mane kankino skausminga akių infekcija. Akys buvo paraudusios ir ištinusios. Manydamas, kad mano akių liga gali būti užkrečiama, kitas tris dienas likau savo kambaryje. Babadži paklausė mano motinos, kur slepiuosi, ir ji papasakojo

¹ Padėkos Mokytojui diena.

apie mano akių problemą. Jis jai davė vieną gėlę, kad ją įteiktų man. Kitą naktį, apie 3 val., tiesiogine žodžio prasme buvau išpurtytas iš miegų. Mano lova pradėjo vibruoti, tarytum ją dideliu greičiu skrostų elektros srovės. Atsikėliau, šiek tiek luktelėjau ir bandžiau vėl užmigti. Tačiau viskas buvo tuščiai, nes stiprios vibracijos prasidėdavo iš naujo. Tuomet įsitikinau, kad Baba kviečia mane, taigi greitai nusimaudžiau, apsirengiau ir nubėgau į šventyklą. Vėlgi žvilgsnis užkliuvo už ilgos eilės, laukiančios čandano, tačiau šį kartą pasiekiau duris ir patekau į vidų. Nežiūrėjau į Babos veidą, bijodamas jį užkrėsti, ir susikoncentravau į Jo kojas. Baba švelniai uždėjo ranką ant mano galvos ir pasakė: „Viskas bus gerai.“ Tuomet Jis patepė santalu ne tik mano kaktą, bet ir akis. Mano visiškam nustebimui iki popietės mano akys buvo visiškai išgijusios.

Mano **trečiasis vizitas** buvo į Čilianolą, kur Babadži teikdavo daršaną pagrindinėje šventykloje. Stovėjau eilėje, gana toli nuo Babadži. Žvelgiant į jį, mane perskrodė tokio galingumo elektros srovė, kad susipurtė mano visas kūnas! Taip tęsėsi tris ar keturias dienas. Babadži niekuomet nedavė jokio ženklų, kad žino, kas vyksta su manimi. Iš tiesų Jis netgi nedavė jokio ženklų, kad mane pastebėjo, nes Jis šnekučiuodavosi su kitais, teikdamas čandaną.

Artėjant vakarui kaip paprastai išėjau pasivaikščioti į šalia esantį miškelį, kuris vis dar buvo neapgyvendintas ir izoliuotas tuo metu. Vaikštinėdamas meldžiausi Babadži: „Baba, jeigu Tu esi tikras, prašau, duok man ženklą. Prašau, leisk man pajusti Tavo ypatingą kvapą, kurį jaučiu būdamas šalia Tavo kūno.“ Per kelias sekundes aplinkui pakvipo lygiai taip pat, kaip Babadži!

Pamaniau sau: „Babadži yra čia! Jis yra tikras guru, dėl to negali kilti jokios abejonės!“ Nubėgau į šventyklą ir stojau į eilę. Baba pasilenkė priekin ir sušnibždėjo į ausį: „Ar tu patenkintas?“

Nors praradau kalbėjimo dovaną, mano protas atsakė: „Taip, Baba.“

Tuo metu man buvo 29 metai. Dabar esu 55-erių, tačiau atsimenu šį įvykį, tarytum jis būtų įvykęs vakar.

Kartą mano dėdė ir teta norėjo aplankyti Haidakhaną ir paprašė palydėti juos iki Vrindavano, kur tuo metu viešėjo Babadži. Nuo Vrindavano jie ketino keliauti su Babadži į Haidakhaną. Sutikau, nes jaučiau, kad galiu apsieiti be darbo vieną vienintelę dieną.

Vrindavane dėdė ir teta leido grįžti į Barodą, tačiau paprašė taip pat gauti Babadži leidimą. Mano nuostabai Babadži atsakė: „Ne, tu negrįši atgal, tu vyksi su manimi į Haidakhaną. Tavo dėdė ir teta vyks atgal į Barodą.“

Netekau amo. O kaip bus su dėde ir teta, kurie norėjo lydėti Babą? Aš norėjau greitai grįžti į Barodą, be to, nebuvau pasiėmęs su savimi nei vienos atsarginės drabužių pakaitos. Mano dėdė ir teta vėl paklausė Babadži, tačiau Babadži buvo tvirtas: „Kitą kartą, šį kartą tik Hemantas vyks su manimi.“

Mathuros geležinkelio stotyje Babadži sėdėjo pirmosios klasės kupė, o aš stovėjau tolėliau, teiraudamasis bilietų. Vijau Guptos vyresnysis brolis tuo metu dirbo geležinkelio sargybiu ir pasakė, kad visiškai nėra likę gerų vietų. Stovėjau vienas ant šios judrios platformos, mąstydamas, ką daryti ir kaip nukeliauti į Haldvanį, kai staiga pamačiau Babadži, bėgantį link

manęs nuo savo kupė vagono. „Kodėl nelipi?“ – paklausė Jis. Aš atsakiau: „Taip, taip“, nenorėdamas Jam pasakyti, kad apsisprendžiau vykti į Haldvanį savo jėgomis. Nesakydamas nė žodžio, Babadži pasiėmė mane su Savimi į Savo pirmosios klasės kupė ir paprašė kito sekėjo užleisti man savo miegamąją vietą, o pačiam miegoti ant grindų.

Vakare traukinyje buvo masažuojamos Babos kojos. Kai pažvelgiau į Jį, norėdamas taip pat pamasažuoti, Jis staiga įsistebeilijo į mane 10–15 minučių. Jis atrodė nepaprastai galingas, tarsi rentgeno mašina. Jo akys nebuvo paprastos, aš negalėjau į Jį žiūrėti.

Babadži nusijuokė ir pasakė: „Dabar gali eiti miegoti. Kitą rytą išsimaudyk stotyje ir ateik pas mane.“ Žinojau, kad traukinys ketina sustoti tik penkioms minutėms ir stebėjaisi, kaip per tokį trumpą laiką sugebėsiu išsimaudyti platformos patalpose. Tačiau, žinoma, kitą rytą mano vagonas sustojo kaip tik priešais vandens siurblių ant platformos ir aš sugebėjau išbėgti ir greitai nusiprausti. Kai atėjau pas Babadži, Jis atrodė linksmas ir nusijuokė: „Viskas gerai, tau iš tiesų leidžiama atvykti į Haidakhaną.“

Pirmąją dieną Haidakhane nuėjau į Babadži namelį čandano ir pamačiau ilgą eilę. Sužinojau, kad tam reikia gauti leidimą prieš vieną dieną. „O, varge, vėl tas pats žaidimas“, – pamaniau sau ir pasijutau sugniužęs. Palaukiau, kol bus išnešta čandano lėkštė, ir pats sau pasitėpiau kaktą sandalu, kunkumu¹ ir ryžiais – viskuo, kuo reikia. Kai Babadži išėjo daršanui, Jis pasi-

¹ Garbinimui naudojami raudoni tumriko milteliai.

žiūrėjo į mane ir nusijuokė: „Turi gauti mano leidimą šiandien vakare.“ „Gerai“, – atsakiau.

Vakare paklausiau Babadži: „Baba, ar turėčiau ateiti čandanui rytoj ryte?“ Babadži atsakė: „Ne, ne, NE... Pirmiausia išmok gauti leidimą.“ Tuomet Jis parodė į šalia stovėjusį užsienietį ir paprašė jo išmokyti mane. Tuomet mėginau dar kartą: „Šri Šri Mahaprabhudži, ar su tavo leidimu galiu ateiti rytoj santalui?“ Babadži nusijuokė ir atsakė: „Ne tik rytoj, bet gali ateiti bet kuriu metu.“

Daugiau man niekada nereikėjo Jo prašyti leidimo, kad gautčiau čandaną!

— Hemant Pandya, Indija —

Mano pirmasis Šri Babadži daršanas

1978-ųjų liepą mano pusbrolis Dopu atsinešė į namus Šri Babadži paveikslą ir aarti knygą. Nespėjus nė apsidairyti, pradėjo giedoti aarti namuose. Vėliau vieną dieną pusbrolis mums pranešė, kad lapkritį, per Kartika Purnimos šventę, jis planuoja vykti į Haidakhaną ir pakvietė mus prisijungti.

Mano žmonai ši mintis labai patiko ir ji pradėjo įtikinėti mane prisijungti prie pusbrolio ir jo žmonos kelionės į Haidakhaną. Išreiškiau savo nenorą ir pasakiau, kad jeigu ji taip nori, tegu vyksta viena. Tradicinėje indų šeimoje neįprasta, kad namų šeiminiškė išdrįstų keliauti į ašramą be palydos, negavusi leidimo iš giminaičių. Matydamas jos entuziazmą ir bejėgiškumą, pagaliau nusileidau ir sutikau lydėti ją į Haidakhaną.

Prasidėjo karštligiški pasirengimai kelionei. Reikėjo nuspirti prasado ir kitų būtiniausių dalykų, reikalingų vizitui į ašramą. Pagaliau išaušo diena, kai buvome kelyje. Pasiėkėme Šri Muniradži krautuvę Haldvanyje ir buvome informuoti, kad Šri Amarsingh sunkvežimis netrukus išvyks prie užtvankos. Sunkvežimis buvo prigrūstas žmonių, kaip ožkų, ir taip vykome į minėtą vietą. Tada prasidėjo tikrieji išbandymai... bridimas per Gautamai Gango upę padedant nešikams. Kai žmonai aiškinau, kad negalima leisti nešti nešikui dėžės su prasadu, o reikia ją užsidėti ant galvos, vos nepraradau šaltakraujiškumo. Tuo metu stebėjau, ką gi iš tiesų veikiu, mėgindamas perbristi upę, slidinėdamas ir griūdamas, vykdamas susitikti su kažkokiu Babadži, kurio niekuomet nebuvau matęs ir apie kurį nieko nežinojau. Ką aš bandžiau pasiekti? Deja, buvo per vėlu sukti atgal.

Maždaug popiet atvykome į Haidakhaną pavargę kaip šunys. Mums pasakė, kad Šri Babadži bus išėjęs į savo namelį, tad būtų neblogai išsimaudyti Gautama Gangoje prieš užlipant aukštyn 108 laiptelius. Kai tik rengėmės panirti, išgirdome, kaip pagyvenusi moteris (vėliau sužinojome, kad ji buvo Muniradži motina) kviečia mus ir sako, kad tie, kas ką tik atvyko iš Alahabado, turi nedelsdami eiti, nes Babadži jau jų laukia. Apstulbome, kaip Babadži sužinojo apie mūsų atvykimą iš Alahabado. Dėl savo pasaulietinio neišmanymo negalėjome net įtarti, kad nuo Jo nieko negalima paslėpti ir kad būtent dėl Jo dieviškosios malonės mes visi atvykome į Haidakhaną. Nuskubėję į susitikimą pamatėme, kad Šri Babadži sėdi ant pakylės viename sodo gale. Tai buvo pirmasis kartas, kai pamačiau Babadži. Nusilenkiau Jam, tačiau, jei iš tiesų, šis susitikimas man jokio įspūdžio nepaliko.

Tačiau mano transformacija prasidėjo per vakaro aarti. Lūkuriavome kirtanų¹ salėje per vakaro aarti. Staiga visi sėdėjusieji ištiesė nugaras, tarsi vaikai klasėje, kai įeina mokytoja, ir pasirodė Šri Babadži. Jis ėjo ritmingais žingsniais iki pat Savo vietos ir atsisėdo. Susidarė įprasta eilė nusilenkti Jam ir aš pradėjau lėtai judėti link Jo. Nusilenkimo metu Jo rankos ilgokai laikė mano galvą, liečiančią Jo kojas, ir jutau, kad kažkas keisto vyksta mano viduje. Mano galva buvo lėtai atleista, grįžau atgal į savo vietą būdamas beveik transe ir toliau visas sukaustytas stebėjau į šį švytintį veidą.

Tuo metu Babadži pradėjo žaisti su čimta. Staiga Jis mostelėjo man ir, tai darydamas, perdavė čimtą sakydamas: „Grok.“ Nežinojau, kaip reaguoti, nes niekada gyvenime net nebuvau laikęs rankose jokio instrumento, jau nekalbant apie gebėjimą juo groti. Tačiau nusinešiau čimtą į savo vietą ir pamėginau ją išgauti tam tikrą ritmą. Netrukus visiškai pamiršau apie šį instrumentą rankose ir pastebėjau, kad mano akys ir širdis visiškai susikoncentravo į Dieviškąją Būtybę, sėdinčią priešais mane. Atrodė, kad Ji klausia: „Kur tu taip ilgai buvai? Aš tavęs laukiau visas šias dienas.“ Džiaugsmo ašaros visiškai nekontroliuojamos ritosi mano skruostais. Jaučiau, kad čia, priešais mane, sėdėjo mano Tėvas, mano Motina, mano Draugas ir Vedlys, tad kodėl aš neatėjau pas Jį anksčiau? Valymosi procesas tęsėsi kitas dvi dienas, kai tik būdavau Jo akivaizdoje. Tada atradau savo vidinės palaimos ir laimės šaltinį.

¹ Iš Indijos kilusi šventų giesmių (mantrų) atlikimo tradicija, praktikuojama Rytų dvasinėse tradicijose.

Kartą mano tėvas su nuostaba netgi pasiteiravo: „Ką tu gavai iš Babadži?“ Aš akimirksniu atsakiau: „Didžią meilę, tokią, kurios niekas negauna netgi iš savo tėvo.“

TEBŪNIE VISI PALAIMINTI JO.

— *Alok, Indija* —

Įspirtas pasiduoti

Dipu Banerdži iš Alahabado buvo mano pusbrolis. 1978-ųjų birželį Dipu su šeima, keliaudamas į Kašmyrą atostogauti, sustojo Delyje atsiimti bilietų ir susitiko aviacijos pulko vadą Srivastavą. Pulko vadas pasikvietė juos daršano į Hanumano šventyklą šalia Connaughto miestelio. Hanumano šventyklos Mahantdži įteikė jiems Babadži nuotrauką, prašydamas ją saugoti su savimi visą kelionę. Dipu nenoriai sutiko, nes jis visuomet buvo nepaprastai skeptiškai nusiteikęs Babos ar Svamio atžvilgiu. Tačiau jo žmona Aloka paėmė paveiksluką ir įsidėjo į piniginę. Privažiuavę Šrinagarą, jie nusprendė apsilankyti Pahelgaone, ten norėjo susitikti su Svamidži, su juo šeima susipažino ten stovyklaudama. Tačiau tai pavirto į nelemtą kelionę. Pakeliui į Pahelgaoną jie susidūrė su didžiule armijos mašina. Vienintelė mintis – kad tai iš tiesų bus visa ko pabaiga.

Tačiau Aloka patyrė nedidelę galvos traumą, Dipu vyresnioji duktė susilaužė žandikaulį, o pats Dipu išvengė sužeidimų. Ar čia padėjo Dievybė? Armijos vaikinai juos nuvežė atgal į Šrinagarą gydyti ir apie tai informavo Svamidži, kuris vėliau juos nugabeno į Pahelgaoną. Būnant ten vieną rytą Dipu jaunesnioji

duktė išsiėmė Babadži nuotrauką ir parodė ją Svamidži, teiraudamasi apie šio nežinomo asmens tapatybę. Pamatęs nuotrauką, Svamidži keletui minučių nuščiuvo. Paskui jis pagarbiai pranešė, kad paveiksle esantis asmuo buvo nepaprastai Pakilusi Siela ir kad jie visi buvo išgelbėti nuo rimtų sužeidimų vien dėl Jo Malonės. Jis itin rekomendavo šeimai gauti Babos daršaną ir kreiptis Jo palaiminimų, kai tik pasitaikys proga.

Kitą mėnesį vyko Guru Purnimos šventė. Baba planavo atvykti į Vrindavaną dalyvauti joje. Pulko vadas Srivastavas pasiūlė Dipu, kad jie gautų Babos daršaną tuo metu. Mūsų šeima ir Dipu žmona Aloka jau buvome tapę Babos sekėjų šeima, tačiau Dipu liko toks pat skeptiškas, kaip ir anksčiau. Jis paprasčiausiai atsisakė keliaklupsčiauti visokiems baboms ar svamiams ir nenorėjo vargintis, norėjo net juos išplūsti.

Tačiau Apvaizdos keliai yra paslaptingi. Dipu sutiko, nors vis dar nenoriai, palydėti ta proga savo žmoną į Vrindavaną. Atvykus Babai, link Jo plūstelėjo didžiulė žmonių jūra, norėdama Jam nusilenkti ir gauti daršaną. Toje žmonių grūstyje Dipu pasijuto nešamas pirmyn be jokių savo pastangų. Kai tik jis priėjo ten, kur sėdėjo Baba, pajuto, kaip kažkas stipriai jam įspyrė iš nugaros, ir kitą sekundę jis išsitiesė visu ūgiu tiesiai priešais Babos pėdas. Kai jis pažvelgė aukštyn iš nuostabos ir sutiko Babos žvilgsnį, jo skruostais automatiškai ėmė byrėti ašaros... dar vienas kapituliavęs individualus ego gulėjo sudaužytas į šipulius.

— Alok, Indija —

Priešinimasis ir pasidavimas

Mano anyta (Khanna Matadži) buvo susitikusi Babadži 1971-aisiais ir tapo itin Jam atsidavusi. 1975 metais Babadži atvyko į Haldvanį ir pasiliko jos fermoje. Ji pakvietė mus su vyru iš Pandžabo prisijungti prie jos šia proga. Kai pamačiau Jį pirmą kartą, nusprendžiau, kad Jis man nepatinka, nes man apskritai nepatiko sekėjai, sėdintys ant grindų, atliekantys pranamą ir giedantys kirtanas. Kad ir kaip būtų keista, pirmąją naktį girdėjau kirtanas visą naktį, netgi per miegus, ir stebėjausi, ką tai galėtų reikšti.

Kitą rytą po havan purnahuti¹, kai su Muna Didi stovėjome ant gyvenamojo namo terasos, stebėjome, kaip apačioje Babadži dalijo vaisius. Paklausiau Munos Didi: „Kas Jis yra?“ Ji atsakė: „Nežinau, tačiau mano mama sako, kad Jis yra Dievas!“

Pasakiau sau, kad, jeigu Jis iš tiesų yra Dievas, Jis turėtų apsisukti tuo momentu ir man mesti vaisių. Ir, ŽINOMA, Baba pasisuko kaip tik tuo metu ir metė vaisių tiesiai į mane. Kai jį pagavau, susigėdau savo minčių ir nuskubėjau prisijungti prie Jo.

Įteikdamas man du bananus, Babadži pasiteiravo: „Kada tu išvyksti?“ Jis vėl perskaitė mano mintis, nes būtent apie tai mažiau tuo metu. Atsaciau: „Babadži, mes išvykstame šiandien.“ Jis pasakė: „Gerai, atvažiuok į Haidakhaną.“ Pasiūliau: „Atvažiuok į Pandžabą, į mano namus!“ Jis sutiko: „Gerai, pakeliui iš Amarnathą rugpjūtį aš atvyksiu į tavo namus.“ Nors Jį pakviečiau, iš tiesų nesižavėjau mintimi, kad Jis atvyks į mano namus.

¹ Atnašų sudeginimas.

Rampuro traukinių stotyje mano vyras nusprendė nusipirkti šiek tiek maisto. Nors iki to laiko aš niekada nebuvo vegetarė, staiga pajutau nusiteikimą liautis valgyti mėsą. Liepiau jam nupirkti man tik vegetariško maisto. Jis mėgino įkalbėti mane valgyti ne vien vegetariškai, į mano patiekalą įmaišydamas šiek tiek mėsos su kariu, tačiau aš to nevalgiau. (Tapau visiškai vegetarė praėjus dvejiems metams po apsilankymo Haidakhane, kol Babadži nurodė mano vyrui: „Prašau pasakyti jai, kad ji turi valgyti šiek tiek mėsos, nes to reikia jos kaulams.“) Tačiau tuo metu buvau visiškai praradusi nuovoką bent dvi dienas ir, grįžusi į namus, negalėjau nei imtis įprastos kasdienės veiklos namuose, nei įsitraukti į socialinį gyvenimą. Tačiau netrukus grįžau prie savo nusistovėjusios tvarkos ir daugiau nenorėjau turėti nieko bendra nei su babomis, nei su jų keistenybėmis.

Kai anyta pasakė man, kad Babadži apsilankys lapkritį, o ne rugpjūtį, kaip planavo, aš primygtinai liepiau savo vyrui Jo priėmimą surengti įmonėje, o ne mūsų namuose. Taigi Babadži buvo priimtas įmonėje, į kurią eidavau su vaikais popietėmis ir grįždavau vakarais. Trečią, paskutinę dieną, visai netikėtai priėjau prie Babadži ir paprašiau Jo gurunam¹, tačiau neturėjau supratimo, kas tai galėtų būti. Babadži švelniai man liepė badauti pirmadieniais, maitintis tik vieną kartą per dieną, leido man valgyti saldinius, tačiau jokio sūdyto maisto. Kai Jis išvyko tą dieną, paprasčiausiai vien raudojau. Prieš išvykdamas Jis paliko savo nuotrauką ir Bhairon Babos lazdą mano kambaryje. Kai anyta

¹ Guru vardas.

atkalbinėjo Jį, sakydama, kad aš neužiimu pudžomis ar panašiais ritualais, Baba nenusileido: „Ji yra labai sena mano sekėja. Ji viską padarys.“ Kai padėjau Babadži nuotrauką ir Bhairon lazda savo kambaryje, visas kambarys prisipildė nuostabaus kvapo. Iš pradžių tik sūnus ryte, prieš išeidamas į mokyklą, primygtinai prašydavo uždegti agarbatti¹ jo kambaryje.

Pamatęs, kad mėgstu gėles, Babadži pažadėjo atsiųsti daugiau. Stebėjau, gana nepagarbiai, ką Jis išmano apie gėles? Pakankamai akivaizdžiai po kelių dienų gavau pakelį su gėlių sėklomis, įvyniotomis į laikraštį. Ant pakelio nebuvo užrašytas konkretus gėlių pavadinimas, tad nežinojau, ką su jomis daryti, ir nusprendžiau niekam nesakius išmesti jas. Po šešių mėnesių mes atvykome į Haidakhaną pirmą kartą. Po ryto aarti, kai Babadži sėdėjo savo asanoje, Raghuviras nusilenkė ir įteikė Jam gėlių sėklų pakelį. Babadži nedelsdamas pasikvietė mane ir įteikė man sėklų pakelį sakydamas: „Neišmesk jų!“ Aš susigėdau ir atsiprašiau Jo, žadėdama daugiau to nedaryti. Nors Raghuviras atrodė nusivylęs, kad Babadži iš karto įteikė jo dovaną kažkam kitam, bet Jo mokymas buvo toks: „Niekas nepriklauso nė vienam iš mūsų! Mes visi turime dalytis.“ Tai padėjo atsikratyti savininkiškumo, pavydo ir didelio ego. Ši didi Dieviškoji Galia ištaisė ir pakeitė visų Jo sekėjų protus ir gyvenimus, kaip kad Jis pakeitė manąjį.

Vieną vakarą Vrindavane Man Singh atėjo ir pasakė, kad Babadži kviečia chandan (nes tik Babadži nusprendavo, kam bus suteiktas čandan; tai akivaizdžiai rodė ypatingą palankumą).

¹ Kvapnūs indiški smilkalai.

Nenorėjau čandan ir kurį laiką užtrukau, tačiau pagaliau nutariau nueiti. Babadži buvo apsirengęs baltai tarsi angelas ir sėdėjo ant nedidelės kėdutės. Kai Jis man padarė čandan, visiškai praradau laiko ir vietos nuovoką. Nebesuvokiau, kur dabar esu. Tikriausiai tai buvo TAS momentas, kai aš visiškai paklusau.

Primindamas man dar kartą, kad buvau Jo nuoširdi sekėja praeitame gyvenime, Jis pasakė, kad, kai paliko Savo kūną, aš buvau pamiršusi apie Jį, tačiau šį kartą taip nebus. Kai Jis paliko Savo kūną 1984-aisiais, aš dar kartą nenorėjau vykti į Haidakhaną ir pageidavau viską pamiršti. Tačiau Muniradži ir Gaurai Devi, kurie visuomet aplankydavo mane Delyje, taip pat dr. Arvindui Lal, kuris pakartotinai ragino mane grįžti, pavyko įkalbėti mane grįžti. Grįžau vieną šaltą gruodžio dieną 1991 metais, pliaupiant lietui, ir nuo to karto tenai vis grįždavau.

— *Deviji, Indija* —

Kaip magnetas

1980 metais pilotu dirbantis mano vyras nusprendė dalyvauti politikoje ir pirmą kartą dalyvavo rinkimuose į Parlamentą. Aš tebestudijavau, siekdama įgyti teisės laipsnį. Tais pačiais metais jaunuolis, Vijay Gupta, atvyko į mano įstaigą, įsikūrusią mūsų namuose Delyje, ir parodė Babadži paveikslą, pasakodamas, koks galingas, didis ir nuostabus buvo šis Baba ir kiek daug stebuklų Jis padarė. Atsakiau Vijay, kad netikiu jokiais babomis, nes manau, kad tai yra apgaulė, ir manęs nedomina tokio pobūdžio kalbos. Tačiau Vijay kasdien grįždavo – atvykdavo ryte ir

išvykdavo vakare. Keturi ar penki albumai su Babadži, kuriuos jis buvo atsinešęs į mano įstaigą, gulėjo nepalieti ir neatversti beveik ištikus metus. Jis kalbėjosi apie Babą su kitais asmenimis mano įstaigoje ir netgi kai kuriuos įkalbėjo, kad jie įtikintų mane dėl Jo. Tarp tokių asmenų buvo Kamal Singh ir dr. Patnagar, jie nuolatos persekiojo mane pasakojimais apie Babadži. Pagaliau atžariai nutraukdavau jų nuolatinę kampaniją, teiraudamasi apie darbą ar kitas panašias pareigas.

Vieną antradienio vakarą Kamal Singh paprašė leidimo apsilankyti Hanuman Mandir¹ ir pasiteiravo, ar aš norėčiau prisijungti prie jo ir Vijay Guptos. Neprieštaravau apsilankymui šventykloje, todėl mielai sutikau vykti su savo svaine. Mums priartinus prie šventyklos, senas žmogus (Mahantdži²) pasveikino mus, sakydamas, kad laukė mūsų, kad Babadži čia lankėsi prieš kelias dienas. Vėlgi sukirbėjo negeranoriška mintis dėl Vijay ir jo manipuliacijų. Apsilankėme šventykloje ir senolis papasakojo mums daug istorijų apie Hanuman didybę ir šį dieviškąjį pavildalą, o tai sužadino mano smalsumą. Mahantdži pakvietė mus arbatos savo rezidencijoje, esančioje virš pagrindinės šventyklos.

Kai tik įžengėme į jo namus, jis pradėjo kalbėti apie Babadži: „Tai yra Babadži namelis! Čia Jis buvo vos prieš kelias dienas, o čia yra Jo asana ir kelios Jo nuotraukos. Užeiškite, atsisėskite.“ Kai atsisėdome, jis tęsė pasakojimą, o aš pradėjau žvalgytis į Babadži paveikslus, stebėdamasi, kad jų yra tiek daug. Kiekviename paveiksle Jis atrodė skirtingai. Kai kuriuose Jis buvo jaunas vyras,

¹ Šventykla.

² Vyriausiasis šventikas.

kituose – senas, dar kituose – su dideliu pilvu, o dar kitur jis priminė moterį. Vienas paveikslas, kuris atrodė turintis du atspaudus su Baba, patraukė mano dėmesį. Krištiškai pasiteiravau: „Ar sekėjai negali būti atidesni darydami nuotraukas? Jie tikriausiai spustelėjo mygtuką du kartus ant vienos nuotraukos.“ Atsitiktinai Rajendra, kuris darė šią nuotrauką, buvo šalia ir paaiškino: „Ne, tai ne klaida. Tai buvo pati pirmoji nuotrauka su Baba, kurią aš padariau su Jo leidimu, ir ji išėjo būtent tokia.“ Išgirdus ir pamačius visus šiuos neįprastus atsitikimus, mano prote ir širdyje kilo sumaištis. Pamaniau: „Atrodo, kad šis žmogus yra nepaprastas! TURIU sužinoti, kas Jis yra, ir PRIVALAU eiti ir pamatyti, koks Jis yra, tiesiog PRIVALAU tai padaryti!“

Pasiekusi namus, impulsyviai pradėjau pakuotis daiktus keilionei, negaišdama nė minutės. Kai mano vyras pasiteiravo, ką darau, pasakiau, kad tiesiog turiu vykti ir pamatyti Babą!

„Ar tu išprotėjai?“ – paklausė jis.

„Taip, aš išprotėjau!“ – atkirtau.

„Gerai, gerai, palauk, aš vyksiu su tavimi“, – pasakė jis.

„Ne, rytoj tu vyksti į Dehradun su Sanjay Gandhi¹. Kaip gali keliauti su manimi? Aš išvykstu tuojau pat!“ – sušukau.

„Ponia, aš nuvešiu jį iš Delio iki Dehradun rytoj ryte ir parvešiu iki 16 valandos!“ – tarė Kamal Singh, įsiterpdamas į pokalbį.

„Jeigu jūs negrįšite čia iki 16 valandos, lauksiu jūsų 15 minučių, iki 16.15 val., ir tada aš išvažiuoju“, – pateikiau ultimatumą, su kuriuo jie sutiko.

¹ Velionės Ministrės Pirmininkės Indiros Gandhi sūnus.

Maniau, neįmanoma nukeliauti tokį didelį atstumą ir grįžti į Delį lygiai 16 valandą. Visą kitą dieną buvau nepaprastai susijaudinusi ir keistai sunerimusi – norėjau kuo greičiau pamatyti Babadži. Nors turėjau laukti, kaip sutarta, labai nekantravau išvykti. Lygiai 16.15 val. įsakiau vairuotojui pajudėti iš vietos, tačiau, kai tik automobilis pasiekė mūsų vartus, įriedėjo mano vyro automobilis! Mes išvykome kartu. Keliaujant iš Haldvanio į Haidakhaną džipu, Vijay Gupta papasakojo daugybę istorijų apie Babadži. Likau sužavėta ir visiškai į tai įsijaučiau, man net papriekaištavo mano vyro įstaigoje dirbantis apsaugos darbuotojas, jis atvirai demonstravo skepticizmą.

Kai prisiartinome prie Gufos pėsčiomis, pirmą kartą prabėgomis pamačiau Babadži iš toli. Jis atrodė paprastas žmogus, visiškai nepanašus į žmogų, turintį šimtus veidų ir figūrų. Tačiau, kai Jam nusilenkiau, mano pirštai iš karto nukrypo prie Jo pėdų, tarytum jie būtų turėję savo pačių valią, ir tiesiogine šio žodžio prasme įstrigo ten, tarytum Babos kojose būtų įmontuotas magnetas! Negalėjau pajudinti jų nė per colį. Tada pradėjo tekėti ašaros. Po kurio laiko jaučiau, kad turiu susitvardyti. Drovėjau si, kad surengiau spektaklį tokios daugybės žmonių akivaizdoje. Baba pasiūlė sėstis ir po minutės paklausė: „Kodėl neinformavai, kad atvyksti? Aš būčiau tave šiltai priėmęs.“ Mums atnešė arbatos. Kiekvieną kartą, kai mano protas jautėsi pakankamai aiškus, kad galėtų ko nors paklausti, Baba švelniai ragindavo mus išgerti dar arbatos.

Vėliau Jis nusivedė mus į kirtanų salę kitoje Gangos pusėje. Atsisėdau ant grindų ir prisijungiau prie *Om Namah Śivaya*

giedojimo. Kai atmerkiau akis, Baba buvo atnešęs kelias dideles lėkštes su saldainiais ir užkandžiais ir paragino mus: „Valgykite, valgykite.“ Tada Baba pasakė: „Dabar Chacha Amar Singh paskaitys paskaitą.“ Ir aš sušukau: „Ne. Kalbėk Tu, Baba!“ Baba nusijuokė ir Amar Singh pradėjo kalbėti: „Aš esu tik mikrofonas. Aš ištarsiu tik tai, ką Jis įdės į mano lūpas.“

Tuomet aš supratau.

Baba vėl pasirūpino, kad mums būtų atnešta maisto šalia kirtanų salės. Babadži prašymu Vijay Gupta įteikė gėlių vėrinius mano vyrui, man ir kitiems – išskyrus vieną asmenį – mano vyro įstaigos apsaugos darbuotoją! Štai kaip baigėsi mano pirmasis susitikimas su Baba.

— Rama Pilot, Indija —

Nėra jokios geltos

Baba kurį laiką vykdavo į Suresh Khatau namus, tačiau man niekuomet iš tiesų nerūpėjo dalyvauti daršane ir nerodžiau jokio susidomėjimo ir noro susitikti su Juo. Esu tikras, kad buvau Jį sutikęs kelis kartus lifte, važiuodamas aukštyn ir leisdamasis žemyn. Net kai Suresh Bhai liepdavo man eiti į jo namus, buvau nusiteikęs skeptiškai. Kad ir kaip ten būtų, tą dieną, kai aš iš tiesų ten NUĖJAU, buvo aušra. Turėjau pirmą daršaną ir nedelsdamas paklausiau Babadži, kodėl aš taip ilgai delsiai ateiti. Dar sužinojau, kad Jis pakvietė mane gauti čandano. Sėdėjau vieną dieną ir maščiau, kad tai bus paskutinis kartas, juk savo eilės laukiančių žmonių yra daug. Bet ne, Babadži visuomet norėjo,

kad čia būčiau kitą dieną ir dar trečią. Trys kartai iš eilės iš tiesų buvo per daug ir mane priėmusi šeimininkė pagaliau paprašė Babadži išbraukti mane iš sąrašo. Kai kurie žmonės neturėjo kur sėstis ir jiems reikėjo suteikti galimybę dalyvauti. Tačiau Babadži nenuolaidžiavo. Jis paprašė Suresh Bhai išbraukti tą žmogų, kuris nuolat sėdėjo, tačiau aš ir toliau turėjau dalyvauti. Ir atsitiko štai kas...

Viso to tęsinys buvo kvietimas apsilankyti Haidakhane. Mumbajus išties nėra Haidakhano kaimynystėje – aš net nežinojau, kur yra tokia vieta. Tačiau tam tikru momentu su žmona nusprendėme, kad norėtume ten apsilankyti. Vis dėlto mums reikėjo ko nors, kas mus lydėtų, nes neturėjome supratimo, kaip ten nuvykti. Atvykome į Delį ir pasilikome pas draugus, kuriuos pažinojo p. Prem Lal, Babadži sekėja, dažnai apsilankanti Haidakhane. Buvo nuspręsta, kad ji vyks su mumis. Tačiau, kai mes atvykome, Prem Lal buvo išvykusi. Taigi mes slampinėjome be tikslo. Tuomet sutikau kitą vyrą, iš Kanados atskridusį filmų aktorį Šekhar. Išgirdęs, kur norime vykti, nedelsdamas išreiškė norą lydėti mus. Tuo metu mano žmona tapo gana apatiška, pradėjo karščiuoti, prarado apetitą ir atrodo, kad jos sveikata visiškai pašlijo. Tapo akivaizdu, kad ji negalės keliauti. Nusprendėme grįžti į Mumbajų, tačiau mūsų šeimininkė nieko nenorėjo apie tai girdėti. Ji pasakė, kad pasiliks su mano žmona Delyje, kol ji pradės sveikti.

Tuo metu atsitiko taip, kad Babadži keliavo pro Delį. Kai Jį sutikau, pasiteiravo, kada atvyksime į Haidakhaną. Papasakojau apie savo žmoną, tačiau Jis primygtinai reikalavo, kad aš lydė-

čiau Jį bent jau iki Haldvanio. Žinoma, sutikau. Buvau palikęs sergančią žmoną, tad mano protas buvo neramus, ir aš norėjau kuo skubiau grįžti į Delį. Kai Babadži sužinojo apie jos ligą, pasiteiravo, kas negerai. Pasakiau, kad ji atvyko jau serganti gelta. Jis nedelsdamas atkirto, kad ji neserga jokia gelta. Žinojau, kokie jos tyrimų Delyje rezultatai ir kad dėl to negali būti jokių abejo- nių. Nepaprastai nerimavau dėl jos savijautos, tad greitai grįžau į Delį. Pasiėkęs savo draugo namus, radau tik tarnaitę. Pasirodo, visi, taip pat ir mano žmona, išėjo į susižadėjimo ceremoniją. Pa- siteiravau tarnaitės, kaip mano žmona jaučiasi, ir ši atsakė, kad ji beveik pasveikusi ir jautėsi visai nebloginai. Iš tiesų ji nesirgo jokia gelta, apie tai sužinojome vėliau.

— Dr. Clark, Indija —

Ar galime Jį suprasti?

Kai pirmą kartą pamačiau Jį Kurmanchal Kailašo kalno vir- šuje, atrodė esantis 30–35 metų amžiaus, tačiau buvome girdėję apie daug ašramų, kuriuos Jis sukūrė ir paliko po Savęs. Ką mes iš tiesų galime suvokti apie Jį? Anksčiau čia nebuvo jokio kelio ir Maharadž vykdavo iš Haldvanio į Haidakhaną, o grįždavo atgal ant arklio nugaros. Tuo metu Jis buvo praleidęs 45 dienas Kai- lašo kalno viršukalnėje be maisto ir vandens. Vėliau Jis atliko atgailą čia, Gufoje. Jis buvo tikra Šivos manifestacija. Tuo metu mes negalėjome Jo atpažinti. Sėdėdami ir šnekučiuodamiesi kartu su Juo praleidome daug laiko. Jis buvo nepaprastai lieknas jaunuolis.

Prisimenu kartą mes kaip tik ėjome užkąsti ir, kai maistas buvo padalytas, Jis tiesiog įžengė oranžiniais drabužiais ir sto-
vėjo ten su mumis, tyliai. Pasiūlėme Jam maisto ir pieno. Jis at-
sigėrė pieno, tačiau nesu tikras, ką darė su maistu. Jis iš tiesų
buvo labai lieknas. Vėliau, kaip visi žino, Jis priaugo daug svorio.
Puoselėju savyje stiprų jausmą ir troškimą, kad Jis kada nors vėl
pasirodytų žmogišku pavidalu. Visos Jo pranašystės išsipildė.
Taigi esu įsitikinęs, kad Jis grįš dar kartą.

Jis čia sėdėdavo ir bendraudavo su visais, susibūrusiais
aplink. Jis sakydavo, kad sekėjų, kurie čia atvyks, skaičius pra-
noks upėje esančių akmenėlių skaičių. Jis visuomet kiekvienam
pavedavo atlikti tam tikrą darbą – neleisdavo tuščiai leisti laiko.
Jis sakė, kad Dievas žmogui davė dvi rankas ir dvi kojas, kurias
jis turi naudoti karma jogai, o ne dykinėjimui. Dauguma žmo-
nių negalėjo Jo atpažinti, kaip ir aš pats. Jis stebėdavosi, kodėl
vietiniai neateina pabūti su Juo. Sakiau Jam, kad tai buvo naivūs
ir bemoksliai žmonės, kurie neturėjo apie tai jokio supratimo.

Jis nieko neprašė iš kitų. Jis ketino tik duoti. Štai dėl ko Jis čia
atėjo. „Jūs sakote, kad jie yra vargšai. Kodėl jie yra vargšai? Todėl,
kad nenori dirbti. Jie visi privalo dirbti ir gerinti savo dalią.“ Paž-
velk, Maharadž atvyko čia tik apsisiautęs vien lengvu apdangalu
ir pažiūrėk, kiek jis nuveikė, darbuodamasis viena ranka. Taigi
ką dar galiu pasakyti apie Jį, kurio išties nekas negalėjo suprasti?

— *Man Singh (Haidakhano seniūnas), Indija* —

Dievas padėjo man studijuoti

Babadži sutikau 1972-aisiais Mumbajuje. Tuo metu Jis buvo apsistojęs Voros šeimoje priešais mano namą. Man buvo 15 metų. Buvau toks laimingas tą dieną, kad mano akys ieškodavo tik Jo ir žvelgdavo tik į Jį. Jaučiausi, tarytum būčiau sutikęs DIEVĄ. Vakare, apie 21.00 val., stebėjau, kaip Jis nuėjo į savo kambarį dvidešimčiai minučių, po kurio laiko vėl išėjo. Tądien turėjo visą naktį giedoti *Om Namah Šivaja*. Nuėjau vėl pas Jį ir, liesdamas Jo kojas, paprašiau, kad man leistų būti su Juo per naktį. Jis nesutiko ir liepė man eiti namo, baigti ruošti namų darbus. Babadži paaiškino, kad giedojimas yra skirtas tik vyresniems sekėjams. Mano tėvas ten praleido visą naktį. Negalėjau miegoti, varčiausi ir blaškiausi savo lovoje, galvodamas vien apie Babadži.

Kitą dieną 9 valandą nuėjau į daršaną. Babadži čia buvo apsistojęs trims dienoms ir lankėsi kitų žmonių namuose. Norėjau, kad tėvas pasiimtų kartu, tačiau jis atsisakė ir nusprendė keliauti su savo draugais. Keista, tačiau nuo tos dienos man pradėjo geriau sektis mokslai. Mano mokytojas pasakė tėvui, kad jo sūnus dabar gerai mokosi. Po 15 dienų mano tėvas parnešė į namus keletą Babadži nuotraukų, kurias jis padarė per Jo viešnągę Šri Voros namuose. Laikiau vieną nuotrauką savo knygoje ir dažnai žvilgčiodavau į ją. Babadži lankydavosi Mumbajuje du kartus per metus ir aš visuomet vykdavau ten susitikti su Juo ir priimti Jo daršaną.

Per Guru Purnimos šventę nuvykau į Vrindavaną su savo tėvu ir jo draugais. Ten susirinko daugiau nei tūkstantis žmonių.

Babadži kalbantis su manimi apie studijas, užsiminiau apie pasi-keitimą, kurį Jis įnešė į mano gyvenimą. Tuomet Jis uždėjo savo ranką ant mano galvos ir mane palaimino. Vargiai galiu nupasa-koti savo laimę. Tą vakarą Jis užtepė čandano ant mano kaktos.

— *Chandresh Trivedi, Indija* —

Šviesos būtybė

Aš visuomet žvelgiau į Jėzų Kristų kaip į AUKŠČIAUSIĄ-JĮ Mokytoją. Tačiau per daugelį metų besikartojančias vizijas ir mokymus taip pat tapau susieta su Dieviškąja Būtybe, kurios tapatybės negalėjau atpažinti, tačiau kuria intuityviai pasitikė-jau visa savo širdimi. Šviesos Būtybė visuomet parodydavo man Savo atvaizdą, o jis švietė tarsi Saulė, kartais, tarytum sudaryta iš gryno aukso. Iš pradžių galėjau matyti tik Šviesos Būtybės veido kontūrus, o po kiek laiko galėjau įžiūrėti ir smulkesnius bruožus: žvelgdama savo akimis, Šviesos Būtybė atrodė kaip jauna mer-gaitė tamsiais, pečius dengiančiais plaukais.

Tik 2007-aisiais pradėjau suprasti, kas iš tiesų yra ši Aukš-čiausioji Būtybė. Vieną dieną, kai dukterėčia Rita grįžo iš Hai-dakhano Indijoje, nuvykau į jos namus ir pirmą kartą pamačiau Babadži nuotrauką. Iš karto atpažinau Jį – Šviesos Mokytoją – su kuriuo buvau užmezgusi ryšį tiek daug metų! Jaučiausi visiškai suglumusi. Neturėjau nė menkiausios minties, kad aš jau pažįstu Babadži.

Dabar jaučiu stiprų ryšį su dieviškosiomis Jėzaus, Babadži ir Dieviškosios Motinos, kuriems jaučiu gilią pagarbą ir meldžiuo-

si, energijomis. Galiu pastebėti daug panašumų tarp šių asmenybių ir jų mokymo, kaip kad tikriausiai juos galima išvelgti visose Dieviškosiose Būtybėse, kurios ateina tarnauti žmonijai. Manau, didelė privilegija ir garbė matyti šias vizijas ir gauti Babadži, Jėzaus ir Dieviškosios Motinos palaiminimus.

— *Maria Fernanda, Portugalija* —

Babadži, mano stebuklingasis Tėtis

Norėčiau pasidalyti stebuklais, kuriais Babadži gausiai apdovanojo mane ir mano šeimą. Beje, Jis ir toliau dosniai apiberia dovanomis iki šios dienos. Sužinojau apie Babadži iš savo vyresniosios sesers (Poonam Mathur motinos) 70-ųjų pradžioje. Ji atsiuntė man Babadži nuotrauką, ją saugojau savo lagamine. Atidaręs lagaminą, paliesdavau nuotrauką ir kukliai išreiškėdavau savo pagarbą Jam.

70-ųjų pabaigoje mane užklupo daug sunkumų. Likau vieniša motina su dviem mažais vaikais (dukterimi ir sūnumi). Buvau labai nusiminusi ir nežinojau, į ką kreiptis pagalbos, tad pradėjau kalbėti Babadži nuotraukai ir dalytis savo sielvartu. Pasiguodžiau Babadži, kad neturiu galimybių atvykti pas Jį, tad JIS turi atvykti pas mane.

Praėjus kelioms valandoms po šio pokalbio gavau žinią, kad Jis yra kelyje į Alahabadą ir kad sustos pusvalandžiui Laknau stotyje. Tuo metu gyvenau šiame mieste. Sujaudinta šios žinios, nuėjau su vaikais į geležinkelio stotį. Pakeliui mintyse rengiau ilgą klausimų sąrašą JAM. Nusprendžiau paklausti, kodėl Jis taip

pasielgė su manimi ir mano dviem nekaltais vaikais. Tačiau buvau nemaloniai nustebinta, kai, pasiekusi stotį, pamačiau, kad platforma jau buvo pilna sekėjų, laukiančių jo daršano. Negalėjau prasibrauti arčiau. Net nespėjus pagalvoti, kaip tai būtų galima padaryti, atvyko Babadži traukinys. Jis stovėjo vagono kupė priekyje! Aš su vaikais gavau Jo pirmą fizinį daršaną. Tiesiog stovėjau, įsistebeilijusi į Jį, o skruostais nevaldomai riedėjo ašaros.

Dar kartą su Juo užmezgiau pokalbį mintimis. Pasakiau Jam, kad labai noriu su Juo pasikalbėti. Jeigu Jis tik galėtų pasilikti... Vos spėjo ši mintis šmėkstelėti mano galvoje, išgirdau pranešimą, kad Babadži nusprendė sustabdyti Savo kelionę. Jeigu kas nors turi klausimų ar nori su Juo pasikalbėti, gali ateiti ten, kur Jis bus apsistojęs.

Su vaikais skubiai pasamdėme rikšą¹ ir išvykome. Atvykusi į vietą labai nusiminiau pamačiusi, kad didelė salė tiesiog lūžo nuo žmonių. Babadži buvo viename gale, o mes trise – kitame gale. Vėl pradėjau vidinį dialogą su Juo – išreiškiau savo gilų norą, kad Jis palaimintų mano ketverių metų sūnų. Bet Jis buvo taip toli... Kaip aš galėjau tai padaryti? Iš tiesų buvau labai susirūpinusi savo sūnaus gerove, nes jis kentėjo netekęs tėvo būdamas toks mažas, ir dvasiškai buvo labai pažeidžiamas. Vėlgi, vos spėjau baigti sakinį, pajutau, kaip kažkas išlaisvino mano ranką iš sūnaus rankytės, tada tiesiog nunešė berniuką į priekį, kur sėdėjo Babadži. Matydama jį ten, tebegalvojau apie nurodymus,

¹ Lengvas dviratis žmogaus traukiamas vežimas; tą vežimą traukia žmogus; ši transporto priemonė paplitusi Rytų ir Pietų Azijoje.

kuriuos turėjau duoti savo sūnui, pvz., atsistoti ir paliesti Babadži šventas pėdas. Ir – tiesiog nustebau: jis atsistojo ir pasielgė lygiai taip pat – palietė Babadži pėdas. Tuomet pagalvojau, kad man reikėjo paakinti savo sūnų paklausti Babadži, kokį išsilavinimą jis galės gauti, ir paprašyti Babadži palaiminti jį. Atrodė, kad mano mažasis berniukas išgirdo sufleravimą, nes tuo pačiu metu jis uždavė tą patį klausimą. Iš karto buvo duotas IR viešai paskelbtas atsakymas. Pranešėjas kreipėsi į mažąjį berniuką sakydamas, kad Babadži palaimino jį ir kad berniukas vyks į Ameriką studijuoti. Tada Babadži nusiėmė ant kaklo karojusį gėlių vėrinį ir uždėjo jį ant mano sūnaus kaklo. Babadži berniukui davė kelis saldinius ir paprašė jais pasidalyti su esančiais aplink.

Mąstydamą retrospektyviai suprantu, kad būtent Babadži pagalba mus nugabeno į Šiaurės Ameriką ir pasirūpino mano sūnaus studijomis. Šis mažas berniukas šiandien dirba penkių žvaigždučių viešbučio kepyklos skyriuje.

— *Manjul Bhatnagar, Indija* —

ĮVAIRIOS HAIDAKHANO ISTORIJS

Chhach

Kai Baba pradėjo lankytis Čilianoloje, paprašė mano motinos Kantos Matadži ir tetos Vimlos Matadži, taip pat tikriausiai vieno ar dviejų kitų asmenų palydėti Jį nedideliu keliuku šalia šventyklos, vedančiu link Muniradži kaimo.

Kurį laiką paėjęs, Jis sustojo prie nedidelės lūšnelės ir įėjo į vidų. Ta lūšnelė atrodė kaip šiaudais dengta pašiūrė su atplėštu audeklo gabalu vietoj užuolaidos. Sekėjai nusekė paskui. Viduje sėdėjo nepaprastai sena moteris, beveik akla.

Kai tik Baba įžengė ir ištarė žodį, ji iš karto atpažino Jį ir susižavėjusi pasakė, kad labai ilgai laukė Jo atvykstant. Tada ji nuėjo į lūšnelės kampą – ten stovėjo didelis apkerpėjęs molinis puodas. Iš jo išpylė išrūgų (*chhach* – taip jos vadinamos Indijoje – pagamintos iš rūgusio pieno, virtusio jogurtu ir įgijusiu vandeningą konsistenciją) į pusiau suskilusią stiklinę. Baba paėmė stiklinę iš jos ir pradėjo siurbčioti jos turinį, gardžiuodamasis kiekvienu gurkšniu.

Jis pasiūlė paskanauti iš pusiau nugertos stiklinės jį lydėjusiems sekėjams. Gėrimas buvo toks rūgštus, kad beveik nebuvo įmanoma paimti į burną daugiau nei vieno ar dviejų gurkšnelių.

Tačiau Baba džiaugėsi šia Savo *Leela*¹ ir palaimino senolę, suteikdamas Malonę. Baigęs atsikėlė ir pažadėjo jai, kad ateis dar kartą, ir išvyko.

— *Munna, Indija* —

Pasiduoti?

Kartą Haidakhane stebėjau neįprastą įvykį su Baba.

Jauna šveicarė, tikriausiai apie 16 metų amžiaus, buvo apsistojusi ašrame su savo tėvais. Kai ji atėjo pas Babą pranamui, staiga, tarsi perkūnas iš giedro dangaus, Baba ant šios merginos nugaros užpylė šalto vandens stiklinę. Kokia buvo jos reakcija? Ji pradėjo šaižiai rėkti!

Tačiau Baba jokių būdu nesiliovė. Jis ir toliau pylė ant jos nugaros vieną stiklinę po kitos, kol pagaliau ji liovėsi rėkti!

Nežinau, ką šis epizodas reiškė šiai merginai, tačiau man asmeniškai tai buvo pusiausvyros ir pasidavimo pamoka – mokytis išlikti ramiam ir priimti kiekvieną situaciją.

Baba dažnai krėsdavo tokius pokštus žmonėms, kol šie išmokdavo paprasčiausiai priimti Jo veiksmus ramiai ir besąlygiškai.

— *Indra, Vokietija* —

Pagalbos prašymas

Vieną dieną jaučiausi labai nelaiminga, mano protą užvaldė sunkios problemos. Taigi nusprendžiau vykti į Babadži šventyklą

¹ Dievo žaismė.

Lisabonoje, kur mes giedodavome aarti. Aš paprastai nieko neprašau sau, tačiau šį kartą jaučiausi visiškai sutrikusi. Negalėjau pagalvoti apie nieką kitą, kas man galėtų padėti, tik apie Babadži. Jaučiau tokią gėlą ir desperaciją, kad, vos priartėjusi prie Jo altoriaus, ėmiau maldauti pagalbos. Aš netgi nepasisveikinau su Juo, nes buvau visiškai paskendus savo mintyse. Buvau iš tiesų viskam akla. Tebeprašiau Babadži pagalbos, maldavau Jo, prašiau teikti pagalbą...

Po kurio laiko, kai pagaliau lioviausi maldauti, išgirdau Babadži sakant: „Ar tai yra vienintelis dalykas, dėl kurio tu čia atėjai?“ Jo žodžiai buvo tarsi bomba, susprogusi mano viduje, privertusi susivokti, ką čia veikiu... Jaučiau gėdą... Paprašiau Babadži atleisti ir pradėjau Jį girti visa savo širdimi.

Nereikia ir sakyti, aš išties GAVAU pagalbą, kurios man reikėjo!

— *Maria Fernanda, Portugalija* —

Spragtelėjimas

Kartą lydėjau Babadži kelionėje į Kedarnathą. Sėdome į autobusą, vežantį į Gorikundą, kuris yra išsidėstęs gana aukštai Himalajų kalnuose, į likusią 18 km kelio atkarpą pasileidome pėsčiomis – lipome į viršuje esančią šventyklą.

Babadži atsėdo ant arklio ir, man einant šalia, mokė – tikriausiai pirmą kartą – riktelėti HOSHIAR, SAVDHAN! Dabar tai įprasta... (taip mes šaukiame, kad vežame Babos padukas-medinius sandalus). Jis man liepė tai tarti ne normaliu balsu,

bet garsiai surikti. Po kurio laiko Jis man taip pat įteikė 1 ir 2 rupijų banknotus, kad padalyčiau sadhams, sėdintiems pakeliui, kairėje ar dešinėje kalvos šlaito pusėje. Taigi man ne tik reikėjo sugebėti lipti į statų kalną, bet ir iš visų jėgų rėkti „Hoshiar Savdhan!“, taip pat lakstyti viršun ir apačion kalvų šlaitais beveik apeinant jas ratu. Aš nesipriešinau, nes tuo metu man buvo 27 metai, turėjau daug energijos ar bent jau maniau jos turintis.

Tačiau, kai pasiekėme paskutinę kelio dalį, kai koją teko statyti ant ledo (tai buvo taip aukštai) ir buvo galima tolumoje išžvelgti šventyklą, turiu pripažinti, pradėjau jausti šioką tokių nuovargį. Nuovargio jausmas vis didėjo, kai artėjome prie paskirties vietos. Vis dar sugebėjau įžengti į šventyklą, tačiau galėjau tik sėdėti jos gilumoje, visiškai išsekęs, be energijos.

Išėjau iš šventyklos ir atsisėdau tiesiai aikštės viduryje. Po kurio laiko nebegalėjau daugiau sėdėti ir turėjau tiesiog ten atsigulti. Žmonės ėjo, peržengdami per mane, kol Loknath paklausė, kas man atsitiko. Kito vyro padedamas pakėlė mane ir prilaikydamas išvedė iš tos aikštės. Jie nusivedė mane į arbatinę, tačiau vargiai galėjau nuryti kelis gurkšnelius karšto vandens. Priėjęs iki namo verandos atsisėdau ir ėmiau nerimauti. Kaip dabar sugebėsiu nulipti žemyn? Ir ką apie mane pagalvos kiti? Aš išėjau kaip Hanuman, kupinas jėgų ir energijos, o dabar gali tekti nešti mane žemyn kaip kokį invalidą?!

Babadži išėjo iš namų, spragtelėjo Savo pirštais ir, net nepažiūrėjęs į mane, ištare: „Chalo!“ Pašokau ir priėjau prie Jo, vėl rėkdamas „Hoshiar, Savdhan!“. Nuėjus du trečdalius kelio, Baba

primygtinai reikalavo užsodinti mane ant Savo arklio, tad likusį kelią mes jojome kartu.

Buvau visiškai išsekęs ir pavargęs, bet, kai Baba spragtelėjo Savo pirštais, visos mano jėgos sugrižo. Ši patirtis mane išmokė suprasti, kad gyvenimo jėga, kurią mes turime, paprasčiausiai nėra mūsų pačių.

— *Raghuvir, Nyderlandai* —

Mumbajus nėra tau tinkama vieta...

1983 metais kartu su Babadži viešėjome dr. Clark namuose Mumbajuje. Kasryt apie 11.30 val. išvykdavome iš namų su keliais draugais ir ieškodavome gerų darbų dideliuose viešbučiuose, kad galėtume surasti darbo ir persikraustyti iš Delio į Mumbajų. Tačiau nieko nepavyko nuslėpti nuo pastabiojo Babos. Visai netrukus Jis pasikvietė mane. Jam būdinga tiesmuka maniera pasiteiravo: „Kur tu išėjini kiekvieną dieną po 11 valandos?“ Atsaciau, kaip buvo iš tiesų: „Maharadž, Mumbajus yra gera vieta. Mėginu rasti čia darbo.“ Jis žaibiškai atsakė: „Mumbajus nėra tau tinkama vieta. Delyje tau bus geriau.“

Nors miglotai žinojau, kad turėčiau paklusti Babai, buvau jaunas ir puoselėjau idėją gyventi Mumbajuje. Nusprendžiau ignoruoti Babos patarimus ir toliau tęsiau darbų paiešką.

Kitą dieną Baba patarė man: „Kodėl vykdamas į pokalbį nusiplauni čandaną¹? Palik jį.“ Oi, pagalvojau, to niekuomet nebus.

¹ Čandanas, ant katos tepamas ženklas.

Eiti į pokalbį su ant kaktos paliktu čandanu? Ne, to niekada nedarysi! Ir nors aš norėjau nusiplauti čandanu pateptą kaktą, tačiau prieš išvykdamas tą rytą, dėl kažkokios nepaaiškinamos priežasties nenusiploviau. Kai įėjau į didelį viešbutį ir susitikau vyresnįjį vadybininką, jis pažadėjo mane pristatyti vadovui ir pasakė, kad, jeigu viskas bus gerai, man atsiųs pakvietimo laišką tą pačią popietę. Jis pristatė mane savo viršininkui: „Tai yra Sandep Tandan. Jis apsistojęs su Haidakhano Baba dr.Clarko namuose.“ Jo žodžiai man atėmė amą! Iš mano lūpų nebuvo išsprūdusi jokia informacija! Kai pažvelgiau į jį apstulbęs iš netikėtumo, jis paaiškino, kad tai suprato matydamas mano čandano žymę... Aha, pamaniau, Baba vėl padarė savaip! Ir štai aš stovėjau, kvailas ir naivus, nesvarbu, kad turėjau iškart padaryti tai, ko Jis norėjo!

Gavau šį darbą, buvau labai laimingas ir nupirkau saldainių dėžę Babadži. Džiaugsmingai tariau, siūlydamas Jam saldainių: „Babadži, aš gavau darbą! Ir dabar pasiliksiu čia!“

Babadži žaibiškai atsakė: „Per kitą Navaratri tu turėsi būti Haidakhane!“

Vėl netekau žado. Tai bus vos po trijų ar keturių savaitių nuo šio momento!

Savaime suprantama, ėmiau atsikalbinėti: „Bet Maharadž! Aš ką tik gavau pakvietimo laišką! Kaip jie man taip greitai suteiks atostogų?“ Babadži šaltakraujiškai pakartojo: „Ne, turėsi vykti su manimi.“

Tai beprotiška, aš niršau. Tačiau juk tai buvo Baba, tad kažkas tikrai TURĖJO įvykti. Kaip jūs manote, kas įvyko? Pradėjau dirbti viešbutyje ir lygiai po penkiolikos dienų, išgaravus

entuziazmui, nusiėmiau virtuvės prijuostę ir išėjau iš darbo! Supratau, kad reikia ne tik palikti darbą viešbutyje, bet ir išvykti iš Mumbajaus!

Grįždamas į Delį gavau žinią, kad Babadži taip pat viešėjo Delyje. Kai tik Jis mane pamatė, pasveikino tokiais žodžiais: „Sakiau tau tą dieną būti Haidakhane.“ Užtikrinau Jį, kad būtinai ten atvyksiu. Tik tuomet staiga prisiminiau, kaip Jis man buvo sakęs tai tą pačią dieną, kai gavau pakvietimo laišką. Buvau visai pamiršęs apie visa tai (taip pat visiškai pamiršęs apie Babą). Kalbant atvirai, pamiršau apie Jį ir Jo paliepiamą, nes Jis man buvo davęs tai, ko aš norėjau tą akimirką! Baba pamatė ir išpildė mano stipriausią troškimą dirbti ir gyventi Mumbajuje, tad jo atsikračiau gana greitai, kad galėčiau pradėti gyvenimą ir karjerą tinkamoje vietoje – Delyje. Be abejonės, po šio įvykio tapau išmintingesnis. Dabar esu tikras, be krislelio abejonės, kad viskas, ką aš turiu, tiek asmeniško, tiek profesinio, yra įgyta vien per Babos malonę!

Dėkoju Tau, Babadži!

— Sandep, Indija —

Susmulkink į mažus gabaliukus

Kartą 1984-aisiais Babadži pasirodė man sapne ir pasakė, kad nusipirkčiau kelis loterijos bilietus už 17 rupijų. Beje, aš netikiu loterijomis. Tuo metu mane kamavo sunkios finansinės problemos ir nuvykau į Haidakhaną gauti Babadži daršano. Nespėjus nė praverti burnos, Babadži kreipėsi į mane: „Tai nesvarbu. Uždirbsime daugiau. Nustok jaudintis dėl to, kas įvyko.“

Kitą dieną Babadži pasikvietė mane kartu su keliais kitais sekėjais atlikti karma jogos, tačiau kitus pasiuntė pirmyn, o sustabdė mane vieną ir liepė pajudinti didžiulį riedulį, gulėjusį ant siauro tako, kuriuoėjome. Norėjau, kad Babadži leistų man eiti ir prisijungti prie kitų, kad galėčiau paprašyti jų ateiti ir padėti man pajudinti šį akmenį. Jis buvo toks didelis, kad, jau nekalbant apie mane, netgi mano proseneliai, jeigu būtų susirinkę, būtų negalėję jo pajudinti. Matydamas mano susirūpinimą, Babadži tarė: „Guptadži, nereikia mėginti pajudinti šio viso akmens. Tau reikėtų suskaldyti jį į mažus gabaliukus, tada bus lengviau.“

Man iš karto toptelėjo mintis, kad galbūt tai yra būdas, kuriuo turėčiau spręsti savo problemas. Neturėčiau mėginti spręsti jų visų vienu metu, reikėtų jas spręsti po vieną, žingsnis po žingsnio. Štai kaip Babadži padėjo man rasti problemų sprendimo būdą.

— *Jagdish Prasad, Indija* —

Pinigai

Kartą Babai daviau šimtą Indijos rupijų. Jis uždėjo dar šimto rupijų banknotą ant manojo viršaus ir abu įteikė man atgal. Jis pastebėjo: „Tavo pinigai neliks vieni.“

Šastridži kartą pasakė, kad toks yra kosminis dėsnis: „Tai, ką duodi, tau bus sugrąžinta.“

Babadži pasakė: „Bhole Baba yra viskas, taip pat pinigai.“

Tuo metu buvau atidavęs visus pinigus ir pastebėjau, kad visiškai likau be pinigų, neturėjau netgi puodeliui arbatos. Per

ateinančias dienas Man Singh dar kartą buvo nusiųstas man atvežti traukinio bilietą, maisto kelionei, arbatos puodelį ir kai ko kito, ko man reikėjo. Kiekvieną kartą, kai Man Singh man perduodavo ką nors, pridurdavo: „Baba tai tau siunčia.“

„Aha, štai kaip tai veikia. Pinigai nėra kažkas atskira nuo Dievo“, – maniau.

— *Sarasvati Savarasvati, Vokietija* —

To nepakanka!

Indijos sekėjas priėjo prie Babadži su pinigų lagaminu.

Tačiau, prieš pasiūlydamas jį Babadži kaip prasadą, apsisuko aplink ir parodė atidarytą lagaminą visiems susirinkusiems sekėjams, lėtai sukdamasis aplink ir leisdamas kiekvienam gerai pasižiūrėti į tą pinigų šūsnį. Tada jis atsisuko į Babadži ir įteikė lagaminą.

Babadži atsakymas buvo paprastas: „To nepakanka.“

— *Kharku, Kanada* —

Prašau, nepamiršk informuoti

Gavęs konkretų Babadži patarimą, gyvenau ir vykdžiau verslą Patnoje, Biharos valstijoje. Vieną dieną nusprendžiau apsilankyti Haidakhane ir po pietų atvykau į Haldvanį. Kol ten viešėjau, pastebėjau, kad kino filmas pavadinimu „Sahib, Bibi aur Ghulam“ buvo rodomas vienoje kino salėje. Buvau skaitęs labai gerų atsiliepimų apie šį kino filmą ir nekantravau jį pamatyti. Taigi, užuot vykęs į Haidakhaną, nusprendžiau pasižiūrėti šį filmą ir

pernakvoti Haldavanyje. Kitą dieną, kai pasiekiau Haidakhaną, susitikau Babadži, atvykusį iš Gufos, ir atlikau pranamas. Tuoju pat Babadži ėmė mane barti: „Tikėjau si tavęs sulaukti vakar dieną. Dabar klausyk, Guptadži, kai tik išvyksti iš namų norėdamas nukeliauti į konkrečią vietą, privalai mėginti atvykti į tą vietą. Ir jeigu negali to padaryti dėl kokios nors priežasties, tuomet nepamiršk atsiųsti žinią, kad užtrukai.“

— *Jagdish Prasad, Indija* —

Deva¹

Kartais naktį Kailašo kalnas Haidakhane būdavo užpildytas šviesų, pasirodančių tai šen, tai ten, dažnai poromis. Baba paaiškino, kad tai – deva.

— *Sarasvati Savarasvati, Vokietija* —

„Natūralus“ reiškiny

Vieną vakarą po kirtanų Haidakhane pastebėjau kelis burbuliukus, sklandančius virš lauko – spindinčius, šviesiai mėlynos spalvos. Man tai padarė didelį įspūdį, ir aš vis dar žiūrėjau į juos su nuostaba, kai prie manęs priėjo indas, plekštelėjo man per nugarą ir pasakė: „Nesirūpink, tai tik tam tikros dievų manifestacijos.“

Vėliau sužinojau, kad tai buvo natūralūs reiškiniai Haidakhane.

— *Paolo, Italija* —

¹ Brahmanizmo ir hinduizmo dievų trejybės – trimurčio pavadinimas.

Neįprastas reiškinys

1975-ųjų vasarą aš, mano mama Kanta ir mano teta Prem Lal viešėjome ašrame Haidakhane. Tuomet ašramas buvo nedidelis primityvus statinys, juos Babadži vadindavo geležinkelio vežimėliais. Kiekviename kambaryje būdavo nedidelis grotuotas langas, atsiveriantis į Gautamai Gangos upę apačioje. Vieną vėlų vakarą atsikėliau, norėdama atsigerti vandens iš vandens puodynės, stovinčios po palange. Pildama vandenį, tuščiai spoksojau pro langą ir pastebėjau keistą sceną.

Pamačiau didžiulę ugnį, degančią apačioje esančios upės pakraštyje, ir kelis nedidelius, tamsaus gymio, strėnas langotį¹ persirišusius vyrus, šokančius aplink ją. Tai atrodė nežemiška, ir šis vaizdas mane suparalyžiavo. Pasikviečiau savo tetą Prem, kad ji ateitų ir pasižiūrėtų į šį keistą vyksmą. Prem priėjo prie lango ir pamatė blėsuojančią liepsną su žmonių figūromis aplink ją. Tuomet vėl viskas tapo taip tamsu, nors į akį durk.

Kitą dieną mano mama papasakojo apie šį įvykį Babai ir paklausė, ką tai reiškia. Baba pasiteiravo, kas tai matė. Išgirdęs, kad tai buvau aš, atsakė gana iškilmingai ir rimtai, kad iš tiesų šios scenos neturėjo niekas matyti ir kad nereikia to bijoti, nes niekas niekada to nepamatys dar kartą. Jis man daugiau nieko nepaaiškino ir atsisakė kalbėti šiuo klausimu. Mes niekada nesužinojome, kas tai buvo, tačiau aš prisimenu šią sceną iki šios dienos.

— *Munna, Indija* —

¹ Siaura audeklo juosta, perkišta pro kojas ir virve pritvirtinta ant liemens.

Vanduo iš Gangos

Vieną dieną kartu su kitais kilnojau didžiulius akmenis tilto pamatų statybai Gangos upėje. Atvyko Baba, visiškai vienas, pa-vaikščiojo akmenimis, kol mes buvome vandenyje apačioje Jo. Savo rankomis Jam pasiūlėme vandens iš Gangos. Baba priėmė siūlomą vandenį abiem Savo delnais ir tekstelėjo jį aukštyn, žiūrėdamas į mus visą šį laiką. Jis aptaškė mus vandeniu giedodamas: „*Jai Maha Maya ki Jai.*“

Toks tiesioginis sąlytis gali pakeisti žmogaus gyvenimą.

— *Karmananda, Italija* —

Baba kalba prancūziškai

Per musono sezoną 1980-aisiais čia buvo susirinkę tik 30 žmonių. Jie sėdėjo ratu terasoje prie Babos trobelės Haidakhane. Lijo visą dieną, ir dabar, atėjus vakarui, viskas kvepėjo ir atrodė šviežia, o dangus praskaidrėjo, apšviestas didelių, spindinčių žvaigždžių. Baba stovėjo atsirėmęs į didelę sieną šventyklos apačioje, o indas sekėjas sėdėjo šalia Jo ir skaitė laikraščio hindi kalba antraštes.

Sėdėjau netoliese Babos, kur galėjau stebėti tai, ką keli užsienio sekėjai praminė Haidakhano teatru: Baba tuo pat metu veikė keliais lygmenimis ir žaidė Savo *leelas* su mumis visais. Pavyzdžiui, Baba staiga pasižiūrėdavo į kieno nors akis ir tas asmuo beveik be išimties pradėdavo verksti, kitam užduodavo klausimą ir gaudavo atsakymą arba šuo atbėgdavo ir atlikdavo pranamą priešais Babadži, o Baba patapšnodavo šuns galvą pėdų pirštais. Kartais Baba mesteldavo komentarą hindi kalba indiškai skai-

tančiam asmeniui, sėdinčiam šalia Jo, ar staiga džiaugsmingai sušukdavo „Uhui!“, dažnai įvykiams įgavus netikėtą eigą, kurią Pats ir išprovokuodavo.

Džiaugdamašis įstabia naktimi jaučiausi gana laisvas ir vienu metu galvojau: „Na, taigi šis Babadži yra Mahaavataras, didžioji Dieviškoji inkarnacija¹... sėdinti šioje nedidelėje terasoje čia tarp mažai susirinkusiųjų... gerai, grupelė maža, bet gana jauki...“

Baba vėl pasisuko ir pasakė kažką hindi kalba indui šalia Jo ir TUO PAČIU MOMENTU (nė sekundės vėliau ar anksčiau, tačiau tiksliai tuo pačiu metu) ištarė sakinį prancūzų kalba: „Savez-vous pourquoi est la vie?“ („Ar žinote, kas yra gyvenimas?“)

Pažvelgiau į aplink ratu sėdėjusius sekėjus, tačiau tarp jų nebuvo nė vieno, kuris kalbėtų prancūziškai, taigi šis sakinytis tikriausiai buvo skirtas tik mano ausims. Oho! Koks stulbinamai paprastas, elementarus, tačiau giliai metafizinis klausimas! Ir kaip galima į jį atsakyti? Biologas, filosofas ir sekėjas galėjo pateikti visiškai skirtingus atsakymus.

Šis įvykis padarė labai stiprų ir gilų poveikį man, vargu ar tai pamiršiu per visą likusį gyvenimą.

— Peter Padam Singh, Vokietija —

Specialus saldainis *bhog*

Pagal Prabhu adeš² aš kažkada gyvenau Patnoje ir planavau vykti į Haidakhaną. Norėjau gauti specialios rūšies saldainį,

¹ Dievybės įsikūnijimas žmoguje.

² Tvarka.

paruoštą kaip *bhog* Babadži. Iš tiesų buvau kilęs iš Firozabado, tad nelabai mėgau saldinių iš Patnos. Taigi nusprendžiau jų pasigaminti namuose. Nusipirkau migdolų, *khoya*¹ ir paprašiau savo žmonos padaryti saldinių. Užuot padariusi saldinių, kurių prašiau, ji pagamino tam tikrą pyragą su kondensuotu pienu. Beveik susierzinau ir nusiminiau, tačiau nusprendžiau pasiimti pyragą su savimi į Haidakhaną, nes ten praleisiu keletą dienų. Babadži nusprendžiau nupirkti *Bal-Mithai*² iš Haldvanio.

Atvykęs į Haidakhaną, nuėjau atlikti pranamą. Tada Babadži pasiūlęs *Bal-Mithai* nuėjau į savo kambarį. Pamiegojęs išgirdau Man Singh, kuris patarnaudavo Babadži, jis mėgino mane pažadinti. Kai atsisėdau, jis pasakė, kad Babadži prašė pyrago su kondensuotu pienu. Paprasčiausiai jį padaviau jam ir vėl užmigau. Po kiek laiko Man Singh sugrįžo ir, vėl žadindamas mane, parodė nedidelę dėžutę su gabalėliu pyrago joje. Jis pasakė, kad Babadži perdavė jį man, sakydamas, kad turėčiau paragauti ir įsitikinti, koks skanus jis buvo. Aš visiškai be reikalo buvau supykęs ant savo žmonos.

— Jagdish Prasad, Indija —

Beždžionės treniravimas

Gufoje amerikiečių sekėjai statė medinę šventyklą ir sostą iš molio (kurių nė vienas neišliko).

¹ Kondensuoto pieno masė, naudojama saldiniams gaminti.

² Tam tikros rūšies šokoladiniai saldainiai.

Ten Baba sėdėdavo kasdien ir Savo energija priversdavo mažytę beždžionėlę tiesiogine šio žodžio prasme sėdėti šalia Jo. Kaip žinia, beždžionei ramiai sėdėti yra pats baisiausias išbandymas ir sunkiausiai įvykdoma užduotis. Kol Baba trenirudavo ją taip dvi ar tris minutes, beždžionė drebėdavo, tačiau sėdėdavo ramiai. Pasibaigus mokymui, Baba padėdavo apelsino skiltelę ar šiek tiek banano po medinėmis lubomis ir beždžionei buvo leidžiama pašokti ir paimiti tai.

Beždžionė, o tą rodo vien jos judėjimas, tikriausiai pasikeitė ir mokoma tapo labai sąmoninga.

Muniradži taip pat kartą pasakė, kad kiekvienas privalo išmokti to, ko negali padaryti. Kai kurie žmonės privalo išmokti būti švelnūs, o kai kurie – nepajudinami.

— *Sarasvati, Vokietija* —

Pagyros

Šastridži visuomet žinojo, ką gera pasakyti kiekvienam. Visuomet. Jis dažnai girdavo žmones, ir tai leisdavo jiems jaustis gerai.

Kartą, kai sėdėjau su juo, Jai Jai ir kitais sekėjais jo sode, prie manęs prisiartinio vyras. Pamaniau sau: „Iš tiesų įdomu, ką Šastridži pasakys šiam žmogui? Nemaniau, kad išvis galima pasakyti ką nors gražaus šiam žmogui. Ką Šastridži darys su tuo?“

Kai tas žmogus prisiartinio prie mūsų nedidelės grupės, Šastridži sušuko:

„Oi, kokių puikiu laiku tu atvykai čia. Tu esi toks nuostabus, toks didis žmogus.“

Štai tokia buvo jo didybė. Jis visuomet turėjo paruošęs gerą žodį kiekvienam, nes kiekviename jis matė Dievą.

— *Avnish, Indija* —

Suteik man baigiamojo žodžio patirtį

Kartą paprašiau Šastridži suteikti man baigiamojo žodžio patirtį. Jis pasižiūrėjo į mane ir paprasčiausiai pasakė: „Gerai.“

Šiek tiek vėliau jis man įteikė moters laišką. Ji prašė patarimo ir Šastridži pasakė, kad privalau į jį atsakyti. Stebėjau, kaip galėčiau tai padaryti. Atrodė, kad tai nei įmanoma, nei tinkama. Šastridži liepė perskaityti laišką. Taigi aš taip ir padariau. Kai skaičiau, buvau nustebintas išpuikusio laiško tono. Ši moteris neprašė Šastridži patarimo, ji paprasčiausiai liepė jai padėti. Minėjo įvairius būdus, kokia ji yra ypatinga. Man spontaniškai sukilo jausmas, kad ji nenusipelnė pagalbos. Tačiau ko šis laiškas pamokė mane patį? Kaip galėjau pamanyti, kad Šastridži leis man suteikti baigiamojo žodžio patirtį, jei aš tam nebuvo pasirengęs? Kaip galima įpilti nektaro į taurę, jei gu prieš tai iš jos nėra pašalintos visos šiukšlės? Šis mokymas mano galvoje aiškiai įtvirtino Babadži žodžius: „Būk pasiruošęs, ir aš tau duosiu.“

— *Avnish, Indija* —

Palaiminimas

Babadži niekada man neliepė išsiskusti tonzūros¹. Po kelerių metų vieną popietę, apie 2.30 val., nusprendžiau vis tiek išsiskusti tonzūrą.

Vėliau, eidamas viršutine aikštele priešais Babadži namelį, pamačiau, kad Jis vienui vienas sėdi ant suolo ir švelniai tabaluoja kojomis. Pamaniau, negalima palikti Babadži visiškai vieno. Taigi tyliai stovėjau už Jo maždaug penkias minutes.

Tada Babadži atsistojo ir aš nusekiau paskui Jį. Likus keliems žingsniams iki namelio vartų, Jis mane praleido priekyje Savęs, uždėjo Savo rankas man ant pečių iš už nugaros ir atsirėmė į mane. Galėjau jausti, kaip oras sklinda iš Jo nosies ant mano ką tik išskustos galvos, toks karštas jis buvo! Atsilenkiau atgal, įsiremdamas į Jo pilvą, ir palaimingai atsipalaidavau. Staiga Jis Savo pilvu stumtelėjo mane pirmyn. Nulipau vieną laiptą žemyn. Tai kartojo si kokius penkis ar šešis kartus, kol priėjome ilgus laiptus, vedančius link Jo namelio. Visiškai praradau laiko ir erdvės nuovoką!

Kai tik pasiekėme ilgųjų laiptų viršūnę, daug žmonių, kurie būriavosi apačioje, žiūrėjo į viršų. Mes jau nebebuvome vieni.

Jaučiausi visiškai atsijungęs ir palaimingai paliktas. Baba niekuomet nesakė man nieko ypatinga, tačiau Jis visuomet rasdavo tam tikrą būdą kiekvienam suteikti specialų palaiminimą. Tą palaiminimą brangina ir prisimena per amžius to žmogaus širdis.

— *Karmananda, Italija* —

¹ Kai kurių katalikų vienuolių ir dvasininkų viršugalvyje išskusta apskrita plikė.

Visos religijos veda pas Dievą

Savo pažinties su Babadži pradžioje 1978-aisiais dažnai jausdavau painiavą dėl visų papročių ir ceremonijų, kurios buvo švenčiamos Haidakhane. Ar iš tiesų reikėjo dėl to kelti tokį triukšmą? Varpeliai, kriauklės, būgneliai... ir vėl varpeliai... Kam viso to reikia?

Susidūręs su klegesiu ir keistais ritualais, išsiugdžiau ramaus gyvenimo nuošaliame vienuolyje ilgesį. Troškau tylos. Gal būdistų vieta man būtų tinkamesnė?

Kai paklausiau Babadži, Jis atsakė: „Bhuri Begum, tiek daug gyvenimų tu buvai budistas... bent jau dabar, šiame gyvenime, gali pabūti hinduistas.“

Niekada nepamiršiu, kaip Jis pasakė: „PABŪTI hinduistas.“

Dievui nėra religijų, jos tėra keliai, vedantys link Jo, tad jokia religija nėra nei aukštesnė, nei žemesnė už kitas.

Tai man primena kitą atsitikimą. Kartą Sunder Singh kartu atsivežė seną vyrą, jis buvo sufijų¹ tradicijos Šveicarijoje vadovas. Jis iš tiesų nenorėjo susitikti su hindi šventuoju, tačiau tą akimirką, kai jo akys pamatė Babadži, tiesiog buvo galima pastebėti, kaip giliai jis pamilo Jį. Matydamas, kaip sufijus žvelgė į Babadži meilės kupinomis akimis ir kaip jis atliko pilną pranamą Babai, susijaudinau iki pat širdies gelmių.

Per kitas dienas jis daug kartų norėjo paklausti Babadži, ar turėtų dabar liautis buvęs sufijus ir vietoj to tapti hindi. Tačiau

¹ Sufizmo išpažinėjai, asketai mistikai, ekstazės būsenomis, specialiomis pratybomis siekiantys pažinti Dievą.

jis arba pamiršdavo, arba nebuvo tam tinkamo momento. Tačiau išvykimo dieną jis buvo kupinas ryžto paklausti gyvybiškai svarbaus klausimo apie savo gyvenimą ateityje. Baba pats padėjo jam užlipti ant arklio, šnekučiausi, šiek tiek juokavo su juo ir įteikė mažytę suvyniotą dovaną. Vėlgi jis pamiršo užduoti savo klausimą – Babadži tikriausiai nenorėjo, kad jis Jo klaustų! Tačiau Jis liepė sufijui išvynioti dovaną vėliau. Pusiaukelėje į Haldvanį sufijus atsiminė, kad jis – ir vėl! – pamiršo užduoti tą vienintelį klausimą, kuris, jo manymu, buvo svarbus, ir jautėsi ganėtinai sumišęs.

Per išsiblaškymą jis išvyniojo Babadži dovaną ir jo akys išsiplėtė iš nuostabos. Tai buvo tradicinė sufijų mala!

— *Bhuri Begum, Nyderlandai* —

Jeigu duodi, duok viską!

Sutikau Babadži 1981-ųjų gruodį.

Per 1982 metų Velykas skubiai paprašiau draugės vykti į Indiją susitikti su Babadži.

Jai trūko pinigų, tad nusprendžiau paskolinti savo asmeninių reikmenų, kurie jai pravers Indijoje, pavyzdžiui, apatinių marškinių, kelionių krepšių... Tačiau pasilikau VIENĄ išimtį – savo puikųjį baltą šalį! Paprasčiausiai nenorėjau paleisti jo iš rankų. Save teisinu įvairiai: tokio gražaus daikto NEGALIMA niekam skolinti, nes gausi jį iš Indijos TIK suteptą, be to, aš neturiu VI-SUOMET būti tas žmogus, kuris atiduoda kitiems savo daiktus! Jaučiausi visiškai pateisinusi savo sprendimą, bet išgirdau tylų

vidinį balsą (kuris netrukus tapo gana įkyrus), sakantį man: „JEIGU DUODI, DUOK VISKĄ!“ Priešinausi ir ginčijausi su savimi savaitėmis, tačiau vidinis balsas neatlyžo: „Jeigu duodi, duok viską!“ Pagaliau šis dialogas mane taip išsekino, kad pradėjau karštligiškai norėti atgauti savo ramų ir taikų blaivų mąstymą. Buvau beveik įtikinta pasiduoti šiam ryžtingam vidiniam balsui ir (tačiau natūraliai) jai paskolinau savo brangųjį baltą šalį.

Kai draugė grįžo iš Indijos, tiesiog buvo užvaldyta džiaugsmo, kad matė Babadži. Su koku pasigėrėjimu žiūrėjau į jos spindintį veidą ir žibančias akis! Ji atsainiai pastebėjo: „Parvežiau tavo baltąjį šalį. Ir, beje, BABADŽI ASMENIŠKAI SĖDĖJO ANT JO TRIS SAVAITES!“

Mane parbloškė, likau be žado. Tada taip pat nerūpestingai ji papasakojo trumpą istoriją. Gaura Devi paprašė jos atnešti asaną Babadži, tačiau atmetė tą, kurią ji pirma pasirinko. Tuomet Gaura Devi palydėjo ją į jos kambarį ir pamatė ŠALĮ. Pasiūlė jį Babai, Jis ne tik priėmė jį, tačiau nuo tos dienos nuolat naudojo jį kaip Savo asaną, kol mano draugė turėjo išvykti iš ašramo.

Galėjau plūsti ašaromis iš džiaugsmo už Dieviškąją dovaną, kuria Jis apdovanojo mane. Kai išpakavau šalį ir palaikiau ją savo rankose, pajutau nenusakomą energiją, sklindančią iš jo.

Iki pat šios dienos šalis liko įkrautas Babos energija, nuolatos man teikdamas ir paguodą, ir įkvėpimą.

Tai taip pat buvo viena iš Babos vertingiausių pamokų man. Kai ką nors iš tiesų paleidžiame, mes tai pasiūlome visa apimančiai Dievybei, kuri atsilygindama iš savo neišmatuojamų atsargų gražina tūkstanteriopai.

— Elisabeth, Vokietija —

KAS YRA BABADŽI?

Jis atėjo visam pasauliui

Kai Vokietijoje išgirdome naujieną apie Babos Samadhi¹, su keliais sekėjais nuskubėjome į Indiją, nes tikėjomės, kad galėsime Jį pamatyti dar kartą. Deja, mums tai nepavyko, nes Jis buvo skubiai palaidotas.

Tačiau ilga kelionė iš Vokietijos į Haidakhaną vyko be jokių kliūčių, tarytum būtų suplanuota iš anksto – taip sklandžiai ir greitai klostėsi kiekviena kelionės dalis. Kai sėdėjome autobuse, Jaya pasakė: „Matau didžiulį šviesos stulpą Haidakhane. Nežinau kodėl, tačiau jis yra siauresnis apačioje.“

Kai atvykome į Haidakhaną, pašėlusiai siautėjo visos stichijos ir visa gamta: visur girdėjosi garsus šnypštimas, šaižus dejavimas ir švilpimas. Mums pasakė, kad, kai Jis išėjo, žemėn trenkėsi stiprus žaibo kamuolys ir ritinėjosi Haidakhane.

Medituodamas negalėjau suprasti milžiniško šviesos stulpo ir gavau paaiškinimą, kodėl jis buvo įtrauktas apačioje: išsivyniojo žemės kundalini². Žemė, kaip gyva būtybė, padarė evoliucinį šuolį ir tapo kur kas sąmoningesnė.

¹ Fizinio kūno mirtis.

² Hinduizmo dvasinėse praktikose ji yra laikoma pirmaprade, transformuojančia, gydančia jėga, kuri palaiko optimalią žmogaus būseną. Kundalini energija yra visa persmelkianti.

Vėliau matėsi didelis juodų debesų ratas, kybantis nuo Kailašo kalno iki Babos namelio. Šis ratas buvo tobulai apvalus, tarytum būtų nupieštas kompasu. Tarp šio rato pamačiau šviesos stulpą, besistiebiančią į dangų.

Jis taip pat man parodė, kad VISI žmonės, kurie daugiausia to nė nežino, padarė evoliucinį šuolį su Jo išėjimu.

Mačiau Babą einantį aukštyn per daugelį pasaulių, Jį lydėjo devas ir kitos dangiškosios būtybės. Visos jos reiškė aukščiausią susižavėjimą ir džiaugsmą, nes Babos misija dabar buvo baigta.

Jis nusileido pas mus iš tokių didelių aukštybių ir su tokia neišmatuojamai aukšta sąmone – man Jis visuomet buvo kur kas daugiau nei paprastas nušvitęs mokytojas. Buvau matęs nušvitusių mokytojų prieš ateinant Babai. Jie buvo didingi, tačiau Baba buvo absoliučiai visai kas kita. Metams bėgant Baba tapo vis labiau žmogiškas ir, kai Jis – taip pat – tapo visišku žmogumi, išėjo.

Jis man yra sakęs: „Aš atėjau visam pasauliui.“

— *Sarasvati Savarasvati, Vokietija* —

Kai Baba pildo pažadus netgi palikęs Savo kūną

1983 metais mano motina skundėsi Babadži, kad nenoriu vesti.

Babadži pasikvietė mane ir paklausė: „Kodėl gi ne?“

Atsakiau, kad nenoriu vesti dabar.

Baba pamokė: „Tu turėsi eiti į pasaulietinį gyvenimą, tačiau laikykis kokybiško mąstymo ir jį išlaikyk.“

Kartą buvau nepaprastai įsimylėjęs, tačiau mergina mane paliko ir išvyko į JAV. Vėliau neįsivaikiau jokio nori vesti ir atstūmiau daug merginų.

Baba pažadėjo: „Atsiųsiu tau merginą iš Himačal Pradešo ir tu ją vesi.“ Tada jis kelis kartus truktelėjo pečiais ir tęsė: „Tu būsi toks laimingas, o ji bus nepaprastai graži.“

Kasdien savo namuose atlikdavau havan. 1984-ųjų vasarį nuėjau į meditaciją. Ten išvydau Babą, prašantį manęs užpilti vandens ant Jo galvos. Kitą naktį sapnavau Babą, Jo akys liepsnojo ugnimi ir viskas aplinkui skendėjo ugnies apsiaustyje. Kitą naktį vėl pamačiau sapną, kuriame Babos kūnas gulėjo Haidakhane, o tuo metu Jis buvo danguje. Jis pasakė:

„Tu taip pat atvyksi čia.“

Tą pačią naktį gavau žinią, kad Baba paliko Savo kūną.

Nedelsdamas išvykau iš Barodos į Haidakhaną. Nors su saviimi turėjau tik apie 300 rupijų, viskas vyko, kaip iš anksto suplanuota: keliavau taksi iki Mumbajaus, skridau lėktuvu į Delį, važiauvau automobiliu į Haldvanį ir pagaliau sunkvežimiu iki Haidakhano. Atsitiktinės galimybės pasitaikydavo pačios – man leisdavo arba sumokėti vėliau, arba mane nemokamai pavėžėdavo. Keliaudamas dvi dienas daviau įžadus nevalgyti ir negerėti, kol nepamatysiu Babos. Atvykęs į Haidakhaną išsimaudžiau Gangoje ir užlipau laiptais aukštyn. Prisiminiau sapną, kuriame Baba man sakė: „Tu taip pat atvyksi čia.“ Aš maniau, kad sapnas reiškė, jog Jis nusprendė palikti Savo kūną ir norėjo, kad aš atvykčiau. Visą naktį stovėjau Babos kambaryje, kuriame gulėjo Jo kūnas, ir raudojau.

Taip pat pamaniau: „Baba, tu davei man pažadą. Nėra jokios meilės mano gyvenime – Tu išėjai, o aš netgi neturiu merginos.“

Po mėnesio indų filmų aktorė Urmila Bhatt, mano mamos dukterėčia, kūrė filmą Šimloje, kai būsimosios žmonos brolis jos pokštaudamas paklausė, ar ji nežino gero žmogaus jo seseriai. Ji pakvietė mane į Šimlą susitikti su mergina. Atvykau iš karto, nes atsiminiau Babos žodžius, kad Jis atsiųs man merginą iš Himačal Pradešo, o Šimla, šiaip ar taip, yra Himačal Pradešo sostinė.

Mano būsimoji žmona gyveno Kothkai kaime. Kai tik mano akys ją pamatė, aš įsimylėjau, nes jos veidas beveik tiksliai atkartoją Babos veidą! Be to, vėliau mano sūnus man daugeliu būdų priminė kai kurias Babadži savybes. Mes gyvenome labai laimingą vedybinį gyvenimą ir visa tai vyko dėl Babadži palaiminimų. Jis visuomet vykdo Savo pažadus.

— Hemant Pandya, Indija —

ŠRI BABADŽI, ŠRI MUNIRADŽI IR ŠRI ŠASTRIDŽI IŠMINTIES ŽODŽIAI

Babadži: „AŠ ATĖJAU DUOTI! BET AR YRA KAS NORS,
KAD GAUTŲ?“

— *Shri Munirajji, Indija* —

Kartą Baba pasakė Gaurai Devi: „Jeigu pamirši apie save, su-
sitiksi Mane.“

— *Savarasvati, Vokietija* —

Dievo poreikis

Baba dažnai sakydavo: „Kas čia atvyksta dėl MANĖS? VISI
jūs atvykstate dėl savęs.“

— *Munna, Indija* —

Davimas

„Šį kartą atėjau duoti.“

„Jie prašo vienos rupijos, tačiau ne to, ką aš iš TIESŲ galiu duoti!“

Šiais žodžiais Baba dažnai kreipdavosi į daugelį sekėjų, kai jie ateidavo prašyti pinigų, verslo naudos, pasaulietiškų turtų, sūnų... Jam reikėjo duoti tiek daug, tačiau vargu ar kas nors žinojo, kaip ir ko prašyti.

— *Savarasvati, Vokietija* —

Jeigu duodi...

Babos mėgstama frazė buvo: „Jeigu duodi, NIEKO nepasilik sau!“

— *Munna, Indija* —

Apie tikėjimą

Babadži pasakė: „Tikėjimas neauga ir nesilpsta vien kalbant tiesą ar netiesą. Tai yra žmogaus slapčiausias jame slypinčios dieviškosios atjautos ir gausos patvirtinimas, dėl kurio nekyla abejonių ir netikrumo.“

— *Munna, Indija* —

Kelionės pradžia

Dažnai keliaudamas su Baba automobiliu stebėdavau, kad apie pusvalandį nuo kelionės pradžios Jis būdavo visiškai nekalbus. Jis pradėdavo bendrauti su kitais, sėdinčiais automobilyje, tik po tam tikro laiko.

Tuomet stebėjau kelis savo paties šeimos narius (brolių Arvindą, motiną Vimlą Lal ir kt.), kaip jie išsiimdavo savo atitinkamas malas kelionės pradžioje ir apie trisdešimt minučių neįsitraukdavo į jokių pokalbių.

Pasiteiravau Arvindo ir jis atsakė, kad tai buvo konkretus Paties Babos patarimas. Jis rekomendavo pirmąjį kelionės pusvalandį skirti tik džapai (meditacinė ilgalaikio mantrų ar Dievo vardų kartojimo praktika – red. pastaba). Tai padeda išgryninti atmosferą ir išsklaidyti neigiamas vibracijas, kurios gali sklandyti ore, taip užtikrinant saugų kelią kelionės metu.

Taigi vėliau tai tapo įpročiu ir malonumu.

— *Munna, Indija* —

Prietaringas?

Pagal Babą itin veiksmingas priešnuodis įsišaknijusiems prietarams (išeinantis iš namų čiaudintis asmuo ar katė, perbėganti skersai kelio pakeliui į svarbų susitikimą) kartoti *Om Namah Šivaja* penkis kartus, sąmoningai, tuomet daryti tai, kas buvo suplanuota.

— *Arvind (Lal), Indija* —

Dėmesys

Babadži daug kartų sakė: viską darykite dėmesingai!

— Pujari, Nyderlandai —

Tikėjimas nemačius

Babadži kartą pasakė: „Žmonės, kurie ateis tada, kai būsiu išėjęs, bus mano tikrieji sekėjai. Jiems nereikės įrodymų ir bus nebūtina matyti Mane fiziniu kūnu. Jie tikės nematydami.“

— Henk, Nyderlandai —

Abejonės

Kartą Babadži pasakė: „Jeigu turi abejonių, atsiųsiu priežasčių, kad abejotum. Tačiau, jeigu sieki meilės, parodysiu daugiau meilės, nei kada nors apie tai žinojai.“

— Henk, Nyderlandai —

Būk laimingas!

Šastridži mėgo laiminti kiekvieną sakydamas: „Būk laimingas!“

Šri Muniradži dažnai sakydavo: „Nesirūpink. Būk laimingas!“

Babadži visuomet sakydavo: „Neįsitempk, paprasčiausiai medituok. Aš esu čia, gerai?“

— Narendra Šarma, Indija —

Šri Muniradži apie ego, karma jogą, atsižadėjimą ir šeimyninį gyvenimą

Šri Muniradži: „Sudegink ego!“

Giliai savo širdyje privalome suvokti, kad tai ne mes, kurie veikia, o tai yra Dievas, kuris veikia per mus. Karmos esmė yra ego. Visi žmonės pasimetė tarp ego ir tapatina save su savo veiksmais. Šis ego yra pagrindinė jų įkalinimo priežastis.

Netgi jogas gali manyti, kad jis išsižadėjo visko ir tapo atsiškrėliu. Tačiau pagaliau jis pastato ašramą, ieško mokinių, draabužių ir kitokių paslaugų. Kas atsitiko su išsižadėjimu? Šventieji dažnai visko atsisako vos tik gauna. Dievo akyse jie anaip tol juo kie šventieji.

Iš tiesų pačią didžiausią auką gali sudėti šeimos žmogus, nes kur kas sunkiau gyventi šeimoje nei miške. Šeimos žmogus dalijasi, ką buvo uždirbęs, su savo vaikais, ir tai labai padeda įveikti savanaudiškumą. Nepaprastai sunku suprasti, ką iš tiesų reiškia išsižadėjimas.

Karma joga ne tik reiškia fizinio darbo atlikimą, darbuojantis laukuose ar kažkur kitur. Karma joga apibūdina BET KOKIĄ veiksmo rūšį. Proto veikla taip pat yra karma joga. Perskaitykite Bhagavad Gitą ir rasite pačius išsamiausius paaiškinimus apie karma jogos prasmę.

„Aš“ neegzistuoja. Aš esu niekas: Dievas yra vienintelė veikianti galia. Tai yra kaip energijos jėgainė, kur yra tiek daug

lempučių, tačiau Dievas yra ta galia, kuri uždega šias lemputes. Ši centrinė energija leidžia įvairiems dalykams įgyti formą įvairiose vietose. Tačiau yra tik viena veikianti galia. Tol, kol žmogus tiki, kad jis taip pat turi veikiančias galias, tol tai lieka jo paties tikroji problema. Nė vienas lapelis negali nukristi nuo medžio, jeigu tai nėra Dievo valia.

Tačiau Dievas nesukūrė žmogaus būti marionete. Žmogus turi laisvą valią keliauti arba ne link Dieviškumo.

— Šri Muniradži, *Vokietijos Haidakhano naujienos*,
2006 m. rugsėjis —

Šventi žodžiai

Klausimas: „Babadži norėjo, kad mes vykdytume savo pagrindines pareigas. Ką dar galime daryti, kol Babadži vėl pasirodys?“

Šri Šastridži: „Turėtumėte perskaityti knygą „Babadži mokymas“. Joje išdėstyti visi esminiai dalykai kiekvienam asmeniui IR kiekvienai bendruomenei. Jeigu apmąstysite Jo mokymą visa savo širdimi, tuomet suprasite Jo Žodžių esmę ir galėsite pagal tai gyventi. Ši knygelė yra tokia pat svarbi, kaip ir Bhagavad Gitos. Perskaitę „Babadži mokymą“, išmoksite atskirti gėrį nuo blogio. Privalote suprasti, kad šiuos žodžius tiesiogiai ištare Babadži Taigi, kai tik prisiminsite Jo žodžius, susijungsite su Juo. Tas pats pasakytina ir apie Bibliją, kurioje sudėtos Jėzaus Kristaus mintys. Žodžiai nemiršta, jie išlieka per amžius ir yra perduodami iš

vienos kartos į kitą. Jeigu norite jausti Kristaus buvimą, tuomet skaitykite Jo žodžius. Tas pats tinka ir Mahaprabhudži. Jis paliko Savo mokymą kaip palikimą mums knygoje. Jeigu norite susijungti su Juo, tuomet skaitykite Jo žodžius.“

— Išversta iš Vokietijos Haidakhano naujienų,
1990 m. vasaris–kovas —

Trys ego rūšys

Klausimas: „Sakoma, kad ego yra didžiausia kliūtis kelyje į išsivadavimą. Kita vertus, taip pat sakoma, kad negalime egzistuoti be ego. Kaip galite paaiškinti šią dilemą?“

Šri Šastridži: „Yra trys ego rūšys. Yra *Sattvic Ego* (grynasis dorybės ego), *Rajastic Ego* (aistros ego) ir *Tamasic Ego* (neišmanymo ego). Pirmasis ego yra toks, kad jį privaloma stiprinti, nes jis veda į išsivadavimą. Kiti du ego privalo būti ištirpdyti. *Sattvic Ego* padės mokiniui pasakyti: „Aš esu niekas, Dievas yra viskas!“ Toks mokinyš gali visiškai pasiduoti mąstydamas: „O, Viešpatie, tik Tu esi Tas, kuris iš tiesų egzistuoja. Aš esu tik niekas, tavo tarnas.“ Toks mokinyš nori naudoti savo ego tik tam, kad galėtų tarnauti Dievui. Jeigu dominuoja *Rajastic Ego*, mokinyš kenčia dėl arogancijos ir yra savininkiškas savo žinių ir supratimo požiūriu. Jis eis žinių keliu, siekdamas dvasingumo, mąstydamas: „Aš esu tas žmogus, turintis tokias ir tokias savybes.“ Jis laikysis koncepcijos „aš“ ir negalės pasiduoti taip absoliučiai, kaip mokinyš pirmuoju atveju. Trečios rūšies ego,

Tamasic Ego, yra pavojingas. Šiuo atveju mokinys yra visiškai egocentriškas ir mąsto taip: „Aš esu galingas, esu didžiausias, turiu galią visiems ir visur.“

— *Išversta iš Vokietijos Haidakhano naujienų,
1998 m. Kalėdos* —

Babadži iš Haidakhano. Asmeniniai atsiminimai ir patirtys / Versta iš SANS-MARAN Personal recollections, 2010; iš anglų kalbos vertė Aurelija Kuzmaitė. – Vilnius, VŠĮ „Kvėpavimo terapijos centras“, 2015. – 176 p.

ISBN 978-609-95756-0-5

Babadži iš Haidakhano – Mahaavataras, Dvasinis Mokytojas, didinga Asmenybė. Nors Babadži turėjo Individualią Sąmonę, Jis buvo didžiulė Galinga Jėga, gebanti kontroliuoti kritinį protą. Sekėjų ir žmonių, prisilietusių ir įtikėjusių Jo tiesomis, prisiminimai bei patyrimai padeda pažadinti vidinę tylą kaip nepaliestą grynąją prigimtį, suvokti visuotinę sąmonę.

UDK 233(540)(092)

Babadži iš Haidakhano

Asmeniniai atsiminimai ir patirtys

Iš anglų kalbos vertė Aurelija Kuzmaitė

Atsakinga už leidinį Dalia Beata Kasmauskaitė

Vyr. redaktorė Lidija Girevičienė

Redaktorė Renata Vyšniauskaitė

Dailininkė Deimantė Rybakovienė

Maketavo Jurga Morkūnienė

Išleido VŠĮ „Kvėpavimo terapijos centras“,

www.kvepavimoterapija.lt

Spausdino „Spindulio“ spaustuvė